**UDKAST**

# Forslag
til

Lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om firmapensionskasser, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love[1]
(Afskaffelse af krav om ansvarshavende aktuar i pensionsselskaber, ophævelse af særregler om videregivelse af oplysninger om fysiske personer i den finansielle regulering, forbedring af rammer for stresstest ved sikring af uafhængighed i kreditinstitutters arbejde med stresstest m.v.)

## § 1

I lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 461 af 26. april 2026, som ændret ved § 1 i lov nr. 711 af 20. juni 2025 og § 5 i lov nr. 1638 af 16. december 2025, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 5, stk. 1,* udgår »§ 139, stk. 2,«.

**2.** *Overskriften* til kapitel 9 ophæves.

**3.** *Overskriften* før § 82 affattes således:
*»Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.*

**4.** *§ 82, stk. 1,* affattes således:
»Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lign., medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.«

---

[1] Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1619 af 31. maj 2024 om ændring af direktiv 2013/36/EU for så vidt angår tilsynsbeføjelser, sanktioner, tredjelandsfilialer og miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici, EU-Tidende, L af 19. juni 2024, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet), EU-Tidende, L af 22. april 2024, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2810 af 23. oktober 2024 om strukturer med aktier med flere stemmer i selskaber, der anmoder om, at deres aktier optages til handel på en multilateral handelsfacilitet, EU-Tidende, L af 14. november 2024.

**5.** *Overskriften* før § 83 og *§ 83* ophæves.

**6.** Før § 83 a indsættes:
*»Videregivelse af oplysninger til demokratiske virksomheder«.*

**7.** I *§ 83 a, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »herunder personnummer og cvr-nummer« til: »når kunden er en juridisk person«.

**8.** I *§ 84, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »Oplysninger«: »om juridiske personer«.

**9.** *§ 84, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2,* ophæves.

**10.** *Overskriften* før § 85 og *§§ 85* og *86* ophæves.

**11.** I *§ 97, stk. 2* og *3,* ændres »en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til: »en ekstern revisor og den interne revisionschef«.

**12.** I *§ 97, stk. 5,* ændres »Eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til: »Eksterne revisorer og den interne revisionschef«.

**13.** I *§ 98, stk. 2,* ændres »en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar« til: »en ekstern revisor eller den interne revisionschef«.

**14.** I *§ 130,* indsættes efter stk. 1 som nye stykker:
»*Stk. 2.* Nøglepersonen for aktuarfunktionen i et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v., jf. § 29. Nøglepersonen for aktuarfunktionen skal i denne forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale og påse, at det tekniske grundlag m.v. til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der er nævnt i § 30, stk. 1-6.
*Stk. 3.* Nøglepersonen for aktuarfunktionen i et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal omgående indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 2, til Finanstilsynet.

*Stk. 4.* Udover opgaverne nævnt i artikel 272, stk. 1-5, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) skal aktuarfunktionen varetage beregningen af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 5 og 6.

**15.** I *§ 130, stk. 2,* der bliver stk. 5, ændres »aktuarfunktionen« til: »nøglepersonen for aktuarfunktionen«.

**16.** Efter § 130 indsættes før overskriften før § 131:

»*Forsikringsmatematisk sagkundskab i gruppe 2-forsikringsselskaber*

**§ 130 a.** Direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens.«

**17.** I *§ 132, stk. 1, nr. 8,* udgår »og forsikringsholdingvirksomheder«.

**18.** I *§ 138, stk. 2,* ændres »det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar« til: »det enkelte medlem af bestyrelsen og en direktør«.

**19.** I *§ 138, stk. 3,* ændres »forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar« til: »forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion eller den eksterne revision«.

**20.** *Overskriften* før § 139 ophæves.

**21.** *§ 139* ophæves.

**22.** I *§ 267, stk. 2* og *3,* og *§ 276, stk. 1,* udgår »den ansvarshavende aktuar,«.

**23.** I *§ 272, stk. 1,* udgår »ansvarshavende aktuar,«.

**24.** I *§ 291, stk. 1, nr. 2,* udgår »og 6«.

**25.** I *§ 299, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »§ 291,«: »stk. 1, nr. 1,«.

**26.** *§ 302, stk. 2, nr. 11,* affattes således:
»11) Nøglepersonen for aktuarfunktionen, når denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet, jf. § 130, stk. 3.«

**27.** I *§ 302, stk. 3,* udgår »en ansvarshavende aktuar,«.

**28.** I *§ 312, stk. 1, nr. 1,* udgår »§ 85, stk. 1, § 86,«, »§ 132, stk. 1, § 133, stk. 1, § 134, stk. 2 og 3, § 135, stk. 1, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1, § 139, stk. 1-4, « ændres til: »§ 130, stk. 2-5, § 130 a, § 132, stk. 1, § 133, stk. 1, § 134, stk. 2 og 3, § 135, stk. 1, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1,«, og i *stk. 2, nr. 1,* udgår »§ 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,«.

**29.** I *§ 319, stk. 3,* ændres »§§ 118-120, 132 og 138, § 139, stk. 1-3, og stk. 4, 1. pkt.,« til: »§§ 118-120, § 130, stk. 2-5, §§ 130 a, 132 og 138,«.

**30.** I *§ 322* udgår »§ 108, stk. 6,« og »§ 139, stk. 5,«.

**§ 2**

I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 427 af 6. april 2026, som ændret ved § 7 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

**1.** *§ 46* ophæves.

**2.** I *§ 117, stk. 1,* udgår »§ 46«.

**§ 3**

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 432 af 16. april 2026, som ændret ved § 1 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, § 4 i lov nr. 1322 af 20. november 2025 og § 2 i lov nr. 1638 af 16. december 2025, og § 2 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 5, stk. 1, nr. 7, litra b,* ændres »nr. 56« til: »nr. 55«.

**2.** I *§ 5, stk. 1, nr. 50,* indsættes efter »bilag 1, afsnit A, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter«: »eller et investeringsforvaltningsselskab med tilladelse i henhold til § 10 i denne lov«.

**3.** I *§ 5, stk. 1, nr. 56, litra a* og *b,* ændres »konkursbehandling« til: »konkurs- eller rekonstruktionsbehandling«.

**4.** *§ 5, stk. 1, nr. 56, litra c,* affattes således:

»c) En virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, for hvilken en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 ikke foreskriver udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

**5.** *§ 14, stk. 10,* ophæves.
Stk. 11 bliver herefter stk. 10.

**6.** I *§ 16 c, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »§ 120 b« til: »stk. 3«.

**7.** I *§ 16 c* indsættes som *stk. 3:*

*»Stk. 3.* Et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal videregive oplysninger om en låntager til det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut, hvis der er indgået en låneaftale, hvoraf det fremgår, at lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, jf. stk. 1. Udveksling af oplysninger mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det pengeinstitut eller realkreditinstitut, der udsteder de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, hvormed lånet finansieres, skal ske i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i registeret eller porteføljen i en serie eller gruppe af serier med seriereservefond.«

**8.** *Overskriften* til kapitel 9 affattes således:

»Kapitel 9

*Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.*

**9.** *§ 117, stk. 1, 1. pkt.,* affattes således:

»Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om

juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, jf. dog stk. 3.«

**10.** *§§ 117 a* og *118* ophæves.

**11.** I *§ 118 a, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »herunder personnummer og cvr-nummer« til: »når kunden er en juridisk person«.

**12.** *§ 119* ophæves.

**13.** I *§ 120, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »Oplysninger«: »om juridiske personer«.

**14.** *§ 120, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2,* ophæves.

**15.** I *§ 120 a, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »erhvervskunder« til: »juridiske personer«, og », herunder kreditvurdering og kreditadministration« udgår, og to steder i *stk. 2* indsættes efter »oplysninger«: »om juridiske personer«.

**16.** *§ 120 a, stk. 3,* ophæves.
Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

**17.** *§§ 120 b-122* ophæves.

**18.** I *§ 124* indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:
*»Stk. 9.* Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses rådgivere i forbindelse med stresstest må ikke deltage i aktiviteter, der kan forringe en stresstest, herunder benchmarking, indbyrdes udveksling af oplysninger, aftaler om fælles adfærd eller optimering af deres indberetninger i stresstest.«
Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 10 og 11.

**19.** *§ 332 j* ophæves, og i stedet indsættes:
**»§ 332 i.** Skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger til Finanstilsynet for virksomheder omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for kryptoaktiver.«

**20.** I *§ 373, stk. 1,* udgår »§ 118, stk. 4, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,«.

**21.** I *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* udgår »§ 121, stk. 1, § 122,«, og efter »§ 101 k, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 124, stk. 9,«.

**§ 4**

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 468 af 26. april 2026, som ændret ved § 2 i lov nr. 712 af 20. juni 2025 og § 6 i lov nr. 1638 af 16. december 2025, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 3, stk. 1, nr. 54,* ændres », jf. nr. 3, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i § 8, stk. 4, nr. 1« til: »med tilladelse i henhold til § 11 i denne lov«.

**2.** I *§ 11, stk. 2, 2. pkt.* og *3. pkt.,* ændres »bilag 1, nr. 3« til: »§ 8, stk. 3 og 4«.

**3.** I *§ 155, stk. 1, 6. pkt.,* ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et fælles europæisk adgangspunkt, som giver centraliseret adgang til offentligt tilgængelige oplysninger med relevans for finansielle tjenesteydelser, kapitalmarkeder og bæredygtighed« og i *7. pkt.* indsættes efter »digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor og regler udstedt i medfør heraf«: »og artikel 2, stk. 2, 1. afsnit, litra c, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemsigtighed og integritet i forbindelse med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) vurderingsaktiviteter og regler udstedt i medfør heraf«.

**§ 5**

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lovbekendtgørelse nr. 467 af 26. april 2026, som ændret ved § 5 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, § 4 i lov nr. 1638 af 16. december 2025 og § 4 i lov nr. 764 af 8. august 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 10, nr. 64, litra a* og *b,* ændres »konkursbehandling« til: »konkurs- eller rekonstruktionsbehandling«.

**2.** *§ 10, nr. 64, litra c,* affattes således:
»c) En virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, for hvilken en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186 ikke foreskriver udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser efter §§ 214 eller 215 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

**3.** *Overskriften* til kapitel 12 affattes således:
»Kapitel 12
*Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.*

**4.** *Overskriften* før § 114 ophæves.

**5.** *§ 114, stk. 1, 1. pkt.,* affattes således:
»Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af repræsentantskabet, direktører og øvrige ansatte i et fondsmæglerselskab eller i en fondsmæglerholdingvirksomhed må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.«

**6.** *§§ 115* og *116* ophæves.

**7.** I *§ 117, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »oplysninger«: »om juridiske personer«.

**8.** *§ 117, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2, overskriften* før § 118, *§§ 118* og *119* ophæves.

***9.*** I *§ 266, stk. 1, nr. 1,* ændres »§ 118, stk. 1, §§ 119 og 140« til: »§ 140«, og i *stk. 2, nr. 1,* udgår »§ 115, stk. 3, § 116, § 117, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,«.

**§ 6**

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 463 af 26. april 2026, som ændret ved § 2 i lov nr. 711 af 20. juni 2025, § 16 i lov nr. 729 af 1. september 2026 og § 3 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 138, stk. 1, 1. pkt.* og *8. pkt.,* ændres »jf. dog stk. 3« til: »jf. dog stk. 4«.

**2.** *§ 143* affattes således:

»**§ 143.** Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for kryptoaktiver og regler udstedt i medfør heraf, artikel 2, stk. 2, 1. afsnit, litra c, 2. afsnit, i Europa Parlamentets og Rådets forordning om gennemsigtighed og integritet i forbindelse med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) vurderingsaktiviteter og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

**§ 7**

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 445 af 17. april 2026, som ændret ved § 11 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** *Overskriften* før § 62 affattes således:

*»Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.*

**2.** *§ 62, stk. 1,* affattes således:

»Bestyrelsesmedlemmer, direktører, de øvrige ansatte og revisorer i en dansk UCITS eller i den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelse af deres stilling eller hverv er blevet bekendt med.«

**§ 8**

I lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1545 af 4. december 2025, som ændret ved § 3 i lov nr. 1322 af 20. november 2025, § 11

i lov nr. 1638 af 16. december 2025 og § 8 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** I *§ 3 a, stk. 2, nr. 2,* ændres »betryggende måde, eller« til: »betryggende måde,«.

**2.** I *§ 3 a, stk. 2, nr. 3,* ændres »forsvarlig måde.« til: »forsvarlig måde, eller«.

**3.** I *§ 3 a, stk. 2,* indsættes som *nr. 4:*
»4) kreditformidleren allerede har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.«

**4.** *§ 5, stk. 2,* affattes således:
*»Stk. 2.* Registeret skal for forbrugslånsvirksomheder indeholde oplysninger om navn, adresse og cvr-nummer på virksomheden.«

**5.** *§ 5, stk. 3,* affattes således:
*»Stk. 3.* Registeret skal for kreditformidlere indeholde oplysninger om navn, adresse og cvr-nummer på virksomheden.«

**6.** *Kapitel 5* ophæves.

**7.** *§ 24, stk. 3,* ophæves.

**8.** I *§ 30, stk. 1,* ændres »§ 4, stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 12, stk. 1« til: »og § 4, stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, nr. 3 og 4«.

**§ 9**

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1543 af 18. november 2025, som ændret ved § 6 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændringer:

**1.** *Overskriften* før § 15 affattes således:
*»Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.*

**2.** *§ 15, stk. 1,* affattes således:
»En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler og deres ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som

virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.«

**§ 10**

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 464 af 1. maj 2026, som ændret ved § 6 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, § 1 i lov nr. 1638 af 16. december 2025 og § 14 i lov nr. 764 af 8. september 2026, foretages følgende ændring:

**1.** I *§ 96 a* indsættes efter »indført«: »eller ændret«.

**2.** I *§ 175* indsættes som *nr. 8:*
»8) Centrale modparter (CCP'er).«

**§ 11**

*Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. juli 2027.

*Stk. 2.* Dispensationer givet i medfør af § 130, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 461 af 26. april 2026, forbliver gyldige i medfør af § 130, stk. 6, i lov om forsikringsvirksomhed, som flyttet ved denne lovs § 1, nr. 14.

*Stk. 3.* Regler udstedt i medfør af § 124, stk. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1390 af 18. november 2025, som ændret ved § 1 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, § 4 i lov nr. 1322 af 20. november 2025, § 2 i lov nr. 1636 af 16. december 2025 og § 2 i lov nr. 1638 af 16. december 2025, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 124, stk. 10 og 11, i lov om finansiel virksomhed, jf. denne lovs § 3, nr. 17.

**§ 12**

*Stk. 1.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

*Stk. 2.* Lovens §§ 1-11 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

*Stk. 3.* Lovens §§ 3-9 og 11 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

**UDKAST**

*Bemærkninger til lovforslaget*
*Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse


1. Indledning ..... 13
2. Lovforslagets hovedpunkter ..... 14
   2.1. Afskaffelse af krav om ansvarshavende aktuar i livsforsikringsselskaber ..... 14
   2.2. Videregivelse af fortrolige oplysninger ..... 16
   2.3. Videregivelse af oplysninger om den finansielle virksomhed 27
   2.4. Videregivelse af oplysninger ved fejloverførsler ..... 29
   2.5. Videregivelse af oplysninger ved fælles funding ..... 35
   2.6. Videregivelse af oplysninger i forbindelse med markedsføring 37
   2.7. Krav til stresstest ..... 41
   2.8. Ændring af kapitalforvalterbegrebet ..... 43
3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven 45
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige ..... 45
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. 45
6. Administrative konsekvenser for borgerne ..... 47
7. Klimamæssige konsekvenser ..... 47
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser ..... 48
9. Forholdet til EU-retten ..... 48
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v. ..... 49
11. Sammenfattende skema ..... 49

## 1. Indledning

Lovforslaget indeholder nødvendige justeringer og præciseringer af den gældende finansielle regulering med henblik på regelforenkling, reduktion af kravene til virksomhederne samt en mere relevant og klar regulering i overensstemmelse med den fælleseuropæiske regulering.

Med lovforslaget foreslås det, at det særlige danske krav i lov om forsikringsvirksomhed om, at forsikringsselskaber med tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed skal have en ansvarshavende aktuar, afskaffes.

Både nationale og fælleseuropæiske regler om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) stiller i dag krav om etablering og inddragelse af aktuarfaglig ekspertise. Dels følger det af danske regler, der har været gældende siden 1904, at forsikringsselskaber med tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed skal ansætte en ansvarshavende aktuar, og dels har det siden Solvens II-direktivets ikrafttræden i 2016 tillige været et krav for forsikringsselskaberne at etablere en aktuarfunktion med en udpeget nøgleperson.

Solvens II-direktivets indførelse af aktuarfunktionen og nøglepersonen herfor betyder, at ansættelse af en ansvarshavende aktuar ikke længere er påkrævet for sikre aktuarfaglig ekspertise og dermed at tilgodese forsikringstagernes interesser i livsforsikringsselskaber.

Med lovforslaget vil forsikringsselskaber med tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed opnå en større handlefrihed og fleksibilitet i forhold organiseringen af aktuarfaglige opgaver samtidigt med, at det sikres, at ansvaret for den ansvarshavende aktuars opgaver fortsat er placeret hos en sagkyndig.

Det foreslås desuden med lovforslaget at afskaffe den eksisterende dobbeltregulering af de finansielle virksomheders muligheder for at videregive oplysninger om fysiske personer. Videregivelsesreglerne på tværs af den finansielle regulering ændres, så disse alene vedrører oplysninger om juridiske personer, og videregivelse af oplysninger om fysiske personer fremover reguleres af databeskyttelsesreglerne. Herved sikres en klar og entydig regulering af spørgsmålet om videregivelse af oplysninger om fysiske personer samtidig med, at der undgås tvivl om, hvorvidt det er Datatilsynet eller Finanstilsynet, der har tilsyn med overholdelse af behandling af personoplysninger i form af videregivelse. Det gør det enklere for virksomhederne at efterleve reglerne om videregivelse af oplysninger om fysiske personer, når

videregivelse af oplysningerne ikke reguleres af flere regelsæt, og gør det tydeligt, at det er Datatilsynet, der fører det direkte tilsyn med videregivelse af personoplysninger.

Med lovforslaget foreslås også at indsætte en ny bestemmelse, der begrænser aktiviteter hos kreditinstitutter og disses rådgivere, som forringer værdien af stresstest. Formålet er at forhindre en koordineret indsat i branchen, der kan påvirke kvaliteten af stresstest, hvilket kan medføre lavere kapitalhensættelser. Bestemmelsen implementerer artikel 100, stk. 3, i Rådets direktiv (EU) 2013/36/EU, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1619 af 31. Maj 2024 (CRD VI).

Lovforslaget indeholder også forslag til ændring af definitionen på en kapitalforvalter. Definitionen har betydning for, hvilke virksomheder der er underlagt oplysningskrav om aktivt ejerskab. Aktivt ejerskab er et redskab, som virksomheder kan bruge til at påvirke de selskaber, som de investerer i, eksempelvis i en mere bæredygtig retning gennem blandt andet dialog og udøvelse af stemmerettigheder. De oplysninger, som virksomhederne skal give, er med til at give kunder og investorer mulighed for indsigt i kapitalforvalterens arbejdet med aktivt ejerskab. Med dette lovforslag sikres det, at investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde kan være omfattede af kapitalforvalterbegrebet uanset hvilken form for service, de yder.

Endelig indeholder lovforslaget tekniske justeringer på området for krisehåndtering af banker, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber. Justeringerne vil præcisere definitionen af likvidationsenheder samt sikre korrekt implementering af EU-reglerne.

## 2. Lovforslagets hovedpunkter

### 2.1. Afskaffelse af krav om ansvarshavende aktuar i livsforsikringsselskaber

#### 2.1.1. Gældende ret

Efter gældende ret skal direktionen i et forsikringsselskab sikre, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens.

I forsikringsselskaber, der har tilkaldelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, er opgaven med beregning af hensættelser til regnskab i dag placeret hos den ansvarshavende aktuar, som disse selskaber er forpligtet til at have. Den ansvarshavende aktuar fungerer som en kontrolfunktion i

forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, og de primære opgaver består i at påse selskabets overholdelse af kravet om et betryggende tegningsgrundlag, opgørelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og en rimelig fordeling af årets resultater mellem selskab og kunder og kunderne imellem.

Siden 2016 har forsikrings- og genforsikringsselskaber, omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), skulle have en aktuarfunktion. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed. Direktionen skal i den forbindelse udpege en nøgleperson, der påtager sig ansvaret for aktuarfunktionen. Aktuarfunktionens opgaver består overordnet set i at koordinere beregningerne af de forsikringsmæssige hensættelser til solvens, men ikke hensættelserne til regnskab. Beregning af hensættelser til regnskab er efter gældende ret ikke en del af aktuarfunktionens opgaver.

Der eksisterer således i dag et vist overlap mellem de opgaver, som den ansvarshavende aktuar i henhold til de særlige danske regler er pålagt at varetage og de opgaver som aktuarfunktionen og nøglepersonen herfor er pålagt at varetage efter reglerne, der implementerer Solvens II-direktivet. Heriblandt skal nøglepersonen for aktuarfunktionen også udtale sig om selskabets tegningspolitik og genforsikringsarrangementer, som er emner, der ligeledes er under den ansvarshavende aktuars funktion.

Den nuværende konstruktion har medført, at visse forsikrings- og genforsikringsselskaber kombinerer rollen som nøglepersonen for aktuarfunktionen og ansvarshavende aktuar, hvilket der blandt andet er adgang til efter § 139, jf. bemærkningerne til § 139, jf. Folketingstidende 2022-23, 2. samling, tillæg A, L 88, som fremsat, side 339.

### 2.1.2. Skatte- og vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kravene om både at ansætte en ansvarshavende aktuar og en nøgleperson for aktuarfunktionen er uhensigtsmæssigt bebyrdende for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed.

Kravene om aktuarfunktionen og nøglepersonen er således omfattende nok til at varetage den beskyttelse af forsikringstagernes interesser, som den ansvarshavende aktuar hidtil har varetaget.

Det foreslås derfor, at det særlige danske krav om ansættelse af en ansvarshavende aktuar til varetagelse af en specifik opgaveportefølje ophæves. Det foreslås samtidigt, at aktuarfunktionen og nøglepersonen herfor vil varetage de opgaver, som den ansvarshavende aktuar hidtil har haft, herunder at påse selskabets overholdelse af kravet om et betryggende tegningsgrundlag, opgørelse af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og en rimelig fordeling af årets resultater.

Den foreslåede ordning vil medføre, at der for forsikrings- og genforsikringsselskaber sikres et fornuftigt niveau af administrative byrder og større handlefrihed for selskaberne til at organisere aktuarfaglige opgaver. Derudover vil reguleringen vedrørende aktuarmæssige opgaver i livsforsikringsselskaber mere direkte afspejle reguleringen heraf i Solvens II-direktivet og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen).

## 2.2. Videregivelse af fortrolige oplysninger

### 2.2.1. Gældende ret

Databeskyttelsesforordningen fastlægger de grundlæggende regler for behandlingen af oplysninger om fysiske personer, der foretages af offentlige myndigheder og private virksomheder, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Databeskyttelsesforordningen finder anvendelse på behandling af personoplysninger om fysiske personer, herunder også for finansielle virksomheders behandling af personoplysninger. Det samme gør sig gældende for databeskyttelsesloven, som fastsætter supplerende bestemmelser til databeskyttelsesforordningen. Behandling af oplysninger om juridiske personer er derimod ikke omfattet af databeskyttelsesreglerne.

Databeskyttelsesreglerne har som hovedformål at sikre en høj beskyttelse af personoplysninger. Beskyttelsen sikres effektivt gennem blandt andet krav til lovlig behandling af personoplysninger og krav om passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger hos de dataansvarlige og databehandlerne.

De finansielle virksomheder skal på lige fod med andre virksomheder leve op til behandlingskravene i databeskyttelsesreglerne, når de bl.a. ønsker at videregive oplysninger om fysiske personer.

Inden vedtagelsen af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven var der i den finansielle lovgivning indført regler om finansielle virksomheders videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger. De findes i lov om finansiel virksomhed, lov om forsikringsvirksomhed, lov om fondsmæglerselskaber, investeringsservice og –aktiviteter og investeringsrådgivere, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser.

Hovedreglen om videregivelse findes i lov om finansiel virksomhed i § 117. Den fastsætter en form for tavshedspligt og angiver, at blandt andre ledelse og ansatte i finansielle virksomheder ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de bliver bekendt med under udøvelsen af deres hverv. Hovedreglen er med nødvendige tilpasninger enslydende på tværs af reguleringen af det finansielle område. Da reglerne i vidt omfang er enslydende på tværs af den finansielle regulering, henvises der i det følgende primært til lov om finansiel virksomhed, mens forskelle mellem regelsættene fremhæves særskilt.

Bestemmelsen har til formål at beskytte kunderne i de finansielle virksomheder mod videregivelse eller udnyttelse af deres fortrolige oplysninger, hvad enten kunden er en fysisk eller juridisk person. Derudover beskytter bestemmelsen en finansiel virksomhed mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, herunder drifts- og forretningshemmeligheder. For nærmere om oplysninger om virksomheden selv henvises til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger.

Ved fortrolige oplysninger omfattet af bestemmelsen i § 117 forstås som udgangspunkt alle oplysninger, medmindre oplysningerne er offentligt tilgængelige. Det er for, at kunder i fortrolighed kan give alle nødvendige oplysninger til en virksomhed på det finansielle område. Bestemmelsen beskytter mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at oplysningerne kan videregives, hvor det er berettiget. Ved vurderingen af om en videregivelse er berettiget, foretages der en konkret afvejning af virksomhedens interesse i at

kunne videregive oplysninger over for kundernes berettigede forventning om, at oplysninger hemmeligholdes.

Derudover indeholder lov om finansiel virksomhed i §§ 117 a-121 en række undtagelser til § 117, hvor det vil være berettiget for finansielle virksomheder at videregive fortrolige oplysninger om deres kunder. Den, der berettiget modtager fortrolige oplysninger på baggrund af en af undtagelserne, omfattes af tavshedspligt efter hovedreglen. Tilsvarende er der en række undtagelser til hovedreglen i lov om forsikringsvirksomhed §§ 83-86 og lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter §§ 115-119. For oplysninger om fysiske personer skal virksomhederne samtidig sikre sig, at en videregivelse heraf er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglernes bestemmelser om lovlig behandling af personoplysninger, jf. artikel 6 og 9 i databeskyttelsesforordningen.

Undtagelsen i § 118, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indebærer, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver. Bestemmelsen muliggør outsourcing af opgaver til en anden virksomhed og i den forbindelse videregivelse af sædvanlige kundeoplysninger. En tilsvarende regel gælder for forsikringsselskaber og for fondsmæglerselskaber.

Ligeledes indebærer undtagelsen i § 118, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder kan videregive sædvanlige kundeoplysninger til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) ejer fuldt ud, og til ATP samt til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsselskab. I modsætning til stk. 1, der alene vedrører sædvanlige kundeoplysninger, vedrører § 118, stk. 2, alle kundeoplysninger. En tilsvarende bestemmelse findes for forsikringsselskaber og for fondsmæglerselskaber.

Et pengeinstitut kan desuden efter § 118, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed videregive oplysninger om en kapital- eller ratepension til et forsikringsadministrationsfællesskab inden for samme koncern til brug for rådgivning om kundens arbejdsmarkedspensionsordning. På samme måde kan et forsikringsselskab efter § 83, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, videregive oplysninger om kundeforhold til et koncernforbundet forsikringsselskab, det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab eller til Arbejdsmarkedets Tillægspension eller et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud, til brug for rådgivning om

livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger.

Undtagelsen, der er fastsat i § 118 a i lov om finansiel virksomhed indebærer, at en finansiel virksomhed kan videregive oplysninger om en kundes navn og kontaktoplysninger til en demokratisk virksomhed. En demokratisk virksomhed er en forening eller virksomhed, der helt eller delvis ejer den finansielle virksomhed. Videregivelsen til den demokratiske virksomhed er betinget af, at kundeforholdet i den finansielle virksomhed medfører, at kunden er eller kan blive medlem af foreningen eller deltager i virksomheden. Oplysningerne kan kun videregives til brug for kommunikation om medlemskabet og de dertilhørende rettigheder i foreningen eller virksomheden, der ejer den finansielle virksomhed. Demokratiske virksomheders kommunikation med medlemmerne er afhængig af, at de underliggende finansielle virksomheder deler oplysninger om kunderne med foreningen eller virksomheden, der ejer den finansielle virksomhed. Undtagelsen, som også findes for forsikringsselskaber, sikrer, at videregivelsesbestemmelsen ikke forhindrer videregivelse af en kundes navn eller kontaktoplysninger.

Det følger også af § 119 i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger om rent private forhold ikke må videregives uden kundens samtykke, medmindre videregivelsen er berettiget. Oplysninger om rent private forhold omfatter blandt andet oplysninger om strafbare forhold, etnisk baggrund, politisk eller religiøs overbevisning. En tilsvarende bestemmelse gælder også for fondsmæglerselskaber.

Undtagelsen i § 120 i lov om finansiel virksomhed indebærer, at der under visse betingelser, kan videregives oplysninger til en finansiel virksomheds modervirksomhed til brug for risikostyring. Oplysninger om privatkunder, dvs. kunder der er fysiske personer, kan i særlige tilfælde videregives til brug for risikostyringen, hvis oplysningerne om kunden vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse. Bestemmelsen indebærer, at den pågældende virksomhed skal tage stilling til behovet for, at oplysningerne videregives til risikostyring. En tilsvarende bestemmelse gælder for forsikringsselskaber og fondsmæglerselskaber.

Undtagelsen i § 120 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indebærer, at der kan ske udveksling af fortrolige oplysninger om erhvervskunder mellem pengeinstitutter og realkreditinstitutter til brug for risikostyring. Bestemmelsen har alene selvstændig betydning i de tilfælde, hvor der videregives andet end sædvanlige kundeoplysninger. Det kan f.eks. være oplysninger

om restancer, misligholdelser, hensættelser, sikkerhedsstillelser, engagementets sammensætning, bevægelser på lån eller konti og løbende regnskabsoplysninger. Bestemmelsen finder også anvendelse ved udveksling af oplysninger mellem fællesejede penge- og realkreditinstitutter og indehavere af kapitalandele i det pågældende penge- eller realkreditinstitut, når de nævnte indehavere er penge- eller realkreditinstitutter, og de i fællesskab besidder mere end 4/5 af kapitalandelene, jf. stk. 2. Tilsvarende gælder udveksling af oplysninger med de fællesejede virksomheders datterselskaber, der yder udlån eller driver leasingvirksomhed.

Ifølge § 122 i lov om finansiel virksomhed skal den finansielle virksomhed udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige. Formålet med reglen er at give kunderne mulighed for at fravælge en finansiel virksomhed, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker. Tilsvarende bestemmelser findes for forsikringsselskaber og fondsmæglerselskaber.

Finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger om fysiske kunder udgør en behandling af personoplysninger, jf. artikel 4, nr. 2, i databeskyttelsesforordningen. Videregivelse skal derfor også ske under overholdelse af databeskyttelsesreglerne. Det er den dataansvarlige, som f.eks. kan være et pengeinstitut eller et forsikringsselskab, der skal sikre sig, at den behandling og videregivelse af oplysninger om fysiske personer, som de foretager, sker på et lovligt grundlag.

Behandling af personoplysninger skal for at være lovlig ske i henhold til en af de behandlingshjemler, der er oplistet i artikel 6, stk. 1, litra a-f, i databeskyttelsesforordningen.

Behandling af særlige kategorier af personoplysninger er forbudt efter databeskyttelsesforordningen, medmindre behandlingen er omfattet af et af forholdene i artikel 9, stk. 2. Det gælder for oplysninger om blandt andet race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, helbredsoplysninger, oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering m.v.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, at den fysiske person, der behandles oplysninger om, skal oplyses om, hvordan personoplysningerne behandles, f.eks. af et pengeinstitut, herunder om disse videregives og om de viderebehandles til et andet formål, end de er indsamlet. Denne oplysningspligt gælder dog ikke, hvis den fysiske person, allerede er

bekendt med oplysningerne. Oplysningspligten sikrer, at den fysiske person får oplysninger om behandlingen. Det gælder blandt andet oplysninger om formålene med behandlingen og eventuelle modtagere af personoplysningerne ved videregivelse. Den registrerede skal også oplyses om sine rettigheder, det vil sige blandt andet om ret til indsigt, berigtigelse og sletning af personoplysninger, og om retten til at trække samtykke tilbage.

Oplysningspligten betyder f.eks., at hvis et pengeinstitut til sin modervirksomhed, som er en finansiel virksomhed, videregiver oplysninger, som er indsamlet med det formål at oprette et kundeforhold, til brug for risikostyring, jf. § 120 i lov om finansiel virksomhed, vil kunden skulle orienteres herom forud for videregivelsen.

Databeskyttelsesforordningen fastsætter i kapitel IV regler om, at en dataansvarlig kan benytte sig af databehandlere til at behandle personoplysninger på den dataansvarliges vegne. Disse regler fastsætter rammerne for databeskyttelse i tilfælde, hvor der ved outsourcing af f.eks. administrative opgaver behandles personoplysninger.

Kravene for brug af en databehandler indebærer blandt andet, at databehandleren kan stille fornødne garantier for at ville gennemføre de passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til overholdelse af databeskyttelsesforordningen, og at der udarbejdes en databehandleraftale, som lever op til kravene i databeskyttelsesforordningens artikel 28. Derudover stilles der krav om, at databehandleren alene må handle under instruks af den dataansvarlige, ligesom der er fastsat visse begrænsninger for databehandlerens brug af underdatabehandlere.

Der skal i alle tilfælde foreligge et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til databeskyttelsesreglerne, og en databehandleraftale m.v. kan ikke gøre op for en manglende behandlingshjemmel.

Datatilsynet fører tilsyn med enhver behandling, der er omfattet af databeskyttelsesloven, databeskyttelsesforordningen og anden lovgivning, som ligger indenfor databeskyttelsesforordningens rammer for behandling af personoplysninger, jf. § 27 i databeskyttelsesloven. Datatilsynet udøver sine funktioner i fuld uafhængighed.

Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for så vidt angår reglerne i den finansielle regulering, som vedrører videregivelse af personoplysninger. Datatilsynets tilsyn med behandling af personoplysninger er uafhængigt, og

Finanstilsynets tilsyn supplerer derfor alene Datatilsynets tilsyn, også hvad angår reglerne i den finansielle regulering, som udgør særregulering til databeskyttelsesreglerne. Det har den praktiske betydning, at når Finanstilsynet vurderer om en videregivelse af personoplysninger er berettiget som led i sit tilsyn efter den finansielle regulering, vil vurderingen altid tage forbehold for Datatilsynets vurdering af lovligheden af behandlingen.

### 2.2.2 Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kunderne i de finansielle virksomheder har en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand. Det skyldes, at kunderne i finansielle virksomheder ofte betror virksomhederne adskillelige oplysninger af privat og personlig karakter. Ansatte og andre personer tilknyttet finansielle virksomheder skal derfor ikke uberettiget kunne videregive eller udnytte oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, om fysiske personer, som de bliver bekendt med under øvelsen af deres hverv.

De nuværende regler i den finansielle regulering om videregivelse af oplysninger om fysiske personer fra virksomheder på det finansielle område har til formål at beskytte virksomhederne og deres kunder. Reglerne stammer dog fra en tid før databeskyttelsesforordningen, idet de blev indført i den forrige lov om finansiel virksomhed fra 2001, hvor de videreførte tilsvarende bestemmelser i den dagældende tilsynslovgivning.

Med databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven er der kommet et regelsæt, som giver en effektiv beskyttelse af personoplysninger og samtidig sikrer et højt beskyttelsesniveau. Det gælder også for de finansielle virksomhedernes kunder, som er fysiske personer. I databeskyttelsesreglerne er der fastsat detaljerede krav til, hvad der udgør lovlig behandling af personoplysninger, herunder regler for, hvornår der kan ske videregivelse af oplysninger.

Finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger om fysiske personer udgør en behandling af personoplysninger, og deres videregivelse af fortrolige oplysninger er således både omfattet af databeskyttelsesreglerne og reglerne om videregivelse i den finansielle regulering. Denne dobbelte regulering af videregivelser gør det mindre klart for virksomhederne, hvad rammerne for videregivelse af fortrolige oplysninger om fysiske personer er. Der eksisterer således i dag en uhensigtsmæssig dobbeltregulering af de finansielle virksomheders muligheder for at videregive oplysninger om fysiske personer. En klar og entydig regulering vil gøre det enklere

for virksomhederne at efterleve reglerne om videregivelse af oplysninger om fysiske personer, uden at det går ud over beskyttelsen af de fysiske personers oplysninger.

Det er ligeledes uhensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fører et direkte tilsyn med reglerne i den finansielle regulering, hvad angår videregivelse af fortrolige oplysninger om fysiske personer. Finanstilsynet er på den måde tilsynsmyndighed på et område, som også reguleres af databeskyttelsesreglerne, der er under Datatilsynets direkte og uafhængige tilsyn. Det har den praktiske betydning, at når Finanstilsynet vurderer om en videregivelse af personoplysninger er berettiget som led i sit tilsyn efter den finansielle regulering, vil vurderingen altid tage forbehold for Datatilsynets vurdering af lovligheden af behandlingen og dermed forbehold for, at Datatilsynet kan nå frem til en anden vurdering efter databeskyttelsesreglerne. Finanstilsynets tilsyn med overholdelse af reglerne om videregivelse af oplysninger om fysiske personer efter den finansielle regulering udgør derfor ikke et effektivt tilsyn, da tilsynet alene kan supplere Datatilsynets tilsyn med databeskyttelsesreglerne.

Den finansielle virksomhed, som søger afklaring af om en videregivelse af personoplysninger vil være lovlig, skal således i dag rette henvendelse til to tilsynsmyndigheder for en fyldestgørende afdækning. Det giver et uklart regelgrundlag for de virksomheder, der skal efterleve reglerne, og for den fysiske person, hvis oplysninger det drejer sig om.

Derfor er der grundlag for en klar opdeling af reglerne og af tilsynsområder, så der ikke er et overlap af regulering og tilsynskompetencer, og så begge tilsynsmyndigheder kan føre et effektivt og målrettet tilsyn på hver sit respektive område.

Det foreslås derfor at ophæve reglerne om videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger om fysiske personer fra videregivelsesbestemmelserne i den finansielle regulering. Det drejer sig om lov om finansiel virksomhed, lov om forsikringsvirksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser.

Forslaget vil betyde, at regler om videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer reguleres i den finansielle regulering under Finanstilsynets tilsyn, mens videregivelse af fortrolige oplysninger om

fysiske personer reguleres af databeskyttelsesreglerne og er underlagt tilsyn fra Datatilsynet.

Med forslaget nyaffattes hovedbestemmelserne i den finansielle regulering om videregivelse, så de alene vil regulere videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer. Oplysninger om fysiske personer vil fortsat kunne videregives i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.

Forslaget vil medføre den ændring, at spørgsmål om fortolkning af videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer vil skulle besvares af Finanstilsynet, mens spørgsmål om fortolkning af videregivelse af oplysninger om fysiske personer vil skulle rettes til Datatilsynet.

Den videregivelse af sædvanlige oplysninger om kunder, der er fysiske personer, som i dag er mulig på det finansielle område, f.eks. efter § 118, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, vurderes at kunne ske i henhold til databeskyttelsesreglerne i et omfang, der er nødvendigt for at kunne varetage administrative opgaver. Som en del af overvejelserne er der lagt vægt på, at selvom sædvanlige oplysninger efter gældende ret er fastsat til at udgøre en bred vifte af oplysninger, så udgør de ikke oplysninger omfattet af artikel 9 i databeskyttelsesforordningen om særlige kategorier af personoplysninger.

Virksomheder på det finansielle område, som har et behov for at kunne videregive personoplysninger til varetagelse af administrative opgaver, vil derfor kunne gøre dette ved at iagttage kravene til outsourcing til en databehandler. Det betyder blandt andet, at der skal indgås en tilstrækkelig databehandleraftale og skal ske sikring af et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau m.v. hos databehandleren. Den dataansvarlige finansielle virksomhed vil dog fortsat skulle sikre sig, at der er en lovlig behandlingshjemmel i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f. Der skal også efter gældende ret være et lovligt behandlingsgrundlag efter databeskyttelsesforordningen.

Det er ligeledes umiddelbart vurderingen, at videregivelse af oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af administrative opgaver ift. forsikringsadministrationsfællesskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og et aktieselskab, som ATP ejer fuldt ud, også kan varetages gennem de rammer for outsourcing, som er fastsat i databeskyttelsesreglerne. Behovet for videregivelse af oplysninger til ATP vurderes i øvrigt begrænset, da ATP i henhold til ATP-loven modtager de oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af ATP's kerneopgaver.

Der vurderes endvidere ikke i dag at være et praktisk behov for bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsvirksomhed om, at oplysninger om en kapital- eller ratepension eller om livsforsikrings- og pensionsordninger kan videregives til brug for rådgivning. Det foreslås på den baggrund at ophæve § 118 i lov om finansiel virksomhed og den tilsvarende bestemmelse i § 83 i lov om forsikringsvirksomhed.

Muligheden for at videregive oplysninger til demokratiske virksomheder er indsat med henvisning til, at de videregivelsesreglerne i den finansielle regulering udgør en barriere for medlemskommunikation for demokratiske virksomheder. Med forslaget om at ændre disse videregivelsesregler vurderes det ikke længere nødvendigt at opretholde denne specifikke videregivelseshjemmel hvad angår oplysninger om fysiske personer. Derfor bør § 118 a i lov om finansiel virksomhed og § 83 a i lov om forsikringsvirksomhed ændres, så bestemmelserne alene hjemler videregivelse af oplysninger om en kundes navn og kontaktoplysninger, når kunden er en juridisk person. Videregivelse af oplysninger om fysiske personer vil som i dag skulle vurderes efter databeskyttelsesreglerne.

Oplysningerne om de juridiske personer vil fortsat kun kunne videregives til brug for kommunikation om medlemskabet og de dertilhørende rettigheder i foreningen eller virksomheden, der ejer den finansielle virksomhed eller forsikringsselskabet.

Det er overvejet, i hvilket omfang § 119 i lov om finansiel virksomhed og § 116 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter om samtykke til videregivelse af rent private oplysninger fremover vil have et anvendelsesområde. Bestemmelsen fastsætter en unødvendig begrænsning af lovlige behandlingshjemler. En virksomhed, der videregiver oplysninger lovligt på baggrund af en behandlingshjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, eller for visse oplysninger på baggrund af artikel 9, stk. 2, vil med § 119 i lov om finansiel virksomhed og § 116 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter være pålagt at indhente samtykke til videregivelsen. Samtykke vil også kunne udgøre et lovligt behandlingsgrundlag, men kan efter omstændighederne udgøre et uhensigtsmæssigt behandlingsgrundlag, da et samtykke skal kunne trækkes tilbage. På den baggrund foreslås det, at § 119 i lov om finansiel virksomhed og § 116 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter ophæves, og at finansielle virksomheder og fondsmæglerselskaber, der har behov for at videregive oplysninger om rent private forhold,

finder deres behandlingshjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, eller artikel 9, stk. 2.

Finansielle virksomheder, forsikringsselskaber og fondsmæglerselskaber skal sikre, at deres risikostyring sker på baggrund af et tilstrækkeligt grundlag, hvorfor der blandt videregivelsesreglerne er fastsat regler, der berettiger videregivelse af fortrolige oplysninger til en modervirksomhed specifikt med henblik på risikostyring. Det vurderes, at det fortsat vil være afgørende, at virksomhederne kan sikre det nødvendige grundlag for en tilstrækkelig risikostyring på både selskabs- og koncernniveau. Oplysninger om privatkunder, dvs. kunder, der er fysiske personer, vil kunne have relevans for risikostyringen i en koncern i det omfang, forpligtelserne ift. disse kunder kan eller vil kunne få en betydelig størrelse. Videregivelse af oplysninger om fysiske personer, herunder til brug for risikostyring i koncerner, vil i alle tilfælde i lighed med i dag skulle ske på baggrund af en behandlingshjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, eller artikel 9, stk. 2.

Det findes således hensigtsmæssigt at ændre § 120 i lov om finansiel virksomhed, § 84 i lov om forsikringsvirksomhed og § 117 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så de alene fastsætter en videregivelsesmulighed for oplysninger om juridiske personer til brug for risikostyring under de i bestemmelsen nærmere fastsatte vilkår. Videregivelse af oplysninger om fysiske personer til brug for risikostyring vil herefter skulle vurderes i henhold til databeskyttelsesreglerne.

Det foreslås desuden at ændre § 120 a, der finder anvendelse på erhvervskunder, hvilket udover juridiske personer også omfatter enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber, så det fremgår, at bestemmelsen finder anvendelse på oplysninger om juridiske personer ved blandt andet at ophæve stk. 3, der angiver, at bestemmelsens videregivelsesmulighed ikke gælder for oplysninger om rent private forhold. Bestemmelsen i stk. 3 er allerede efter gældende ret stort set uden selvstændigt indhold, da det følger af stk. 1, at bestemmelsen finder anvendelse på oplysninger om erhvervskunder. Det foreslås også, at der foretages en sproglig ensretning af begrebet risikostyring ift. § 120 i lov om finansiel virksomhed.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer, men kan godt være erhvervskunder. Oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne

udgøre personoplysninger efter databeskyttelsesreglerne, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person. Det er derfor også af denne årsag hensigtsmæssigt at foreslå, at bestemmelsen ikke skal regulere erhvervskunder, men i stedet juridiske personer.

Finansielle virksomheder, forsikringsselskaber og fondsmæglerselskaber skal via udarbejdede retningslinjer give oplysninger til kunder og potentielle kunder om den videregivelse, der finder sted, jf. § 122 i lov om finansiel virksomhed, § 86 i lov om forsikringsvirksomhed og § 119 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Til fysiske personer skal virksomhederne samtidig give oplysninger om, hvordan deres personoplysninger behandles, herunder hvordan de videregives, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14. I modsætning til oplysningspligten i databeskyttelsesreglerne, som vedrører al behandling af personoplysninger, herunder også videregivelse, vedrører oplysningspligten i den finansielle lovgivning alene videregivelse. Den oplysningspligt, der følger af databeskyttelsesforordningen, giver således et bedre beslutningsgrundlag for den fysiske person og bedre muligheder for at iagttage sine rettigheder og interesser, fordi der gives mere udtømmende oplysninger.

Navnlig for fysiske personer ses der derfor ikke et behov for at beholde den begrænsede og generelle oplysningsforpligtelse i den finansielle lovgivning.

Juridiske personer har ikke krav på at modtage oplysninger om behandling eller videregivelse af oplysninger i henhold til databeskyttelsesforordningen. Eftersom en finansiel virksomhed, et forsikringsselskab eller et fondsmæglerselskab alene kan videregive oplysninger om juridiske personer i henhold til videregivelsesbestemmelserne i den finansielle regulering, vurderes det at være nemt for en juridisk person at orientere sig i, hvordan og hvornår oplysninger kan videregives.

Samlet set vurderes det, at de nuværende oplysningspligter i den finansielle regulering ikke længere opfylder det formål, de blev indført for at varetage. Derfor foreslås det, at bestemmelserne ophæves.

### 2.3. Videregivelse af oplysninger om den finansielle virksomhed

#### 2.3.1. Gældende ret

Efter lov om finansiel virksomhed § 117 gælder en regel om videregivelse af fortrolige oplysninger for finansielle virksomheder. Der gælder tilsvarende bestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, lov om

investeringsforeninger m.v., lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser.

Formålet med reglen er at beskytte de finansielle virksomheders kunder mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af deres oplysninger. Reglen skal sikre, at kunder i fortrolighed kan give alle nødvendige oplysninger til en virksomhed på det finansielle område.

Af bemærkningerne til § 117 i lov om finansiel virksomhed følger det, at bestemmelsen beskytter mod uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger om den finansielle virksomhed selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832. Det samme gælder for de tilsvarende bestemmelser i den øvrige finansielle regulering.

Videregivelsesreglerne i den finansielle regulering vedrører alle oplysninger, der ikke er offentligt tilgængelige, og ikke kun forretningshemmeligheder. Derudover stiller den finansielle regulering ikke krav om, at oplysningen skal opfylde visse betingelser for at være omfattet af beskyttelsen, som det er tilfældet for forretningshemmeligheder.

Den 9. juni 2018 trådte lov om forretningshemmeligheder i kraft. Loven implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/943/EU af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse. Med loven fastsattes regler om, i hvilke tilfælde det er lovligt henholdsvis ulovligt at erhverve, bruge og videregive oplysninger, der har karakter af forretningshemmeligheder, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 125 som fremsat, side 10.

Med lov om forretningshemmeligheder blev der som noget nyt i dansk ret indført en definition af begrebet forretningshemmelighed. Det defineres som oplysninger, der er hemmelige i den forstand, at de (1) ikke i deres helhed eller i den præcise udformning eller sammensætning er almindeligt kendt blandt eller umiddelbart tilgængelige for personer i de kredse, der normalt beskæftiger sig med den pågældende type oplysninger, (2) har handelsværdi, fordi de er hemmelige, og (3) under de givne omstændigheder er blevet underkastet rimelige foranstaltninger til hemmeligholdelse af den person, som lovligt kontrollerer oplysningerne. Lov om forretningshemmeligheder beskytter udelukkende mod situationer, hvor hemmeligholdt information erhverves, bruges eller videregives uretmæssigt.

Udover lov om forretningshemmeligheder bidrager en række love og retsgrundsætninger fra andre retsområder også til beskyttelsen af forretningshemmeligheder. Det gælder f.eks. den ulovbestemte loyalitetsforpligtelse inden for ansættelsesretten og lov om ansættelsesklausuler, herunder jobklausuler, kundeklausuler eller en kombination heraf. Ansættelsesklausulens natur indebærer også, at muligheden for at udnytte oplysninger, som er erhvervet som led i ansættelsesforholdet, begrænses.

### 2.3.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lov om forretningshemmeligheder og lov om ansættelsesklausuler udgør i dag et lovfastsat værn mod udnyttelse af forretningshemmeligheder. Der ses ikke at være et konkret behov for at beskytte oplysninger om virksomheder på det finansielle område i større omfang, end hvad der gælder for andre virksomheder, der kan have tilsvarende oplysninger, som er kritiske for virksomheden. Det er derfor vurderingen, at der ikke længere er et særskilt behov for at lade oplysninger om virksomheden selv være omfattet af videregivelsesbestemmelserne i den finansielle regulering.

Sker der et brud på videregivelsesreglerne efter den finansielle regulering, som vedrører oplysninger om virksomheden selv, vil Finanstilsynet som led i sit tilsyn bl.a. skulle vurdere spørgsmål, der i større grad har ansættelsesretligt karakter og kan indeholde konkurrenceretlige vurderinger. Finanstilsynet har ikke kompetence til at tage stilling til en civil tvist, og det synes derfor mere hensigtsmæssigt, at oplysninger, der vedrører en virksomhed på det finansielle område og ansattes m.v. udnyttelse eller videregivelse heraf, ikke omfattes af videregivelsesbestemmelserne på det finansielle område.

På den baggrund foreslås det, at oplysninger om virksomheden selv ikke skal anses for omfattet af videregivelsesbestemmelsernes anvendelsesområde.

Der henvises til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

## 2.4. Videregivelse af oplysninger ved fejloverførsler

### 2.4.1. Gældende ret

Det følger af § 117 a i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kundes navn og adresse til den, der ved en fejl har overført penge til en kundes konto, så den pågældende kan forfølge et eventuelt krav mod kunden i forbindelse med transaktionen. Et pengeinstitut

kan tilsvarende videregive oplysninger om en kundes navn og adresse til en betalingsmodtager, når kunden har anvendt et betalingsmiddel til at betale for varer eller tjenesteydelser hos betalingsmodtageren, og der er sket en fejlagtig transaktion.

Bestemmelsen dækker over fejloverførsler, f.eks. hvor der ved en fejl overføres penge til en forkert modtager. Denne type fejloverførsler kan ske i forbindelse med en netbankoverførsel, hvor den, der overfører penge, taster et forkert kontonummer, eller når en person anmoder om en pengeoverførsel, men oplyser et forkert kontonummer til sit pengeinstitut. Fejloverførsler omfatter også de situationer, hvor en modtager af en betalingskorttransaktion taster et lavere beløb end aftalt med indehaveren af et betalingsmiddel, eller når en korttransaktion afvises, fordi der ikke er dækning på betalerens konto.

Bestemmelsen er en kodifikation af Finanstilsynets praksis og fastslår, at hensynet til, at den person, som taber penge ved en fejloverførsel, kan få oplyst identiteten på den person, der muligvis er blevet beriget, vejer tungere end hensynet til at hemmeligholde identiteten på den muligvis berigede person. Bestemmelsen fastslår også, at hensynet til, at den forretningsdrivende får mulighed for at søge sit tab dækket, bør veje tungere, end hensynet til den kunde, som fejlagtigt er blevet beriget.

Før der kan videregives oplysninger ved fejloverførsler eller fejlagtige transaktioner med betalingsmidler, skal pengeinstitutterne først give kontohaveren mulighed for selv at føre pengene tilbage ved at varsle videregivelsen, før vedkommendes identitet kan videregives. Den, der uretmæssigt er blevet beriget, får dermed mulighed for selv at reagere og eventuelt acceptere, at pengene føres tilbage. Pengeinstituttet er dog ikke berettiget til at videregive oplysninger om en kunde, med navne- og adressebeskyttelse. Begrænsningen skal sikre, at der ikke ved en fejloverførsel kan opnås adgang til en persons navn og adresse, som man ikke vil kunne opnå ved henvendelse til Folkeregisteret.

I lov om betalinger findes også bestemmelser, som regulerer fejloverførsler. Bestemmelserne i lov om betalinger finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, og pligtsubjektet er således bredere end bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, der alene gælder pengeinstitutter.

Det følger af § 103 i lov om betalinger, at en betalingsordre, der gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som er

angivet i betalingsordren, betragtes som korrekt gennemført. Det følger videre, at hvis den entydige identifikationskode, som brugeren har angivet, er ukorrekt, er udbyderen ikke ansvarlig for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen. Angiver brugeren f.eks. en ukorrekt entydig identifikationskode, men et korrekt navn på betalingsmodtager, er udbyderen kun ansvarlig ift. den entydige identifikationskode, som brugeren har angivet.

Uanset at betalerens udbyder ikke er ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse, skal udbyderen træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler, som har været involveret i en betalingstransaktion, hvor brugeren har oplyst en ukorrekt entydig identifikationskode. Betalingsmodtagerens udbyder skal i den forbindelse samarbejde, herunder ved at meddele betalerens udbyder alle relevante oplysninger med henblik på inddrivelse af midlerne. Det følger af § 103, stk. 4, i lov om betalinger.

Betalerens udbyder skal give betaleren alle oplysninger, som betalerens udbyder har adgang til, og som er relevante for betaleren, hvis det ikke er muligt at tilbageføre midler efter stk. 4. Det følger af stk. 5. Bestemmelsen skal sikre, at betaleren har mulighed for at fremsætte et retskrav med henblik på inddrivelse af midlerne. Bestemmelsen er lex specialis i forhold til § 117 a.

For fejloverførsler, der sker på grund af en ukorrekt entydig identifikationskode, udfylder § 117 a i lov om finansiel virksomhed alene et snævert behov. Med bestemmelsen sikres, at en betaler ved henvendelse til det modtagende pengeinstitut kan modtage nødvendige oplysninger til at inddrive fejloverførte midler, hvis det ikke har været muligt at modtage dem direkte fra udbyderen af betalingstjenesten.

I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro (herefter SEPA-forordningen), der blandt andet muliggør at sende penge i euro til alle EU- og EØS-lande, er der indsat krav om en Verification of Payee-ordning (VoP), som indebærer, at en betaler kan få bekræftet, om modtagerens navn stemmer overens med navnet tilhørende den konto, som betaleren har til hensigt at overføre penge til.

Med VoP vil betaleren få en farvekode, der angiver om navnet matcher, om navnet ligner, men ikke er helt præcist, eller om navnet ikke matcher. Betaleren skal derefter tage stilling til, om betalingen alligevel skal gennemføres. I tilfælde hvor navnet er tæt på et match, men ikke er helt korrekt, vil betaler

få oplyst betalingsmodtagers navn, så betaler selv kan vurdere, om det er den korrekte modtager.

SEPA-forordningen stiller krav om, at reglerne om VoP skal være implementeret for betalinger i euro i medlemsstater, der har euroen som valuta, pr. 9. oktober 2025 og i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, pr. 9. juli 2027. SEPA-forordningen finder alene anvendelser for betalinger i euro.

### 2.4.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den gældende § 117 a i lov om finansiel virksomhed regulerer både oplysninger om kunder, der er fysiske og juridiske personer. Det er dog bestemmelsens primære formål at sikre, at pengeinstitutter kan videregive oplysninger om fysiske personer ved fejloverførsler på en måde, som sikrer, at videregivelsen er proportional i forhold til hensynet til den kunde, der videregives oplysninger om.

Bestemmelsen i § 117 a forpligter ikke pengeinstitutterne til at videregive oplysninger efter § 117 a, men sikrer, at pengeinstitutterne har mulighed for det.

I overensstemmelse med formålet om at fjerne dobbeltregulering er det overvejet, i hvilket omfang den videregivelse af fysiske personers oplysninger, som kan foretages med hjemmel i § 117 a i lov om finansiel virksomhed, vil kunne reguleres direkte af reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Samtidig findes der i lov om betalinger en mulighed for at modtage oplysninger om den person, som ved en fejl har modtaget midler. Bestemmelsen i lov om betalinger finder anvendelse på en bredere række virksomheder. Det er dog ikke alle udbydere af betalingstjenester, der nødvendigvis har tilstrækkelige oplysninger om hverken betaler eller betalingsmodtager til at kunne videregive tilstrækkelige oplysninger til, at et krav kan forfølges.

Udbydere af betalingstjenester kan være pengeinstitutter, men kan også være andre virksomhedstyper med tilladelse efter lov om betalinger, der faciliterer overførsler. Det er blandt andet betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, som udbyder pengeoverførselsvirksomhed eller udsteder forudbetalte kort. Udbyderne benytter sig dog også af pengeinstitutterne, idet de traditionelt ikke har haft adgang til den nødvendige infrastruktur, herunder

clearing- og afviklingssystemer. Et pengeinstitut ligger inde med en lang række oplysninger om sine kunder. Et modtagende pengeinstitut vil derfor om sine egne kunder kunne oplyse en betaler de oplysninger, der er nødvendige for at kunne inddrive en fejloverførsel.

Fordi den gældende § 103, stk. 5, i lov om betalinger er lex specialis til den gældende § 117 a i lov om finansiel virksomhed, er det praktiske anvendelsesområde for § 117 a, begrænset.

Forslaget om at § 117 i lov om finansiel virksomhed alene skal finde anvendelse på oplysninger om juridiske personer, og ikke på oplysninger om fysiske personer, vil begrænse brugen af § 117 a yderligere.

En konsekvens ved at ophæve videregivelsesmuligheden i den gældende § 117 a for oplysninger om fysiske personer vil være, at pengeinstitutterne i lighed med i dag skal foretage en konkret vurdering af, om de kan videregive oplysningerne i henhold til databeskyttelsesreglerne. Pengeinstitutter vil imidlertid ikke samtidig skulle foretage en vurdering efter § 117 a i lov om finansiel virksomhed.

Pengeinstitutterne vil i den sammenhæng som en del af interesseafvejningen skulle vurdere, om den pågældende, som har brug for oplysningerne for at forfølge et retskrav eller gøre et retskrav gældende, faktisk har et retskrav mod den person, som oplysningerne vedrører. Denne vurdering vil være nødvendig for at kunne foretage en tilstrækkelig interesseafvejning.

Pengeinstitutterne vurderes at være i stand til at foretage de fornødne afvejninger efter databeskyttelsesreglerne, hvor hensynet til den, der har lavet en fejloverførsel, på den ene side holdes op mod hensynet til den, der ved en fejl har modtaget beløbet, på den anden side. En endelig stillingtagen, til om der foreligger et retskrav mod den person, som oplysningerne vedrører, afgøres dog af domstolene.

Fordi § 117 a, stk. 1, 1. pkt., vil få et snævert anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelsen ophæves. Et pengeinstitut vil i en konkret situation, hvor der er sket fejloverførsel, fortsat kunne videregive oplysninger på baggrund af en interesseafvejning efter databeskyttelsesreglerne, der svarer til den, som ligger til grund for § 117 a.

Som led i overvejelserne er der også inddraget den udvikling, der foregår med EU-reguleringen. Det forventes på nuværende tidspunkt, at

forordningen om betalingstjenester (PSR) vil indføre et krav, der svarer til SEPA-forordningens krav om VoP. Dette VoP-krav forventes at blive gældende for alle betalinger i EU uagtet valuta.

En løsning, der svarer til VoP i SEPA-forordningen, vil kunne imødegå de situationer, som sædvanligvis nødvendiggør videregivelse efter § 117 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har i oktober 2026 udtalt sig om, at det ikke vil være uberettiget efter § 117, hvis pengeinstitutter implementerer det forventede krav om VoP i PSR og SEPA-forordningen før implementeringsfristerne. Finanstilsynet har som begrundelse for denne vurdering foretaget en interesseafvejning, der svarer til den, som § 117 a er udtryk for, og har lagt vægt på, at VoP bl.a. har til formål at mindske svindel og fejloverførsler.

Det vurderes også, at muligheden for videregivelse i § 117 a, stk. 1, 2. pkt., der regulerer fejloverførsler ved køb i butik, ikke længere opfylder et væsentligt behov. Siden bestemmelsen blev indført i 2009, har den teknologiske udvikling medført øget automatisering mellem kassesystemer og betalingsterminaler. Samtidig anvendes i dag også ofte betalingskort med saldokontrol i realtid, hvilket betyder, at afvisning af betalinger på grund af manglende dækning typisk sker allerede ved brug af betalingsterminalen.
En erhvervsdrivende kan desuden vælge kun at acceptere kort med saldokontrol i realtid for at minimere risikoen for manglende dækning.

På den baggrund er der ikke længere et behov for en særskilt videregivelseshjemmel i lov om finansiel virksomhed for fejlagtige transaktioner ved køb i butik. Det foreslås derfor også at ophæve § 117 a, stk. 1, 2. pkt.

Det vil betyde, at pengeinstitutter fremover skal vurdere videregivelse af kundeoplysninger ved fejlagtige transaktioner efter databeskyttelsesreglerne, når en kunde har anvendt et betalingsmiddel til at betale for varer eller tjenesteydelser hos betalingsmodtageren.

En erhvervsdrivende, der har udarbejdet en kvittering eller faktura, vil kunne dokumentere en eventuel uoverensstemmelse mellem købspris og modtaget beløb. Dette kan indgå i pengeinstituttets vurdering af, om oplysninger om kunden kan videregives efter databeskyttelsesreglerne.

Bestemmelserne i § 117 a, stk. 2 og 3, udgør rammer for pengeinstitutters videregivelse af oplysninger ved fejloverførsel, som ikke har et selvstændigt

anvendelsesområde uden stk. 1. På den baggrund foreslås § 117 a ophævet i sin helhed.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 10, og bemærkningerne hertil.

## 2.5. Videregivelse af oplysninger ved fælles funding

### 2.5.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed fastsætter i §§ 16 a-16 g rammerne for, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer.

I medfør af den gældende § 16 b i lov om finansiel virksomhed kan et pengeinstitut eller et realkreditinstitut finansiere lån med pant i fast ejendom ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af et andet pengeinstitut eller realkreditinstitut (fælles funding). Ved fælles funding udsteder ét institut særligt dækkede obligationer til funding af flere institutters udlån. Hvis det udstedende institut er et realkreditinstitut, kan instituttet også udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Når et lån finansieres ved hjælp af særligt dækkede obligationer udstedt af et andet pengeinstitut eller særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af et andet realkreditinstitut (fundinginstituttet) end det, der har bevilget lånet til låntager, vil det udstedende institut til brug for blandt andet administration og risikostyring, have behov for at kende en række oplysninger om låntagernes økonomiske forhold.

Udveksling af oplysninger giver fundinginstituttet og det långivende institut samme muligheder for at styre og risikovurdere de pantebreve, som ligger til sikkerhed for udstedelsen, som et pengeinstitut eller realkreditinstitut, der selv funder deres lån. Sådan udveksling er mulig efter § 120 b i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen understøtter, at mindre pengeinstitutter også kan finansiere lån ved særligt dækkede obligationer og dermed kan konkurrere med de store institutter, der selv funder deres lån, jf. afsnit 2.8 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, som fremsat, side 7018.

### 2.5.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med nærværende lovforslag foreslås det, at reguleringen af videregivelse af fysiske personers oplysninger udgår af det nuværende kapitel 9 om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen i § 120 b i lov om finansiel virksomhed, der vedrører fælles funding, anvendes overvejende ved lån til private, selvom der ikke er noget til hinder for, at fælles funding kan anvendes ved lån til erhverv.

Det vurderes at være betænkeligt at fjerne muligheden for, at et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og et fundinginstitut kan udveksle oplysninger om en låntager, der er en fysisk person. Det konkurrencefremmende og konkurrencesikrende hensyn, der blandt andet ligger bag bestemmelserne om fælles funding i §§ 16 a-16 g, vurderes fortsat at være aktuelt.

For mindre pengeinstitutter vil det ikke være muligt at tilbyde lån finansieret ved en udstedelse af særligt dækkede obligationer, hvis det ikke kan ske i fællesskab med andre pengeinstitutter eller realkreditinstitutter. Som følge heraf er det også væsentligt, at der som led i fælles funding kan udveksles visse oplysninger. De pengeinstitutter, som har en tilstrækkelig stor volumen til selv at kunne udstede særligt dækkede obligationer har ikke samme behov for udveksling som følge af, at de ikke har samme behov for at finansiere i fællesskab med andre penge- eller realkreditinstitutter.

Når et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og et fundinginstitut anvender fælles funding, overdrages lånet med tilhørende pantebrev fra det långivende institut til fundinginstituttet til eje, jf. § 16 d i lov om finansiel virksomhed. Derfor vurderes det at være afgørende for et fundinginstitut, at det har tilstrækkelige oplysninger til sin risikostyring, herunder om låntager og låntagers afvikling af lånet, såfremt det ikke forløber planmæssigt. Et fundinginstitut vil som led i sin risikostyring have behov for at kunne foretage en løbende vurdering af pantebrevets bonitet.

Videregivelse af oplysninger i forbindelse med fælles funding vurderes at kunne indeholdes i de rammer, som sættes af databeskyttelsesreglerne. Imidlertid er det også vurderingen, at der er tale om forholdsvis komplekse aftalestrukturer med flere aftaleparter, hvor der er behov for løbende udveksling af oplysninger.

Det vil kunne udgøre en risiko for markederne, hvis kompleksiteten i den databeskyttelsesretlige vurdering medfører, at pengeinstitutterne og realkreditinstitutterne bliver mere tilbageholdende med at vurdere, at en oplysning

kan udveksles ved fælles funding, eller foretager en vurdering, der indebærer en mindre hyppig udveksling af oplysninger om en låntager.

Bliver muligheden for at udveksle oplysninger mindre end efter den gældende § 120 b, vil det indebære, at fundinginstitutterne, typisk realkreditinstitutterne, bærer en større risiko, da deres viden om låntager ved lån, der er finansieret gennem fælles funding, kan være mindre end for andre kunder.

Alternativt vil et mere usikkert eller uklart videregivelsesgrundlag også kunne betyde, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter vil være mere tilbageholdende med at tilbyde lån gennem fælles funding, hvilket vil kunne få betydning for konkurrencen på markedet og fysiske personers mulighed for at optage lån i det hele taget.

Det foreslås på den baggrund, at § 120 b ophæves i kapitlet om videregivelse i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås i stedet indsat i § 16 c, stk. 3, i naturlig forlængelse af de bestemmelser, der i øvrigt fastsætter krav og vilkår både over for låntagere og mellem et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og et udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut, når lånet skal kunne finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Det foreslås samtidig at foretage en sproglig præcisering, for at tydeliggøre, at bestemmelsen udgør en lovbestemt hjemmel til at udveksle oplysninger i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c, i databeskyttelsesforordningen, så det enkelte pengeinstitut eller realkreditinstitut f.eks. ikke skal foretage en egen interesseafvejning i henhold til artikel 6, stk. 1, litra f.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

### 2.6. Videregivelse af oplysninger i forbindelse med markedsføring

#### 2.6.1. Gældende ret

Det følger af § 121 i lov om finansiel virksomhed, § 85 i lov om forsikringsvirksomhed og § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil, eller der er tale om sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold.

Videregivelse kan dog ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og

videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse. I den forbindelse er det afgørende, at den modtagende virksomhed er omfattet af tavshedspligt efter den finansielle regulering og opfylder de øvrige betingelser i bestemmelsen, om koncernrelationer og drift m.v., jf. stk. 2 i § 121 i lov om finansiel virksomhed, i § 85 i lov om forsikringsvirksomhed og i § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Bestemmelserne kræver, at der foretages en interesseafvejning, som svarer til den interesseafvejning, der følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f.

Bestemmelsen om videregivelse til brug for markedsføring i lov om finansiel virksomhed svarer til den nu ophævede § 6, stk. 3, i persondataloven, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4835.

Samspillet med den dagældende persondatalov indebærer, at selv om der er tale om generelle kundeoplysninger, må videregivelse kun ske, hvis den fysiske person ikke har gjort indsigelse imod det i henhold til den dagældende § 36 i persondataloven. Noget tilsvarende følger i dag af databeskyttelsesforordningens artikel 21.

Sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold kan videregives til brug for markedsføring og rådgivning til de virksomhedstyper, der er oplistet i den pågældende bestemmelse, og som er underlagt tavshedspligt efter den finansielle regulering, jf. § 121, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, § 85, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed og § 118, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Bestemmelserne har sammenhæng med bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007 om sædvanlige kundeoplysninger, som udtømmende opregner, hvad der forstås ved sædvanlige kundeoplysninger.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) fastsætter de generelle rammer for behandling af personoplysninger og suppleres af databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesforordningens artikel 6 fastsætter, hvad der udgør lovlig behandling af personoplysninger.

Efter artikel 6, stk. 2, i databeskyttelsesforordningen er det muligt at opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af forordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e.

Det er en forudsætning for at fastsætte nationale særregler, at de har til formål at overholde databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandlingen skal være nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, eller i artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandlingen skal være nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Det fremgår af bemærkningerne til databeskyttelsesloven, at § 6, stk. 3, i den tidligere persondatalov efter Justitsministeriets vurdering kunne og burde opretholdes, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 68 som fremsat, side 140. Bestemmelsen i § 6, stk. 3, i den tidligere persondatalov svarede til § 121, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som også svarer til § 85 i lov om forsikringsvirksomhed og § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. I databeskyttelsesloven blev en bestemmelse svarende til § 6, stk. 3, i den tidligere persondatalov derfor videreført i § 13, stk. 2, i databeskyttelsesloven.

Det følger endvidere af bemærkningerne til databeskyttelsesloven, at den registrerede bør have afgørende indflydelse på, i hvilket omfang der behandles personoplysninger om den pågældende med henblik på markedsføring, og at der derfor i databeskyttelsesloven burde fastsættes snævre grænser for, i hvilke tilfælde en virksomhed – uden den enkelte forbrugers samtykke – måtte videregive oplysninger om en forbruger til andre virksomheder til brug for markedsføring, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 68 som fremsat, side 140.

Af bemærkningerne til databeskyttelseslovens § 13, stk. 2, fremgår, at i det omfang videregivelse kan ske uden kundens samtykke, indebærer forordningens artikel 21, stk. 3, at videregivelse ikke må finde sted med henblik på direkte markedsføring, hvis kunden har gjort indsigelse imod det, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 68 som fremsat, side 183. Herudover fastsætter forordningens artikel 21, stk. 4, blandt andet krav om meddelelse

til den registrerede om muligheden for at gøre indsigelse efter stk. 2. For nærmere om forordningens artikel 21, stk. 2-4, henvises til betænkning nr. 1565/2017, side 366 ff.

I forbindelse med den praktiske udmøntning af databeskyttelseslovens § 13 opstod der usikkerhed om, hvorvidt bestemmelsen var fastsat i strid med det nationale råderum, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 79 som fremsat, side 6.

Fordi det eksplicit fremgår af artikel 6, stk. 2, at muligheden for at fastsætte specifikke krav til behandling kun vedrører artikel 6, stk. 1, litra c og e, har medlemsstaterne ikke mulighed for at fastsætte specifikke krav til behandling for så vidt angår artikel 6, stk. 1, litra a, b, d og f. Justitsministeriet vurderede, at databeskyttelseslovens § 13 ikke var fastsat med hjemmel i artikel 6, stk. 1, litra c, da behandling af personoplysninger i forbindelse med markedsføring ikke sker for at overholde en retlig forpligtelse, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 79 som fremsat, side 7, og ophævede på den baggrund bestemmelsen.

Oplysninger om juridiske personer er ikke omfattet af den beskyttelse, som følger af databeskyttelsesreglerne, og videregivelse af sædvanlige oplysninger om erhvervskunder efter § 121, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed er derfor ikke omfattet af de samme databeskyttelsesretlige overvejelser og begrænsninger, som gælder for fysiske personer.

### 2.6.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I lyset af Justitsministeriets ophævelse af databeskyttelseslovens § 13 er der fundet anledning til at overveje, om bestemmelsen i § 121 i lov om finansiel virksomhed, § 85 i lov om forsikringsvirksomhed og § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter også er fastsat i strid med det nationale råderum, fordi disse bestemmelser svarer til den nu ophævede § 13 i databeskyttelsesloven.

Det er vurderingen, at bestemmelserne om videregivelse til brug for markedsføring i den finansielle regulering, ikke er fastsat med hjemmel i artikel 6, stk. 1, litra c, fordi behandling af personoplysninger i forbindelse med markedsføring ikke sker for at overholde en retlig forpligtelse. Det lægges endvidere til grund, at bestemmelserne ikke er udtryk for offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. artikel 6, stk. 1,

litra e, i databeskyttelsesforordningen, lighed med Justitsministeriets vurdering af § 13 i databeskyttelsesloven.

Det vurderes, at en behandling, hvor en virksomhed videregiver personoplysninger til en anden virksomhed med henblik på direkte markedsføring, umiddelbart vil skulle ske på grundlag af en vurdering efter enten databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a, om samtykke, eller artikel 6, stk. 1, litra f, om interesseafvejning.

Det foreslås på den baggrund at ophæve § 121, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, § 85, stk. 1 og 2, i lov om forsikringsvirksomhed og § 118, stk. 1 og 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås også, at § 121, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, § 85, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed og § 118, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter ophæves. Disse bestemmelser angår sædvanlige oplysninger om kunder, der er juridiske personer. En ophævelse er derfor ikke nødvendig for at sikre overensstemmelse med EU-retten. Det foreslås alligevel at ophæve bestemmelserne i sin helhed, så også juridiske personer har indflydelse på, i hvilket omfang deres oplysninger videregives til brug for markedsføring. Det kan f.eks. ske gennem samtykke eller ved at sikre, at det indgår i aftalegrundlaget med pengeinstituttet med videre. Det svarer i øvrigt til, hvad der gælder for de finansielle virksomheder, der reguleres af andre regler på det finansielle område.

## 2.7. Krav til stresstest

### 2.7.1. Gældende ret

Pengeinstitutter og realkreditinstitutter er forpligtet til at udarbejde stresstest til brug for vurdering af virksomhedens kapitalgrundlag, jf. blandt andet artikel 177 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR) og bilag 1 i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov. Stresstest indgår blandt andet også i Finanstilsynets behandling af institutters ansøgninger om kapitalindfrielser, jf. artikel 77 og 78 i CRR.

Formålet med stresstest er at afdække eventuelle begivenheder eller ændringer i de økonomiske forhold, som kan påvirke instituttet i negativ retning, herunder forringe instituttets finansielle situation. Stresstest skal samtidig vurdere virksomhedens evne til at modstå de pågældende begivenheder eller ændringer i de økonomiske forhold.

### 2.7.2 Skatte– og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Skatte- og Vækstministeriet er blevet gjort opmærksom på, at artikel 100, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2013/36/EU, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1619 af 31. maj 2024 (CRD VI) ikke er implementeret. Artikel 100, stk. 3, stiller krav om uafhængighed ved udarbejdelse af stresstest for kreditinstitutter.

En stresstest er kun egnet, hvis den giver et realistisk og troværdigt bud på, hvad der vil ske med institutter under stressede forhold, eksempelvis hvis der opstår en ny finanskrise. Det er derfor vigtigt, at stresstest og de beregnede afledte effekter er tilpas hårde og relevante for det enkelte institut.

Hvis f.eks. flere institutter aftaler at bruge for milde parametre i beregninger til deres stresstest, så resultatet ikke bliver tilstrækkeligt hårdt, vil det forringe anvendeligheden af stresstesten. Da stresstesten danner grundlag for instituttets forberedelse til ændrede økonomiske forhold eller begivenheder, vil en for svag stresstest føre til større risiko for, at institutterne ikke kan modstå en ny finanskrise.

En egnet stresstest er også en vigtig forudsætning for Finanstilsynets vurdering af institutternes finansielle situation. Finanstilsynet bruger f.eks. sådanne vurderinger i forbindelse med behandling af ansøgninger og i sin løbende overvågning af institutterne.

Det foreslås at forhindre pengeinstitutter og realkreditinstitutter og disses rådgivere i at indgå i aktiviteter, der forringer stresstest, dvs. aktiviteter, der medfører, at stresstesten viser for milde og uforsigtige effekter på f.eks. instituttets solvens. Sådanne aktiviteter, kan f.eks. være at koordinere mellem flere institutter, at der anvendes for milde parametre i beregningerne til stresstesten.

Den foreslåede ordning vil medføre, at Finanstilsynet kan påbyde pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses rådgivere at ophøre med aktiviteter, der forringer stresstest. Den foreslåede bestemmelse hindrer ikke brancheudviklede værktøjer for stresstest, der har til formål at styrke virksomhedernes stresstest.

Det foreslås, at overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde. En overtrædelse kan have alvorlige negative konsekvenser, fordi det kan

indebære, at et eller flere institutter har for lidt kapital til at kunne klare en ny finanskrise. Andre bestemmelser, der vedrører kapitalbehov, er ligeledes strafbelagt, f.eks. § 124, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

For nærmere om krav til stresstest henvises til lovforslagets § 3, nr. 18, og bemærkningerne hertil.

## 2.8. Ændring af kapitalforvalterbegrebet

### 2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af § 5, nr. 50, i lov om finansiel virksomhed, og § 3, stk. 1, nr. 54, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvad der forstås ved en kapitalforvalter.

Definitionen af en kapitalforvalter har betydning for, hvilke virksomheder, der er omfattet af regler om aktivt ejerskab, herunder krav om at skulle udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab og give oplysninger om gennemførelsen af politikken.

For at være omfattet af den gældende definition af en kapitalforvalter i lov om finansiel virksomhed og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal en virksomhed levere tjenesteydelser i relation til porteføljeforvaltning af aktier med stemmeret og have tilladelse til at yde porteføljepleje for kunder på individuelt grundlag (også kaldet skønsmæssig porteføljepleje). Hvis porteføljepleje udelukkende ydes på vegne af fonde (også kaldet kollektiv forvaltning eller administration), er virksomheden ikke omfattet, selvom de, lige så vel i denne forbindelse, kan udøve aktionærrettigheder.

Definitionen blev indført ved lov nr. 369 af 9. april 2019 med henblik på at gennemføre artikel 2, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) nr. 828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF (SRDII) også kaldet aktionærrettighedsdirektivet.

### 2.8.2. Skatte- og vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aktionærrettighedsdirektivet (SRDII) fastsætter blandt andet krav til virksomheder, som kan udøve aktionærrettigheder og dermed aktivt ejerskab i børsnoterede selskaber. Disse virksomheder skal blandt andet udarbejde en politik om aktivt ejerskab og offentliggøre oplysninger om gennemførelse af politikken. Reglerne om aktivt ejerskab gælder for virksomheder, der er

kapitalforvaltere, og når de foretager aktieinvesteringer. Det indbefatter blandt andet pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der yder skønsmæssig porteføljepleje, forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse, investeringsforvaltningsselskaber samt selvadministrerende investeringsforeninger og selvforvaltende alternative investeringsfonde. Reglerne om aktivt ejerskab gælder også for institutionelle investorer.

Kerneopgaven for investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde er at udføre porteføljepleje på vegne af de fonde, som de administrerer eller forvalter. Afhængigt af investeringsstrategien kan denne porteføljepleje omfatte aktieinvesteringer i børsnoterede selskaber, hvilket betyder, at alle disse virksomhedstyper har mulighed for at udøve aktionærrettigheder og anvende aktivt ejerskab som redskab overfor de selskaber, som de investerer i.

Aktivt ejerskab er et redskab, som aktionærer kan bruge for at påvirke de selskaber, som de investerer i, i eksempelvis en mere bæredygtig retning. Aktivt ejerskab udøves blandt andet gennem dialog og udøvelse af stemmerettigheder. Kunder og investorer får ofte forvaltet deres portefølje gennem virksomheder, som forestår udøvelsen af aktionærrettigheder på deres vegne. Dette kan ske på individuel såvel som kollektiv basis. Reglerne om aktivt ejerskab skal sikre, at disse virksomheder giver oplysninger om deres tilgang til aktivt ejerskab for blandt andet at give indsigt i deres arbejde.

Derfor er det hensigtsmæssigt, at det ikke kun er de virksomheder, som yder individuel, men også kollektiv, porteføljepleje, der falder ind under kapitalforvalterbegrebet.

Det foreslås derfor at ændre definitionen af en kapitalforvalter i lov om finansiel virksomhed og i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. for at sikre overensstemmelse med aktionærrettighedsdirektivets hensigt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at alle virksomheder, som udøver aktionærrettigheder og aktivt ejerskab i børsnoterede selskaber med dertil knyttede stemmerettigheder, er omfattet af de særlige regler om aktivt ejerskab for kapitalforvaltere.

For nærmere beskrivelse af reglernes virkning og konsekvenser henvises til lovforslagets § 3, nr. 2, og § 4, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

## 3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Lovforslagets del om at ændre de danske særregler om videregivelse af fortrolige oplysninger i den finansielle regulering til kun at vedrøre oplysninger om juridiske personer medfører ikke yderligere behandling af personoplysninger.

Disse dele af lovforslaget har nær sammenhæng til databeskyttelsesretten, idet den regulering i den finansielle regulering, der supplerer databeskyttelsesreglerne, foreslås ophævet. Reglerne i den finansielle regulering har ikke fritaget virksomheder fra at efterleve databeskyttelsesreglerne. Virksomhederne vil skulle efterleve databeskyttelsesreglerne i samme omfang som hidtil.

## 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets del om at ændre de danske særregler om videregivelse af fortrolige oplysninger i den finansielle regulering til kun at vedrøre oplysninger om juridiske personer vil kun medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for det offentlige. Tilsyn med videregivelse af oplysninger om fysiske personer udgør kun en begrænset del af Finanstilsynets samlede tilsynsområde. De økonomiske konsekvenser ved, at Finanstilsynet ikke længere skal føre tilsyn med dette område, vil derfor være begrænsede.

Lovforslaget vurderes herudover ikke at medføre nogen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

## 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslagets del om at ændre de danske særregler om videregivelse af fortrolige oplysninger i den finansielle regulering til kun at vedrøre oplysninger om juridiske personer vil kunne medføre begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser i form af omstillingskonsekvenser for erhvervslivet. Oplysninger om fysiske personer er også reguleret efter databeskyttelsesreglerne, hvorfor de ændrede regler således kun er et supplement til de eksisterende databeskyttelsesregler. Da erhvervslivet allerede skal efterleve reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, forventes omstillingskonsekvenserne primært at bestå i, at de omfattede virksomheder skal opdatere deres forretningsgange, oplysningsmateriale og databehandleraftaler for at sikre korrekt overholdelse af det relevante regelgrundlag.

Forslaget forventes at lette administrationen som følge af, at der alene vil være ét regelsæt for videregivelse af oplysninger om fysiske personer, som virksomhederne skal følge.

Det vurderes, at lovforslagets del om stresstest ikke medfører direkte administrative konsekvenser for erhvervslivet, da det forslås at forhindre virksomheders samarbejde om stresstest, som dermed regulerer en adfærd.

Lovforslagets ændring af definitionen på en kapitalforvalter forventes at medføre ikke-væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. Ændringen indebærer, at investeringsforvaltningsselskaber (IFS'er) og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er) omfattes af reglerne om aktivt ejerskab, når de investerer i aktier på investorers vegne, uanset om porteføljeplejen udøves kollektivt eller individuelt.

Som følge heraf vil flere virksomheder kunne blive omfattet af kravene i §§ 101 a og 101 b i lov om finansiel virksomhed samt §§ 66 a og 66 b i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det kan medføre behov for at udarbejde eller opdatere politikker, forretningsgange og oplysninger om udøvelsen af aktionærrettigheder. Virksomhederne vil desuden årligt skulle offentliggøre oplysninger om, hvordan politikken er gennemført.

Det bemærkes, at reglerne er udformet som følg-eller-forklar-regler. De omfattede virksomheder kan derfor vælge at offentliggøre en begrundet redegørelse for, hvorfor de ikke har udarbejdet en politik, ligesom de kan forklare sig ud af de løbende oplysningskrav. Dette bidrager til at begrænse de administrative konsekvenser. Da der samtidig er tale om en begrænset virksomhedspopulation, vurderes de samlede administrative konsekvenser at være begrænsede.

Lovforslagets § 1, nr. 17, om ændring af § 132 i lov om forsikringsvirksomhed vurderes at kunne medføre mindre administrative lempelser for forsikringsholdingvirksomheder, fordi disse ikke længere vil være omfattede af § 132, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed, og dermed ikke vil være underlagt kravene vedrørende betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, som følger af DORA-forordningen, men i stedet vil blive omfattet af mere proportionale krav til it-sikkerhed efter bilag 4 til bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Ved forslaget om at ophæve kravet om en ansvarshavende aktuar for gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal selskaberne ikke længere både ansætte en nøgleperson for aktuarfunktionen og en ansvarshavende aktuar. En række af de krav, der hidtil har været pålagt den ansvarshavende aktuar, skal som konsekvens af lovforslaget overflyttes til aktuarfunktionen i forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed. Særligt vedrører det betryggende forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og rimelig fordeling af realiserede resultater. Det forventes derfor, at selskaberne vil have behov for flere ressourcer i aktuarfunktionen, sådan at denne også kan varetage de nye opgaver, der overtages fra den ansvarshavende aktuar.

Sammensmeltningen af aktuaropgaverne vil medføre øget fleksibilitet for selskaberne i form af større handlefrihed ift. organiseringen af aktuarfaglige opgaver. Overordnet set vurderes lovforslagets del om afskaffelse af kravet om ansvarshavende aktuar for livsforsikringsselskaber m.fl. at medføre væsentlige positive øvrige efterlevelseskonsekvenser i form af besparelser på ca. 11 mio. kr. årligt.

Lovforslagets del om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere medfører begrænsede administrative konsekvenser i form af lettelser for erhvervslivet. De administrative konsekvenser består i, at kravet om registrering som kreditformidler, for virksomheder der allerede har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, bliver fjernet.

På baggrund af ovenstående vurderes det, at de samlede administrative konsekvenser ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Lovforslaget vurderes herudover ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet, udover at der er væsentlige positive øvrige efterlevelseskonsekvenser i form af besparelser for livsforsikringsselskaber m.fl. på ca. 11 mio. kr. årligt.

## 6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

## 7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre klimamæssige konsekvenser.

## 8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre miljø- og naturmæssige konsekvenser.

## 9. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets § 3, nr. 18, om krav til stresstest, som indsættes i § 124, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, vil implementere artikel 100, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter (CRD IV), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2024/1619 af 31. maj 2024 om ændring af direktiv 2013/36/EU for så vidt angår tilsynsbeføjelser, sanktioner, tredjelandsfilialer og miljømæssige, social og ledelsesmæssige risici (CRD VI).

Lovforslagets del om ændringen af definitionen på en kapitalforvalter er en direktivnær gennemførelse af artikel 2, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab. Direktivet fastsætter krav til virksomheder, som kan udøve aktionærrettigheder. Direktivets regler om aktivt ejerskab skal gælde for kapitalforvaltere i det omfang, de foretager aktieinvesteringer på investorers vegne. Formålet med nærværende lovforslag er at sikre, at investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, som kan udøve aktionærrettigheder, kan være omfattet af kapitalforvalterbegrebet, uanset om de udøver porteføljepleje på et kollektivt eller individuelt grundlag. Forslaget skal sikre overensstemmelse med definitionen i direktivet.

Lovforslagets § 1, nr. 17, vedrører samspillet mellem § 132, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor (DORA-forordningen). Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder ikke længere omfattes af kravet i § 132, stk. 1, nr. 8 vedrørende betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, som følger af DORA-forordningen. Formålet med ændringen er at sikre en mere proportional regulering og undgå national overimplementering i relation til DORA-forordningen.

Kravet om ansættelse af en ansvarshavende aktuar i forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, er en national

særregel, der eksisterede inden Solvens II-direktivet. Ophævelsen af kravet har ikke direkte relation til EU-retten.

Lovforslagets del om justering af definition på likvidationsenheder implementerer delvist artikel 1, nr. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og ned-skrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet).

Lovforslagets del om ændring af § 96 a i lov om kapitalmarkeder implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2810 af 23. oktober 2024 om strukturer med aktier med flere stemmer i selskaber, der anmoder om, at deres aktier optages til handel på en multilateral handelsfacilitet (herefter MVSD). Fristen for den nationale implementering af MVSD var den 5. december 2026. MVSD er hovedsageligt implementeret i lov om kapitalmarkeder ved § 1 i lov nr. 1638 af 16. december om ændring af lov om kapitalmarkeder, lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love. Ved en fejl er artikel 3, stk. 5, i MVSD ikke implementeret. Med dette lovforslag vil bestemmelsen blive implementeret.

## 10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den … til den … (… dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:
…

## 11. Sammenfattende skema

| | | |
|---|---|---|
| | Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«) | Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«) |
| Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner | Lovforslagets del om videregivelsesregler i den finansielle lovgivning vil betyde, at Finanstilsynet ikke fører direkte tilsyn med videregivelse af oplysninger om fysiske personer på et område, som Datatilsynet allerede fører tilsyn med. De økonomiske | Ingen |

| | | |
|---|---|---|
| | konsekvenser ved, at Finanstilsynet ikke længere skal føre et direkte tilsyn med dette område, vil være begrænsede. | |
| Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner | Ingen | Ingen |
| Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v. | Lovforslagets § 1, nr. 17, om ændring af § 132 i lov om forsikringsvirksomhed vil medføre mindre økonomiske lettelser for forsikringsholdingvirksomheder.<br><br>I lovforslagets del om afskaffelse af krav om ansvarshavende aktuar i pensionsselskaber vil sammensmeltningen af ansvarshavende aktuar og aktuarfunktionen medføre væsentlige positive øvrige efterlevelseskonsekvenser i form af besparelser på ca. 11. mio. kr., idet selskaberne får større fleksibilitet i tilrettelæggelsen af aktuarfaglige opgaver. | Til lovforslagets del om ændring af kapitalforvalterbegrebet er der forbundet negative økonomiske konsekvenser, men merudgifterne forventes at være af ikke-væsentligt omfang (under 4 mio. kr.). |
| Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. | Lovforslagets § 1, nr. 17 om ændring af § 132 i lov om forsikringsvirksomhed vil medføre mindre administrative lettelser for forsikringsholdingvirksomheder.<br><br>I lovforslagets del om afskaffelse af krav om ansvarshavende aktuar i pensionsselskaber vil sammensmeltningen af ansvarshavende aktuar og aktuarfunktionen medføre væsentlige positive øvrige efterlevelseskonsekvenser i form af besparelser på ca. 11. mio. kr. årligt, idet selskaberne får større fleksibilitet i tilrettelæggelsen af aktuarfaglige opgaver. | Erhvervslivet skal allerede efterleve reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Omstillingskonsekvenser for lovforslaget om videregivelsesregler i den finansielle lovgivning forventes derfor primært at bestå i, at de omfattede finansielle virksomheder skal opdatere regelgrundlag i oplysningsskemaer m.v. og gennemgå deres databeskyttelsesretlige vurderinger og aftaler mhp. at sikre at videregivelsesgrundlaget er tilstrækkeligt. |

| | | |
|---|---|---|
| | | Lovforslagets del om videregivelsesregler i den finansielle lovgivning forventes at lette administrationen som følge af, at der alene vil være ét regelsæt for videregivelse af oplysninger om fysiske personer, som virksomhederne skal følge.<br><br>Til lovforslagets del om ændring af kapitalforvalterbegrebet er der forbundet negative administrative konsekvenser med forslaget, men merudgifterne forventes at være af ikkevæsentligt omfang (under 4 mio. kr.). |
| Administrative konsekvenser for borgerne | Ingen | Ingen |
| Klimamæssige konsekvenser | Ingen | Ingen |
| Miljø- og naturmæssige konsekvenser | Ingen | Ingen |
| Forholdet til EU-retten | Lovforslagets del om videregivelsesreglerne i den finansielle lovgivning indeholder ingen EU-retlige aspekter.<br><br>Lovforslagets del om ændring af lov om kapitalmarkeder § 96 a vil implementere dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2810 af 23. oktober 2024 om strukturer med aktier med flere stemmer i selskaber, der anmoder om, at deres aktier optages til handel på en multilateral handelsfacilitet. | |
| | Lovforslagets § 3, nr. 18, om krav til stresstest, som indsætter § 124, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, vil implementere artikel 100, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter.<br><br>Lovforslagets del om ændring af kapitalforvalterbegrebet gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab. | |

| | | |
|---|---|---|
| | Lovforslagets § 1, nr. 17 vedrører samspillet mellem § 132, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor (DORA-forordningen). | |
| Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X) | Ja | Nej<br><br>[X] |

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser*

*Til § 1*

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 5, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at bestemmelser om bestyrelsen eller bestyrelsesmedlemmer i blandt andet § 193, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed alene finder anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf i SE-selskaber med et tostrenget ledelsessystem med de fornødne tilpasninger.

Det foreslås, at § 139, stk. 2, skal udgå af opremsningen i *§ 5, stk. 1,* om hvilke bestemmelser om bestyrelsen eller bestyrelsesmedlemmer, der finder anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf i SE-selskaber med et tostrenget ledelsessystem. Den foreslåede ændring vil medføre, at kravet om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, ikke længere finder anvendelse på tilsynsorganet i SE-selskaber med et tostrenget ledelsessystem.

Den foreslåede ændring vil være en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 2 og 3 (Overskriften til kapitel 9 og overskriften til § 82 i lov om forsikringsvirksomhed)

Kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed vedrører videregivelse af fortrolige oplysninger fra forsikringsselskaber og forsikringsholdingselskaber samt fra de ansatte og andre personer, der er tilknyttet forsikringsselskaber og forsikringsholdingselskaber.

Kapitlet vedrører alle former for oplysninger om kunder og forsikringstagere, det vil sige både juridiske og fysiske personers oplysninger.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 9 ophæves.

Det foreslås også, at *overskriften* til § 82 affattes således: »Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.

Forslagene er en konsekvens af, at det i lovforslagets § 1, nr. 4 og nr. 6-11, foreslås at ophæve reguleringen af videregivelse af oplysninger om fysiske personer i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter kapitlet vil få et mere snævert anvendelsesområde. De foreslåede ændringer vil tydeliggøre, at bestemmelserne i kapitel 9 vil regulere færre situationer, end det historisk har været tilfældet og vil fjerne en overflødig overskrift.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og nr. 5-10, og til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 82, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)
Forsikringsselskabers videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed samt i reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Reglerne i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på forsikringsselskabers videregivelse af fortrolige oplysninger, når oplysningerne vedrører fysiske personer, jf. Folketingstidende 2022-23, L 88 som fremsat, side 241.

I § 82 i lov om forsikringsvirksomhed findes hovedreglen om, at personer knyttet til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavshedspligt er, at kunder og forsikringstagere i forsikringsselskaber ofte betror virksomhederne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Det er oplysninger som ofte ikke udleveres til andre. Kunder i forsikringsselskaber har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Bestemmelsen finder også anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 5 i lov om forsikringsvirksomhed. Det bemærkes, at en række forsikringsselskaber er organiseret i forsikringsadministrationsfællesskaber. Bestemmelsen omfatter på den baggrund også det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Af § 82, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed følger, at den, der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Tavshedspligten følger oplysningerne i det omfang, de videregives i henhold til stk. 1 og finder fortsat anvendelse ved en efterfølgende videregivelse af oplysningerne. Modtageren vil herefter alene kunne videregive modtagne kundeoplysninger, hvis en efterfølgende videregivelse også er berettiget. Det er ikke afgørende for lovligheden af videregivelsen, om modtageren underlægges tavshedspligt, men derimod om videregivelsen er berettiget.

Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 82 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 312, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås at nyaffatte *§ 82, stk. 1,* i lov om forsikringsvirksomhed med følgende ordlyd: »Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lign., medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.«

Med forslaget vil ansvarshavende aktuarer ikke længere fremgå af opremsningen af den omfattede personkreds. Dette er en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Derudover vil reguleringen af oplysninger om fysiske personer fra bestemmelsens anvendelsesområde blive fjernet, hvilket vil medføre, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Den foreslåede § 82, stk. 1, vil kunne beskytte forsikringsselskabets kunder mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger, når kunden er en juridisk person.

Hvad angår juridiske personer vil det foreslåede videreføre retstilstanden, og forslaget vil derfor fortsat medføre, at fortrolige oplysninger hverken må

videregives eller udnyttes uberettiget. Fortrolige oplysninger i henhold til den foreslåede bestemmelse vil dække over alle oplysninger om kunder og kundeforhold, der vedrører juridiske personer, og som ikke er offentligt tilgængelige.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer i henhold til den foreslåede bestemmelse. Dette er i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper, da oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne udgøre personoplysninger, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person.

Det betyder også, at bestemmelsen ikke vil regulere ansattes m.v. videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om det forsikringsselskab, som de er tilknyttet. Forhold herom har ansættelsesretlig karakter, og vil fra forsikringsselskabets side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede bestemmelse opregner de persongrupper, som vil blive pålagt tavshedspligt. Det vil som udgangspunkt være afgørende, at den pågældende har et ansættelsesforhold med forsikringsselskabet eller er medlem af bestyrelsen. Personer, der ikke har en ansættelsesretlig relation til forsikringsselskabet, f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang forsikringsselskabet er berettiget til at videregive oplysninger til disse. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at samme person kan være ansat i flere virksomheder på det finansielle område, hvis ansættelsesforholdet er i overensstemmelse med reglerne om varetagelse af andre hverv. Ansættelse i flere virksomheder vil ikke have indflydelse på, hvilke oplysninger der vil kunne udveksles mellem virksomhederne i henhold til den foreslåede bestemmelse. En person vil derfor ikke på baggrund af § 82 i lov om forsikringsvirksomhed kunne benytte oplysninger fra én finansiel virksomhed i arbejdet for en anden, medmindre det sker på baggrund af en berettiget videregivelse i henhold til § 82 eller en af de øvrige videregivelsesbestemmelser i kapitel 9.

Begrebet »fortrolige oplysninger« vil skulle forstås bredt og vil omfatte alle oplysninger, som ikke er offentligt tilgængelige, herunder oplysninger om, hvem der er kunder i et forsikringsselskab m.v. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, vil de ikke kunne anses for fortrolige og er dermed ikke omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, skal afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 67 i lov om forsikringsvirksomhed om redelig forretningsskik og god praksis. Fortrolige oplysninger vil ikke i henhold til den foreslåede § 82, stk. 1, dække over oplysninger om forsikringsselskabet selv.

Der vil foreligge videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil således være videregivelse, når oplysningerne forlader forsikringsselskabet. Det vil ikke være en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i forsikringsselskabet sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen vil også beskytte mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det vil indebære, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« skal forstås den juridiske enhed, som virksomheden udgør. Det vil blandt andet i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det vil også betyde, at oplysningen udnyttes, hvis moderselskabet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse vil således ske ved at overlade oplysningen til andre udenfor den juridiske enhed og udnyttelse sker ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger vil kun kunne videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. F.eks. vil konkrete oplysninger omfattet af bestemmelsen kunne videregives inden for virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund til videregivelsen.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden. Samtykket vil kun kunne vedrøre den juridiske person, der har afgivet samtykke. En juridisk person vil ikke kunne afgive samtykke til videregivelse af oplysninger på vegne af sine ansatte eller sine kunder, uagtet om kunderne er fysiske eller juridiske personer.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Der vil blive foretaget en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder koncipistreglen, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil blive fortolket til fordel for kunden.

En kunde i et forsikringsselskab, som ønsker at skifte til et andet forsikringsselskab, vil skulle give samtykke til, at kundens nuværende selskab kan videregive de fornødne oplysninger om kunden til det nye (modtagende) selskab. I forsikringssammenhæng er det i praksis ofte udgangspunktet, at det modtagende selskab indhenter kundens samtykke til videregivelse af kundens oplysninger fra det afgivende selskab. Det modtagende selskab indestår dermed over for det afgivende selskab for, at kunden har givet et gyldigt samtykke. Det er dog stadig det afgivende forsikringsselskab, der har bevisbyrden for, at der er indhentet et gyldigt samtykke til videregivelsen. Denne pligt følger af, at det er virksomheden, der vil skulle løfte bevisbyrden for, at videregivelsen ikke har været uberettiget.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. Et forsikringsselskab vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen om at videregive de pågældende oplysninger. Det vil f.eks. kunne være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til lov om forsikringsvirksomhed eller som følge af andre særregler, f.eks. skattekontrollovens § 61. Tilsvarende vil gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver, pålagt i medfør af lovgivningen, forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler fortsat vil omfatte både videregivelse og overladelse af oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger vil desuden være berettiget, hvis det sker som led i et frasalg af et forretningsområde, fusion eller sammenlægning. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis en forsikringskoncern sælger en række selskaber i koncernen til et andet selskab. I den forbindelse vil det være berettiget f.eks. i en overgangsperiode at videregive oplysninger ved at dele kundeoplysninger i en fælles database.

Videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for politimæssig efterforskning af en sag vil ligeledes være berettiget. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning kan ske, hvis hensynet til at opklare strafferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette vil blandt andet betyde, at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt person er kunde i et forsikringsselskab eller ej.

Kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed indeholder yderligere bestemmelser, efter hvilke et forsikringsselskab vil kunne foretage en berettiget videregivelse i overensstemmelse med den foreslåede § 82, stk. 1.

Udover bestemmelserne i kapitel 9 og de ovenfor beskrevne eksempler foreligger ikke en udtømmende liste over tilfælde, hvor videregivelse vil være berettiget i henhold til den foreslåede § 82, stk. 1. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i de typetilfælde, som i henhold til praksis i hvert fald er berettiget ved videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det er ikke hensigten med forslaget til § 82, stk. 1, at ændre i de begrænsninger og muligheder for udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, der gælder i henhold til den gældende § 82, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget vil derimod betyde, at fortrolige oplysninger om fysiske personer ikke længere vil være omfattet af videregivelsesbestemmelsen i § 82, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed. I stedet vil videregivelse af oplysninger om fysiske personer alene være reguleret af databeskyttelsesreglerne, som i vidt omfang varetager de samme hensyn som de hidtidige regler. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder. For yderligere baggrund henvises til bemærkningerne til den gældende § 117 i lov om finansiel virksomhed, som svarer til den gældende § 82 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832 og 4833.

Overtrædelse af den forslåede § 82, stk. 1, vil være strafbelagt i henhold til § 312, stk. 2, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter overtrædelse

straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, vil være det pågældende forsikringsselskab, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomheder, herunder bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling vil bestå i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der vil foreligge en videregivelse, så snart en oplysning kommunikeres mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader forsikringsselskabet enten fysisk, f.eks. i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan eksempelvis downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden, at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil det lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der vil foreligge en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader forsikringsselskabet, uden der er en saglig begrundelse herfor, og uden det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det vil i den relation være uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke. Forslaget om at overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen skal være strafbelagt, vil sikre, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5-10, hvori der foretages ændringer til bestemmelserne i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed som følge af forslaget om, at § 82, stk. 1, fremover alene skal finde anvendelse for juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (Overskriften før § 83 og § 83 i lov om forsikringsvirksomhed)

I § 83 i lov om forsikringsvirksomhed findes undtagelser til tavshedspligten i § 82. Undtagelsen indebærer blandt andet, at der kan videregives sædvanlige oplysninger om kundeforhold til brug for varetagelsen af administrative opgaver. Bestemmelsen finder alene anvendelse på de oplysninger, som er nødvendige for administrationens varetagelse, jf. Folketingstidende 2022-23, L 88 som fremsat, side 244.

I medfør af § 83, stk. 5, fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om sædvanlige kundeoplysninger mhp. at definere, hvad der forstås som sædvanlige kundeoplysninger i forsikringsselskaber.

For en nærmere gennemgang af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger og beskrivelsen af § 118 i lov om finansiel virksomhed, der svarer til § 83 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås at ophæve *overskriften* før § 83 og *§ 83.*

Forslaget vil medføre, at det ikke vil fremgå eksplicit, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for administrative opgaver.

Den foreslåede ophævelse af § 83 vil medføre, at oplysninger ikke kan videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) ejer fuldt ud, og til ATP eller til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsselskab.

Forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders videregivelse af oplysninger til ATP eller til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab vil herefter kunne foretages enten på baggrund af et lovligt behandlingsgrundlag efter databeskyttelsesforordningen for så vidt angår fysiske personer, på baggrund af en konkret vurdering af

videregivelsen for så vidt angår juridiske personer, eller fordi videregivelsen er hjemlet i anden lovgivning, f.eks. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ved vurderingen af om en videregivelse til brug for administrative opgaver er berettiget efter § 83, vil der kunne blive lagt vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Det vil f.eks. kunne være oplysninger, der anvendes til at identificere kunden, og oplysninger, der markerer væsentlige forhold om kunden og det konkrete kundeforhold, og som er nødvendige i forbindelse med administrative opgaver.

Som eksempler på oplysninger, som identificerer kunden, er blandt andet navn, adresse, cvr-nr., hvem der kan tegne eller forpligte kunden og lignende. Oplysninger, som markerer væsentlige forhold om kunden og dennes kundeforhold, vil f.eks. kunne være oplysninger om størrelse og omfang af tegnede forsikringer, præmie og reguleringsform, grundlag for præmieberegning m.v.

Forsikringsselskabet vil skulle tage sædvanlige forholdsregler i forbindelse med aftaler om outsourcing af opgaver, herunder administrative opgaver. Det vil gælde blandt andet sikring af, at der er det fornødne tekniske sikkerhedsniveau hos modtageren, og at der ikke videregives flere oplysninger, end hvad der er nødvendigt for administrationen. Dette vil også svare til de krav, der gælder for outsourcing, hvor der behandles oplysninger om fysiske personer, jf. databeskyttelsesforordningens regler om fælles dataansvarlige i artikel 26 og om brug af databehandlere i artikel 28 og 29 m.v.

Den foreslåede ophævelse af § 83 vil endvidere medføre, at oplysninger om kundeforhold ikke til brug for rådgivning om livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger, kan videregives til koncernforbundne forsikringsselskaber, til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab til et aktieselskab, som ATP ejer fuldt ud, eller til ATP.

Livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger, er produkter, der tilhører fysiske personer. Med forslaget om at fjerne reguleringen af fysiske personer i reglerne om videregivelse i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed, vil særlige videregivelseshjemler for oplysninger om fysiske personer ikke længere have samme relevans.

Ophævelsen af § 83, stk. 3, vil få den konsekvens, at videregivelse af oplysninger om fysiske personer til brug for rådgivning om denne type produkter vil skulle vurderes efter databeskyttelsesreglerne. Helbredsoplysninger og andre følsomme oplysninger, vil kunne videregives på baggrund af et behandlingsgrundlag i databeskyttelsesforordningens artikel 9 om behandling af særlige kategorier af personoplysninger.

Endelig vil den foreslåede ophævelse af § 83 i lov om forsikringsselskaber medføre, at bemyndigelsesbestemmelsen til at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger, der er sædvanlige kundeoplysninger, vil blive ophævet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, og pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 og 7 (Overskriften før § 83 a og § 83 a i lov om forsikringsvirksomhed)

Videregivelse af oplysninger til demokratiske virksomheder er reguleret i § 83 a i lov om forsikringsvirksomhed.

Demokratiske virksomheder er kendetegnet ved at have en demokratisk styreform, som blandt andet kan komme til udtryk efter princippet "ét medlem, én stemme" eller lignende organisering af virksomheden, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151 som fremsat, side 9.

Visse demokratiske virksomheder er reguleret i sektorspecifik lovgivning pga. virksomhedernes særlige karakter. Det gælder blandt andet for visse virksomheder på det finansielle område, herunder forsikringsselskaber, som gennem deres holdingstruktur er organiseret som demokratiske virksomheder. Demokratiske virksomheder kan også helt eller delvist eje finansielle virksomheder, som er omfattet af sektorspecifik lovgivning, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151 som fremsat, side 24.

Et forsikringsselskab kan videregive oplysninger om en kundes navn og kontaktoplysninger, herunder personnummer og cvr-nummer, til en forening eller virksomhed, der helt eller delvis ejer forsikringsselskabet, hvis kundeforholdet i forsikringsselskabet medfører, at kunden er eller kan blive medlem af foreningen eller deltager i virksomheden. Oplysningerne kan kun videregives til brug for kommunikation om medlemskabet og de

dertilhørende rettigheder i foreningen eller virksomheden, der ejer forsikringsselskabet.

Baggrunden for § 83 a er, at videregivelsesbestemmelsen i § 82 i lov om forsikringsvirksomhed udgør en barriere for demokratiske virksomheders mulighed for medlemskommunikation, når de er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151, side 25. Den tavshedspligt, der følger af § 82 i lov om forsikringsvirksomhed, pålægges også den, der modtager oplysninger i henhold til § 83 a.

Det foreslås, at der før § 83 a indsættes en overskrift, der angiver anvendelsesområdet for § 83 a til *»videregivelse af oplysninger til demokratiske virksomheder«*.

Det foreslåede vil ensarte hvordan anvendelsesområdet for bestemmelserne om videregivelse i lov om forsikringsvirksomhed angives.

Det foreslås i *§ 83 a,* at »herunder personnummer og cvr-nummer« ændres til »når kunden er en juridisk person«.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 1, nr. 6, som foreslår, at videregivelsesbestemmelsen i § 82 i lov om forsikringsvirksomhed alene skal gælde for forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Forslaget vil medføre, at § 83 a ikke kan hjemle videregivelse af oplysninger om fysiske personer, uanset om der er tale om medlemskommunikation eller ej.

Forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og demokratiske virksomheder vil herefter kunne videregive oplysninger om fysiske personer, når dette sker i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Der vil i så fald skulle foreligge et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a-f, og det nødvendige aftalegrundlag ift. et evt. fælles dataansvar eller en databehandlerkonstruktion.

For så vidt angår oplysninger om fysiske personer vil videregivelsesmulighederne for de demokratiske virksomheder, der i øvrigt er omfattet af reglerne i lov om forsikringsvirksomhed, efter det foreslåede svare til

videregivelsesmulighederne for de demokratiske virksomheder, der ikke er omfattet af reglerne i lov om forsikringsvirksomhed.

Videregivelse af oplysninger om juridiske personer vil ift. medlemskommunikation fortsat kunne foretages med hjemmel i § 83 a i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, samt pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 84, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

I § 84 i lov om forsikringsvirksomhed er der fastsat regler om videregivelse af oplysninger til brug for risikostyring til en modervirksomhed, der er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Den, der modtager oplysninger i henhold til § 84, omfattes af tavshedspligten i § 82.

Det foreslås i *§ 84, stk. 1, 1. pkt.,* at indsætte »om juridiske personer« efter »Oplysninger«.

Det foreslåede vil medføre, at det eksplicit vil fremgå, at bestemmelsen vedrører videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Forslaget skal ses i lyset at lovforslagets § 1, nr. 4, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Til nr. 9 (§ 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af § 84, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at oplysninger kan videregives til forsikringsselskabets modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, hvis modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Dette gælder dog ikke oplysninger om rent private forhold.

Bestemmelsen er en undtagelse til videregivelsesbestemmelsen i § 82 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det følger af stk. 2, at oplysninger om privatkunder ikke kan videregives til brug for risikostyring, jf. stk.1, bortset fra de særlige tilfælde, hvor oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Med ordlyden af stk. 2 ligger et implicit krav om, at forsikringsselskabet, der vil videregive oplysninger om privatkunder til brug for risikostyring i koncernen, skal kunne godtgøre, at videregivelsen er nødvendig for risikostyringen.

Med privatkunder skal forstås kunder, der er fysiske personer. Kunder, der er enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber, sidestilles databeskyttelsesretligt med fysiske personer, og er som følge heraf også omfattet af den begrænsning, der er indeholdt i bestemmelsen.

Det foreslås at ophæve *§ 84, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2*.

Forslaget skal ses i lyset at lovforslagets § 1, nr. 4, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om forsikringsvirksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse fortrolige oplysninger om juridiske personer, og at videregivelse af oplysninger om fysiske personer som konsekvens heraf alene vil skulle ske i henhold til databeskyttelsesreglerne.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det ikke længere vil fremgå, at videregivelsesbestemmelsen i § 84, stk. 1, ikke gælder for rent private forhold. Forslaget om at ophæve § 84, stk. 1, 2. pkt., vil sikre, at bestemmelsen ikke indeholder overflødige elementer, der vil kunne føre til usikkerhed om forståelsen af bestemmelsen eller dens anvendelsesområde.

Forslaget om at ophæve § 84, stk. 2, vil udvide den videregivelsesbestemmelse, der findes i § 84, stk. 1.

Der vil med det foreslåede ikke længere være et eksplicit krav om, at oplysninger om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse, hvis de skal kunne videregives til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen. Dette vil dog være elementer, der vil kunne inddrages i den databeskyttelsesretlige vurdering, som

forsikringsselskabet vil skulle foretage forud for videregivelse af oplysninger om en privatkunde til brug for risikostyring i henhold til § 84.

Forsikringsselskaberne skal allerede i dag overholde databeskyttelsesreglerne. Hvilket behandlingsgrundlag et forsikringsselskab mest hensigtsmæssigt vil kunne anvende til at videregive oplysninger om privatkunder til brug for risikostyring, herunder oplysninger om rent private forhold, vil blandt andet komme an på, hvordan forsikringsselskabet og dennes koncern er struktureret. Der kan f.eks. være forskel i, hvilke lovbestemte krav, der findes til risikostyring, og der kan være forskelle i aftalegrundlaget med den enkelte privatkunde.

Til nr. 10 (Overskriften til § 85 og §§ 85 og 86 i lov om forsikringsvirksomhed)

(Til overskriften til § 85 og § 85)
Det følger af § 85 i lov om forsikringsvirksomhed, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil.

Samtykke kræves dog ikke, hvis videregivelsen sker i overensstemmelse med stk. 2 eller vedrører sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold til en virksomhed, der er omfattet af tavshedspligten, jf. stk. 3.

Det foreslås at ophæve *overskriften* før § 85 og *§ 85.*

Det foreslåede vil sikre, at der ikke i lov om forsikringsvirksomhed er fastsat bestemmelser, der ikke er i overensstemmelse med det nationale råderum i databeskyttelsesforordningen. For en nærmere gennemgang af det nationale råderum og videregivelse til brug for markedsføring eller rådgivning, henvises til gennemgangen af gældende ret i pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger og til Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning i pkt. 2.5.2 i de almindelige bemærkninger. Forslaget vil medføre, at der ikke længere vil være krav i lov om forsikringsvirksomhed om en privatkundes udtrykkelige samtykke, når en forsikringsvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed ønsker at videregive oplysninger om privatkunden til brug for markedsføring eller rådgivning.

Forslaget vil derudover medføre, at forsikringsselskaber ikke længere vil kunne basere en videregivelse af oplysning om privatkunder på § 85, stk. 2,

i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter videregivelse og anvendelse kan ske uden samtykke under visse betingelser.

Forslaget vil indebære, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ønsker at videregive oplysninger om en privatkunde til brug for markedsføring eller rådgivning, vil forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden skulle vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Det vil bero på en konkret vurdering, om et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed kan videregive oplysninger om privatkunder til brug for markedsføring eller rådgivning på baggrund af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f (interesseafvejning), som behandlingshjemmel.

Forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder vil fortsat skulle efterleve reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 2-4, om den registreredes indsigelsesret over for behandling af oplysninger med henblik på direkte markedsføring og den dataansvarliges pligt til at meddele den registrerede om muligheden til at gøre indsigelse.

Forslaget vil også medføre, at videregivelse af oplysninger om kunder, der er juridiske personer, ikke vil kunne foretages til brug for markedsføring eller rådgivning, hvis der ikke er tale om en berettiget videregivelse efter § 82. Et forsikringsselskab, som ønsker at videregive sådanne oplysninger, vil f.eks. kunne inddrage dette i aftalegrundlaget med en kunde, der er en juridisk person, eller i øvrigt indhente et samtykke til videregivelsen. Ved vurderingen af om en videregivelse er berettiget, vil der også kunne lægges vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til ophævelsen af § 83, jf. lovforslagets § 1, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 86 i lov om forsikringsvirksomhed)
Det følger af § 86 i lov om forsikringsvirksomhed, at forsikringsselskabet skal udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige.

Bestemmelsen giver kunderne mulighed for at fravælge et institut, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker, jf. Folketingstidende 2022-23, tillæg A, L 88 som fremsat, side 248.

De generelle regler om behandling af personoplysninger, herunder videregivelse af personoplysninger, følger i dag af databeskyttelsesforordningen suppleret af databeskyttelsesloven.

Det følger af artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen, at den dataansvarlige har en oplysningspligt overfor den registrerede. Efter oplysningspligten skal den dataansvarlige give den registrerede en række oplysninger om, hvordan den registreredes personoplysninger konkret behandles.

Oplysningerne efter artikel 13 og 14 skal som minimum være oplysninger om (a) identitet på og kontaktoplysninger for den dataansvarlige og dennes eventuelle repræsentant, (b) kontaktoplysninger for en eventuel databeskyttelsesrådgiver, (c) formålene med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til, og retsgrundlaget for behandlingen, (d) for artikel 13 de legitime interesser, som forfølges af den dataansvarlige eller en tredjemand, hvis behandlingen er baseret på artikel 6, stk. 1, litra f), eller for artikel 14 de berørte kategorier af personoplysninger, (e) eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne, og (f) hvor det er relevant, at den dataansvarlige agter at overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, og om hvorvidt Kommissionen har truffet afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, eller i tilfælde af overførsler i henhold til artikel 46 eller 47 eller artikel 49, stk. 1, andet afsnit, litra h, henvisning til de fornødne eller passende garantier, og hvordan der kan fås en kopi heraf, eller hvor de er blevet gjort tilgængelige.

Derudover skal der gives de yderligere oplysninger, der er nødvendige for at sikre at den registrerede gives en rimelig og gennemsigtig behandling, herunder blandt andet om det tidsrum, hvor personoplysningerne vil blive opbevaret, og om retten til at anmode om indsigt i og berigtigelse eller sletning af personoplysninger m.v., samt om retten til at trække samtykke tilbage på ethvert tidspunkt og om forekomsten af automatiske afgørelser, jf. artikel 13, stk. 2, og 14, stk. 2.

Oplysningspligten skal så vidt muligt opfyldes samtidig med, at oplysningerne indsamles, f.eks. samtidig med en ansøgningsblanket eller lignende. I andre tilfælde, hvor kunden eller den potentielle kunde retter uopfordret

henvendelse, skal oplysningerne gives senest indenfor 10 kalenderdage i henhold til Datatilsynets praksis.

For at anse artikel 13 og 14 for efterlevet vil det i modsætning til § 86 i lov om forsikringsvirksomhed ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde.

Det foreslås at ophæve *§ 86* i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslåede vil medføre, at forsikringsselskaber efter lov om forsikringsvirksomhed hverken vil være forpligtede til at udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden, eller at have sådanne retningslinjer offentligt tilgængelige.

Forsikringsselskaber er allerede forpligtet til at efterleve bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Forsikringsselskaber vil med det foreslåede alene skulle iagttage de oplysningspligter, der er fastsat i databeskyttelsesreglerne. Fysiske personer vil fortsat få oplysninger om, hvordan personoplysninger behandles af den finansielle virksomhed, herunder til hvem oplysninger videregives fra virksomheden.

Databeskyttelsesreglerne giver en mere detaljeret regulering af, hvilke oplysninger der skal gives, end hvad der følger af § 86. Samtidig er der righoldig praksis om overholdelsen af databeskyttelsesforordningen og oplysningspligten heri.

Forslaget vil medføre den forskel for en fysisk person, at der ikke vil være retningslinjer for videregivelse offentligt tilgængeligt hos de finansielle virksomheder. Den fysiske person skal allerede i dag modtage oplysninger om behandling af personoplysninger fra den finansielle virksomhed i henhold til databeskyttelsesforordningen.

For juridiske personer vil forslaget indebære, at de ikke længere vil kunne regne med at finde retningslinjer om videregivelse af oplysninger på forsikringsselskabets hjemmeside. Juridiske personer har ikke krav på at modtage de samme oplysninger efter databeskyttelsesreglerne som fysiske personer.

Forsikringsselskabet vil fortsat skulle overholde § 82 i lov om finansiel virksomhed og kan herefter alene videregive oplysninger om juridiske personer

i berettigede tilfælde samt i de tilfælde, der følger af §§ 83 og 84, jf. lovforslagets § 1, nr. 5-10. Juridiske personer kan på den baggrund danne sig et overblik over, i hvilke situationer deres oplysninger kan videregives.

For forsikringsselskabet vil den foreslåede ophævelse af § 86 betyde, at forsikringsselskabet kan nøjes med at iagttage oplysningspligten i henhold til artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen overfor fysiske personer, og at forsikringsselskabet ikke skal have særskilte retningslinjer om videregivelse i medfør af lov om forsikringsvirksomhed liggende offentligt tilgængeligt.

Forsikringsselskabet bør dog på forespørgsel fra en juridisk person oplyse, hvordan den finansielle virksomhed på et generelt niveau videregiver oplysninger om juridiske personer i overensstemmelse med reglerne om god skik. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 og 12 (§ 97, stk. 2, 3 og 5, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 97, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed, at ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab kan forlange, at bestyrelsen indkaldes til møde.

Det fremgår af den gældende § 97, stk. 3, at en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har ret til at deltage i og udtale sig ved bestyrelsesmøder, medmindre bestyrelsen i den enkelte sag træffer anden bestemmelse.

Det fremgår af den gældende § 97, stk. 5, i lov om forsikringsvirksomhed, at eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har pligt til at deltage i bestyrelsens behandling af de pågældende sager, hvis det ønskes af blot ét bestyrelsesmedlem.

Det foreslås, at den ansvarshavende aktuar skal udgå af opremsningen i *§ 97, stk. 2, 3 og 5*, i lov om forsikringsvirksomhed.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 13 (§ 98, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 98, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed, at et bestyrelsesmedlem, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen, som skal føres over bestyrelsens forhandlinger ved et bestyrelsesmøde.

Det foreslås i *§ 98, stk. 2*, at den ansvarshavende aktuar skal udgå af opremsningen.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 14 (§ 130, stk. 2-4, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 139, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at den ansvarshavende aktuar skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Aktuaren skal i den forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale og påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der gælder i § 30, stk. 1-6.

Det foreslås at indsætte et nyt *§ 130, stk. 2,* om, at nøglepersonen for aktuarfunktionen i et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Nøglepersonen for aktuarfunktionen skal i denne forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale og påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der er nævnt i § 30, stk. 1-5.

Det foreslåede stk. 2 i § 130 viderefører § 139, stk. 3, dog med materielle ændringer. Det foreslås at pålægge nøglepersonen for aktuarfunktionen ansvaret for at påse det respektive livsforsikringsselskabs overholdelse af sit tekniske grundlag m.v. som følge af, at kravet om ansættelse af en ansvarshavende aktuar efter lovforslaget ophører. Ansvaret for at påse det respektive livsforsikringsselskabs overholdelse af sit tekniske grundlag har hidtil været den ansvarshavende aktuars ansvar.

Det »aktuarmæssige indhold« omfatter alle vilkår, som har relation til selskabets beregningsgrundlag samt forhold, som efter § 29 er omfattet af selskabets anmeldelsespligt. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til §§ 29 og 30, jf. Folketingstidende 2022-23, 2. samling, tillæg A, L 88, som fremsat, side 169ff.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 2 foreslås strafbelagt med bøde, jf. § 1, nr. **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er den pågældende nøgleperson for aktuarfunktionen. Den strafbare handling vil opstå, hvis det ikke bliver påset, om forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v., ligesom den strafbare handling også vil opstå, hvis det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale ikke bliver gennemgået. Den strafbare handling vil endelig opstå, hvis det ikke bliver påset, om det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der gælder i § 30, stk. 1-5. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at nøglepersonen for aktuarfunktionen undlader at påse, om forsikringsselskabet overholder dets tekniske grundlag m.v., f.eks. ved ikke at følge sine regler om overskudsdeling. Et andet eksempel herpå er, at nøglepersonen for aktuarfunktionen undlader at påse, om præmierne for nytegnede forsikringer er tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, således at der ikke vil være behov for systematisk og permanent tilførsel af andre midler, jf. § 30, stk. 3.

Det følger af den gældende § 139, stk. 4, 1. pkt., at den ansvarshavende aktuar omgående skal indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet.

Det foreslås at indsætte et nyt *§ 130, stk. 3,* hvorefter nøglepersonen for aktuarfunktionen omgående skal indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i det foreslåede stk. 2, til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse i § 130, stk. 3, viderefører § 139, stk. 4, 1. pkt., dog med materielle ændringer. Bestemmelsen har til formål at sikre, at nøglepersonen for aktuarfunktionen omgående indberetter enhver tilsidesættelse af forsikringsselskabernes tekniske grundlag m.v. til Finanstilsynet, så Finanstilsynet tidligt kan vurdere, om tilsynet skal gå ind i sagen. Bestemmelsen skal ligeledes ses i sammenhæng med lovens § 30, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet har pligt til at påbyde et forsikringsselskab, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, at foretage de fornødne ændringer,

hvis selskabet ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1-4, eller regler udstedt i medfør af denne lov.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 3, foreslås strafbelagt med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 3, er nøglepersonen for aktuarfunktionen. Den strafbare handling vil opstå, hvis nøglepersonen ikke indberetter enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i forslagets stk. 2, til Finanstilsynet omgående. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen vil være, at nøglepersonen først indberetter en tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 2, til Finanstilsynet en uge efter, at nøglepersonen har opdaget tilsidesættelsen.

Det foreslås at indsætte et nyt *§ 130, stk. 4.* Efter det foreslåede skal aktuarfunktionen, udover de opgaver som fremgår af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), varetage beregningen af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab.

Den foreslåede ændring vil sikre, at gruppe 1-forsikringsselskaber fortsat råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til både regnskab og solvens, selvom § 139, stk. 1, foreslås ophævet., jf. lovforslagets § 1, nr. 21.

For forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, vil den foreslåede ændring medføre, at ansvaret for beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab, der var pålagt den ansvarshavende aktuar, i stedet pålægges aktuarfunktionen og dermed nøglepersonen herfor.

Det følger af den gældende § 139, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at direktionen i et forsikringsselskab skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til solvens og regnskab.

Forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, har pligt til at ansætte en ansvarshavende aktuar, jf. § 139, stk. 2. Efter stk. 2, skal den ansvarshavende aktuar varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser. Dette betyder, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, som følge af national ret og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af

forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), både skal ansætte en ansvarshavende aktuar og en ansvarlig nøgleperson for aktuarfunktionen. Den hidtidige ansvarsfordeling har i praksis været, at den ansvarshavende aktuar bærer ansvaret for beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser til regnskab. Herefter varetager aktuarfunktionen, på baggrund af Solvens II-reglerne, opgaven med beregning af forsikringsmæssige hensættelser til solvens.

Til nr. 15 (§ 130, stk. 5, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 130, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed, at i en koncern eller gruppe udtaler aktuarfunktionen sig om den del af forsikringspolitikken, der vedrører genforsikring og genforsikringsprogrammet for koncernen eller gruppen som helhed.

Det foreslås i *§ 130, stk. 2,* der bliver stk. 5, at »aktuarfunktionen« ændres til »nøglepersonen for aktuarfunktionen«.

Det foreslåede vil medføre, at det er nøglepersonen for aktuarfunktionen, der skal udtale sig om den del af forsikringspolitikken, der vedrører genforsikring og genforsikringsprogrammet for koncernen eller gruppen som helhed, når der er tale om en koncern eller en gruppe.

Den forslåede ændring til bestemmelsen er en præcisering af nøglepersonen for aktuarfunktionens ansvarsområder i forlængelse med de nyindsatte stk. 2-4, hvor det er nøglepersonen for aktuarfunktionen, der har ansvaret for at påse overholdelsen at bestemmelserne og for at udtale sig herom.

Til nr. 16 (§ 130 a, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 139, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at direktionen i et forsikringsselskab skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til solvens og regnskab.

Den foreslåede bestemmelse i § 130 a, viderefører delvist den gældende § 139, stk. 1, med sproglige ændringer.

Det foreslås i *§ 130 a, stk. 1,* at direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvilken sagkundskab, der er nødvendig. Der skal med udgangspunkt i selskabets forretning og karakter foretages en vurdering af, om der er ansat den nødvendige forsikringstekniske ekspertise, eller om selskabets direktion eller andre selv besidder tilstrækkelig ekspertise til at opfylde kravet.

Den foreslåede ændring vil sikre, at gruppe 2-forsikringsselskaber fortsat råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til både regnskab og solvens som følge af den foreslåede ophævelse af § 139, stk. 1.

Overtrædelse af det foreslåede § 130 a, stk. 1, foreslås strafbelagt med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Ansvarssubjektet for overtrædelse af det foreslåede stk. 1, vil være direktionen i det pågældende forsikringsselskab. Den strafbare handling opstår, hvis direktionen ikke sikrer, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen vil være, at en direktør, som ikke selv besidder tilstrækkelig forsikringsteknisk ekspertise, undlader at ansætte medarbejdere, der har tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens.

Til nr. 17 (§ 132, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af § 132, stk. 1, i lov om, at et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring.

Det fremgår af § 132, stk. 1, nr. 1-8, hvad kravet om effektive former for virksomhedsstyring overordnet medfører.

Det følger af § 132, stk. 1, nr. 8, at gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder navnlig skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger for net- og informationssystemer, der oprettes og styres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2554 af 14. december 2022 om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor (DORA-forordningen).

Det foreslås i *§ 132, stk. 1, nr. 8,* at »og forsikringsholdingvirksomheder« udgår.

Forslaget vil medføre, at forsikringsholdingvirksomheder ikke vil være omfattet af kravet i § 132, stk. 1, nr. 8, om kravet til net- og informationssystemer, der oprettes og styres i overensstemmelse med DORA-forordningen. Forsikringsholdingvirksomheder vil fortsat være omfattet af de generelle krav til virksomhedsstyring efter § 132, stk. 1, nr. 1-8.

Det forudsættes samtidig, at bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. ændres således, at forsikringsholdingvirksomheder omfattes af bekendtgørelsens bilag 4 om it-sikkerhed, som i dag alene finder anvendelse for gruppe 2-forsikringsselskaber, jf. § 1, stk. 5, i bekendtgørelsen.

Forslaget vil indebære, at forsikringsholdingvirksomheder fortsat vil være omfattet af proportionale krav til it-sikkerhed og kontrolforanstaltninger under hensyntagen til virksomhedens aktivitet og risikoprofil.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 2, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2556 af 14. december 2022, der ændrer blandt andet artikel 41, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Til nr. 18 og 19 (§ 138, stk. 2 og 3, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 138, stk. 2, at oplysningspligten i stk. 1, om at et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift, også gælder det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab.

Det fremgår af den gældende § 138, stk. 3, at et medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar straks skal meddele Finanstilsynet, hvis den pågældende formoder, at forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet eller solvensbehovet.

Det foreslås i *§ 138, stk. 2 og 3,* at den ansvarshavende aktuar skal udgå af opremsningen.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 20 og 21 (§ 139 i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 139, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at direktionen i forsikringsselskaber skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens. Bestemmelsen finder anvendelse på både forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, og forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed.

Det fremgår af den gældende § 139, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed, at bestyrelsen i forsikringsselskaber, der driver livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, der skal varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser.

Det fremgår endvidere af den gældende § 139, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at den ansvarshavende aktuar skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Aktuaren skal i denne forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale og påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der gælder i § 30, stk. 1-6.

Det fremgår af den gældende § 139, stk. 4, i lov om forsikringsvirksomhed, at den ansvarshavende aktuar omgående skal indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3 til Finanstilsynet, og at den ansvarshavende aktuar har ret til at forlange alle oplysninger af direktionen, som er nødvendige for udøvelsen af hvervet. Finanstilsynet kan kræve alle de oplysninger af aktuaren, som er nødvendige til bedømmelsen af forsikringsselskabets økonomiske stilling.

Endelig fremgår det af den gældende § 139, stk. 5, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de forhold, der er nævnt i stk. 2-4, herunder om de krav, en person skal opfylde for at kunne blive ansat som ansvarshavende aktuar.

Det foreslås, at *§ 139* og *overskriften før § 139* i lov om forsikringsvirksomhed ophæves.

Uanset ophævelsen af § 139, stk. 1, vil forsikringsselskaber fortsat være påkrævet at råde over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens. Dette krav indsættes i lovens § 130, stk. 4., og § 130 a, jf. forslagets § 1, nr. 15 og 19.

Det foreslåede vil indebære en materiel ændring ved ophævelsen af § 139, stk. 2-5. Det foreslåede vil således medføre, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, ikke længere vil være forpligtet til at ansætte en ansvarshavende aktuar.

Den forslåede ophævelse af stk. 5 vil tillige medføre, at bekendtgørelse nr. 1478 af 5. december 2024 om ansvarshavende aktuar bortfalder.

Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) er det et krav, at alle gruppe 1-forsikringsselskaber med henblik på at sikre et effektivt ledelsessystem skal have en aktuarfunktion og en nøgleperson herfor. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikringsselskabets eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise at have relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder af relevans for aktuarfunktionen.

Efter lovforslaget vil aktuarfunktionen og nøglepersonen herfor skulle varetage den beskyttelse af forsikringstagernes interesser, som den ansvarshavende aktuar hidtil har varetaget, med mindre tilpasninger i den regulering, der gælder for dennes virksomhed. Kravet om ansættelse af en ansvarshavende aktuar til varetagelse af en specificeret opgaveportefølje foreslås derfor ophævet.

Ophævelsen vil sikre et fornuftigt niveau af erhvervsøkonomiske byrder i forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed. Derudover vil livsforsikringsselskaberne få bedre mulighed for fleksibilitet i organiseringen af aktuarfaglige opgaver.

Der henvises i den sammenhæng til lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 22 (§ 267, stk. 2 og 3, og § 276, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 267, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet, efter en inspektion i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, skal afholde et møde med deltagelse af virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef, medmindre inspektionen alene vedrører afgrænsede aktivitetsområder i virksomheden. På mødet skal Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

Det fremgår af den gældende § 267, stk. 3, at Finanstilsynet efter et inspektionsbesøg skal fremsende væsentlige konklusioner i form af en skriftlig rapport til virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef.

Det fremgår af den gældende § 276, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskabs ledelse at lade udarbejde en redegørelse og plan for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter. Forsikringsselskabets bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef skal ved underskrift på påbuddet over for Finanstilsynet bekræfte at være gjort bekendt med indholdet af Finanstilsynets påbud.

Det foreslås i *§ 267, stk. 2 og 3, og § 276, stk. 1,* at den ansvarshavende aktuar skal udgå af opremsningen.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 23 (§ 272, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 272, stk. 1, at Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel kan pålægge et forsikringsselskabs bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar, likvidator, generalagent, filialbestyrer eller repræsentantskab daglige eller ugentlige bøder, hvis de ikke i rette tid efterkommer de pligter, der efter loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og

genforsikringsvirksomhed (Solvens II) eller regler udstedt i medfør af denne lov eller forordninger, påhviler dem over for Finanstilsynet henholdsvis Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i *§ 272, stk. 1,* at ansvarshavende aktuar skal udgå af opremsningen.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 24 (§ 291, stk. 1, nr. 2, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af § 291, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet med angivelse af virksomhedens navn skal offentliggøre en række reaktioner på Finanstilsynets hjemmeside.

Det er bl.a. reaktioner givet efter § 266, stk. 1, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn, jf. § 291, stk. 1, nr. 1.

Det er også reaktioner givet efter § 266, stk. 1, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er underlagt tilsyn, jf. § 291, stk. 1, nr. 2.

Det gælder ligeledes beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 291, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, samt at bestyrelsen efter § 345, stk. 12, nr. 6, træffer beslutning om at overgive sager omfattet af nr. 4 til politimæssig efterforskning.

Det foreslås i *§ 291, stk. 1, nr. 2,* at »og 6« udgår.

Formålet med den foreslåede ændring er at præcisere i § 291, stk. 1, nr. 2, at Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner givet efter § 266, stk. 1, jf. §

345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, på Finanstilsynets hjemmeside.

Det fremgår af § 291, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet ligeledes med angivelse af virksomhedens navn skal offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning på Finanstilsynets hjemmeside.

Det er derfor ikke nødvendigt at henvise til § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed i § 291, stk. 1, nr. 2, da § 345, stk. 12, nr. 6, omfattes af § 291, stk. 1, nr. 3.

Det foreslåede vil sikre, at ordlyden af § 291, stk. 1, nr. 2, er affattet korrekt og uden at der kan opstå tvivl om, hvorvidt § 291, stk. 1, nr. 2 og 3, skal have et forskelligt indhold eller anvendelsesområde.

Til nr. 25 (§ 299, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af § 291 i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet med angivelse af virksomhedens navn skal offentliggøre en række reaktioner på Finanstilsynets hjemmeside. Det er blandt andet reaktioner givet efter § 266, stk. 1, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, som er reaktioner i sager af principiel karakter og sager, der har videregående betydelige følger samt overgivelse af sager til politimæssig efterforskning.

Det fremgår af § 299, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at en virksomhed under tilsyn skal offentliggøre reaktioner, der modtages i medfør af § 291, og domme eller bødevedtagelser offentliggjort i medfør af § 295. Offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside et sted, hvor det naturligt hører hjemme. Offentliggørelse, som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Det følger af bemærkningerne til § 291, stk. 1, at ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 88 som fremsat, side 554.

Det følger af bemærkningerne til § 299, stk. 1, at begrebet ”reaktioner” omfatter alle de tilsynsreaktioner, som Finanstilsynets bestyrelse vedtager, og

som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 188 som fremsat, side 561.

Det fremgår dermed ikke tydeligt af hverken ordlyden af § 299, stk. 1, eller bemærkningerne hertil, at Finanstilsynets beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning ikke skal offentliggøres på virksomhedernes hjemmeside. Det fremgår dog tydeligt af bemærkningerne til § 291, stk. 1, at offentliggørelse alene skal ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås i *§ 299, stk. 1, 1. pkt.,* efter »§ 291,« at indsætte »stk. 1, nr. 1,«.

Formålet med den foreslåede ændring er at tydeliggøre, at virksomheder ikke skal offentliggøre Finanstilsynets beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Den foreslåede ændring vil således medføre og sikre, at det tydeligt vil fremgå af § 299, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder alene skal offentliggøre reaktioner rettet mod en virksomhed i medfør af § 291, stk. 1, nr. 1, hvilket betyder, at virksomheder ikke skal offentliggøre Finanstilsynets beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Ændringen medfører ingen ændring af gældende ret, men har alene det formål at tydeliggøre virksomhedernes pligt til offentliggørelse, så det klart fremgår af lovteksten, hvori pligten ligger.

Til nr. 26 (§ 302, stk. 2, nr. 11, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 302, stk. 2, nr. 11, at den ansvarshavende aktuar anses som part, når denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet, jf. § 139, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås at *§ 302, stk. 2, nr. 11,* nyaffattes. Efter det foreslåede anses nøglepersonen for aktuarfunktionen som part, når denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet, jf. det foreslåede § 130, stk. 3.

Den foreslåede ændring har baggrund i, at det efter lovforslaget vil være nøglepersonen for aktuarfunktionen, som skal have ansvaret for at påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v., og at afvigelser heraf indberettes til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 1, nr. 14. Efter den

foreslåede § 302, stk. 2, nr. 11, vil nøglepersonen for aktuarfunktionen være part i en sag, hvor denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse.

Til nr. 27 (§ 302, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af den gældende § 302, stk. 3, at som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i et forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed, et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk forsikringsholdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator og en administrator af en livsforsikringsbestand.

Det foreslås i *§ 302, stk. 3,* at den ansvarshavende aktuar udgår af opremsningen.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

Til nr. 28 (§ 312, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)

Af § 312, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed fremgår, at overtrædelse af visse af bestemmelserne om videregivelse straffes med bøde. Det gælder § 85, stk. 1, og § 86 i lov om forsikringsvirksomhed.

Af § 312, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed fremgår, at overtrædelse af visse af bestemmelserne om videregivelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det gælder § 82 og § 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2.

Det foreslås, at i *§ 312, stk. 1, nr. 1,* udgår »§ 85, stk. 1, § 86,«, »§ 132, stk. 1, § 133, stk. 1, § 134, stk. 2 og 3, § 135, stk. 1, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1, § 139, stk. 1-4, « ændres til »§ 130, stk. 2-5, § 130 a, § 132, stk. 1, § 133, stk. 1, § 134, stk. 2 og 3, § 135, stk. 1, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1,«, og i *stk. 2, nr. 1,* udgår »§ 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,«.

Det foreslåede er en konsekvens af forslaget om at ophæve dele af § 84 og §§ 85 og 86, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 og 10, samt at § 139, stk. 1-4, udgår

af opremsningen, og at § 130, stk. 2-5, og § 130 a, i stedet indgår i opremsningen i § 130, stk. 1.

Forslaget vil medføre, at overtrædelse af regler om videregivelse af oplysninger om fysiske personer vil blive straffet efter de regelsæt, der i øvrigt regulerer videregivelse. Det vil blandt andet være bestemmelser om straf i databeskyttelsesloven.

Den foreslåede ændring er tillige en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet, og at den ansvarshavende aktuars forpligtelser efter § 139, stk. 3 og 4, 1. pkt., pålægges nøglepersonen for aktuarfunktionen efter lovforslagets § 130 stk. 2-5.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14 og 16.

Til nr. 29 (§ 319, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed)

Den gældende § 319 i lov om forsikringsvirksomhed fastlægger forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser mv.

Det fremgår af § 319, stk. 3, at forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af nærmere opremsede bestemmelser.

Det foreslås i *§ 319, stk. 3,* at »§§ 118-120, 132 og 138, § 139, stk. 1-3, og stk. 4, 1. pkt.,« ændres til »§§ 118-120, § 130, stk. 2-5, §§ 130 a, 132 og 138,«.

Det foreslåede indebærer, at § 139, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., udgår af opremsningen, og at § 130, stk. 2-5, og § 130 a, i stedet indgår heri.

Den foreslåede ændring vil medføre, at nøglepersonen for aktuarfunktionen vil være underlagt samme retsstilling som den ansvarshavende aktuar er underlagt efter gældende ret, hvis denne ikke opfylder sin forpligtelse om at påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v., eller hvis denne ikke omgående indberetter enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i lovforslagets § 130, stk. 2, til Finanstilsynet.

Den foreslåede ændring vil tillige medføre, at direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab fortsat vil være omfattet af den gældende retsstilling, hvis direktionen ikke drager omsorg for, at forsikringsselskabet har tilstrækkelig

sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og solvens.

Til nr. 30 (§ 322 i lov om forsikringsvirksomhed)

Den gældende § 322 i lov om forsikringsvirksomhed er en overgangsbestemmelse, der fastlægger, at regler fastsat i medfør af en nærmere opregning af bestemmelser i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft som følge af vedtagelsen af lov om forsikringsvirksomhed.

Det fremgår af § 322, at regler udstedt i medfør af § 108, stk. 6 i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 139, stk. 5, i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *§ 322,* at »§ 108, stk. 6,« og »§ 139, stk. 5,« udgår.

Det foreslåede indebærer, at § 108, stk. 6 og § 139, stk. 5 udgår af opremsningen, hvilket vil medføre, at Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler om den ansvarshavende aktuar ikke længere vil fremgå af overgangsbestemmelsen i § 322.

Den foreslåede ændring vil være en konsekvensændring af, at kravet i § 139, om, at forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, foreslås ophævet.

Det foreslås, at bemyndigelsen udnyttes med bekendtgørelse om ansvarshavende aktuar, der ophæves i forlængelse af lovforslaget.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20 og 21.

*Til § 2*

Til nr. 1 (§ 46 i lov om firmapensionskasser)

I lov om firmapensionskasser fremgår det af § 46, at en firmapensionskasse og dens ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som firmapensionskassen eller dens ansatte har fået kendskab til under udøvelsen af deres hverv.

Bestemmelsen supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på firmapensionskassers videregivelse af fortrolige oplysninger.

Det kræves, for at lov om firmapensionskasser finder anvendelse, at firmapensionskassen har til formål på grundlag af et løfte om pension at sikre de ansatte pension i forbindelse med ansættelse i et pensionstegnende firma eller i pensionstegnende firmaer inden for samme koncern, jf. § 2, stk. 1.

En firmapensionskasses medlemsbestand kan alene bestå af fysiske personer, jf. definitionerne i § 3, nr. 4-6.

Videregivelsesbestemmelsen i § 46 i lov om firmapensionskasser indebærer, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget.

Hovedreglen om, at en firmapensionskasse og den ansatte er underlagt tavshedspligt, har to formål. For det første skal reglen beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om firmapensionskassen selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder. Den pågældende firmapensionskasse kan beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den pågældende firmapensionskasse og ikke dens medlemsbestand, kan videregives.

For det andet skal bestemmelsen beskytte firmapensionskassens medlemsbestand mod uberettiget udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger. Baggrunden for den strenge hemmeligholdelsespligt er, at medlemsbestanden i sådanne firmapensionskasser ofte betror firmapensionskassen oplysninger af privat og personlig karakter, som ikke bør udleveres til andre. Det gælder f.eks. oplysninger om indtægts- og formueforhold og oplysninger om helbredsforhold. Hertil kommer tilfælde, hvor lovgivningen pålægger firmapensionskassen at indhente oplysninger om medlemmet eller pensionsmodtageren, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 79 som fremsat, side 115.

Det er fastsat i § 46, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, at den, som modtager oplysninger efter stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 46 i lov om firmapensionskasser kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 117, stk. 1, i lov om firmapensionskasser.

Det foreslås at ophæve *§ 46.*

Forslaget vil fjerne regulering om behandling, herunder videregivelse af oplysninger om fysiske personer.

Den foreslåede ophævelse vil medføre, at der ikke i lov om firmapensionskasser vil være en regulering af firmapensionskassers eller deres ansattes videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om den virksomhed, som de er tilknyttet. Forhold af denne karakter har ansættelsesretlig karakter, og vil fra firmapensionskassens side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede ophævelse vil også medføre, at behandling, herunder videregivelse, af oplysninger om fysiske personer fremover alene vil skulle ske i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Firmapensionskasser vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og vil fortsat skulle indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 117, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Af § 117, stk. 1, i lov om firmapensionskasser fremgår det, at overtrædelse af § 46 om videregivelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *§ 117, stk. 1,* at »§ 46« udgår.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om at ophæve § 46 i lov om firmapensionskasser, jf. lovforslagets § 2, nr. 1.

*Til § 3*

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, nr. 7, litra b, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder lovens centrale definitioner. Det fremgår af § 5, stk. 1, nr. 7, litra b, at en dattervirksomhed er et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, det centrale organ og dets respektive datterselskaber, jf. litra a, med henblik på anvendelsen af §§

259-267 h og 269-271 på afviklingskoncerner, jf. nr. 56, litra b, under hensyn til hvilke virksomheder i afviklingskoncernen, der skal opfylde et krav om nedskrivningsegnede passiver, jf. § 266.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, nr. 7, litra b,* at ændre »nr. 56« til »nr. 55«.

Det foreslåede er en konsekvens som følge af, at definitionen af et formålsbestemt selskab i lov om finansiel virksomhed blev ophævet ved § 12, nr. 2, i lov nr. 1668 af 30. december 2024. Ophævelsen af definitionen medførte en rykning, så § 5, stk. 1, nr. 21-60, blev § 5, stk. 1, nr. 20-59, i lov om finansiel virksomhed. Rykningen er ikke blevet afspejlet i § 5, stk. 1, nr. 7, litra b.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningen til definitionen af en afviklingskoncern i definitionen af en dattervirksomhed i en koncern med et centralt organ afspejler den nuværende nummerering i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, men vil i øvrigt ikke medføre ændringer for kategoriseringen af datterselskaber.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 1, nr. 50, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 5, stk. 1, nr. 50, i lov om finansiel virksomhed, at en kapitalforvalter skal forstås som en virksomhed, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, når virksomheden leverer tjenesteydelser i relation til porteføljeforvaltning af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked.

Denne definition af en kapitalforvalter betyder, at kun virksomheder med tilladelse til at udøve aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, anses for kapitalforvaltere. Dette indbefatter individuel porteføljepleje (også kaldet skønsmæssig porteføljepleje), men ikke almindelig porteføljepleje, selvom virksomheden også kan udøve aktionærrettigheder i denne forbindelse. Alle virksomheder med tilladelse som investeringsforvaltningsselskab efter § 10 i lov om finansiel virksomhed kan yde almindelig porteføljepleje (fondsforvaltning) og ikke kun de forvaltere, der har fået særlig tilladelse til individuel porteføljepleje.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, nr. 50,* efter »bilag 1, afsnit A, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter« at indsætte »eller et investeringsforvaltningsselskab med tilladelse i henhold til § 10 i denne lov«.

Det foreslåede vil medføre, at definitionen fremover omfatter virksomheder med almindelig tilladelse som investeringsforvaltningsselskab.

Med den foreslåede ændring vil alle investeringsforvaltningsselskaber, i det omfang de foretager aktieinvesteringer, udgøre kapitalforvaltere i lovens forstand, uanset om de yder kollektiv forvaltning (porteføljepleje på vegne af fonde) eller individuel forvaltning (porteføljepleje på vegne af enkeltinvestorer). Øvrige virksomheder med tilladelse efter lov om finansiel virksomhed vil fortsat være omfattet, hvis de har tilladelse til at yde individuel porteføljepleje. Selvadministrerende investeringsforeninger er reguleret i lov om investeringsforeninger m.v. og vil forsat være omfattet efter disse regler.

Forslaget vil sikre, at alle investeringsforvaltningsselskaber er omfattet af reglerne for kapitalforvaltere om aktivt ejerskab, når de leverer tjenesteydelser i relation til aktier med dertilknyttede stemmerettigheder.

Ændringen vil medføre, at flere forvaltere fremover vil udgøre kapitalforvaltere og dermed blive omfattet af blandt andet krav om at udarbejde en politik for aktivt ejerskab og offentliggøre oplysninger om gennemførelse af politikken, jf. §§ 101 a og 101 b, i lov om finansiel virksomhed. Alternativt kan forvalterne vælge at offentliggøre en klar og begrundet forklaring på, hvorfor de har valgt ikke at følge kravene.

Definitionen skal sikre tilstrækkelig gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, som fastsætter særlige regler om aktivt ejerskab for institutionelle investorer og kapitalforvaltere. Direktivets artikel 2, litra f, fastsætter en definition af en kapitalforvalter i dette henseende, men denne er ikke begrænset til investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, som yder porteføljepleje på individuelt grundlag. Med ændringen vil dansk ret derfor blive bragt i overensstemmelse med EU-retten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, nr. 56, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder lovens centrale definitioner. Det fremgår af § 5, stk. 1, nr. 56, litra a, at en likvidationsenhed er en virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259 skal tages under konkursbehandling. Videre fremgår det af § 5, stk. 1, nr. 56, litra b, at en likvidationsenhed er en virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 skal tages under konkursbehandling.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, nr. 56, litra a* og *b,* at ændre »konkursbehandling« til »konkurs- eller rekonstruktionsbehandling«.

Det foreslåede vil medføre, at en virksomhed også vil blive kategoriseret som en likvidationsenhed, når det fremgår af virksomhedens afviklings- eller koncernafviklingsplan, at den skal tages under rekonstruktionsbehandling frem for at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette vil gælde i tillæg til det nuværende kriterium om, at virksomheden skal tages under konkursbehandling frem for at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. For en nærmere gennemgang af de rettigheder og forpligtelser, der følger med en kategorisering som likvidationsenhed, henvises der til Folketingstidende 2024-25, tillæg A, L 70 som fremsat, side 41ff.

Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet vil i praksis planlægge med, at en virksomhed i sidste ende skal tages under konkursbehandling, hvis den ikke vurderes at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det vil derfor i praksis ikke forekomme, at der ifølge en afviklings- eller koncernafviklingsplan alene planlægges med, at en virksomhed skal tages under rekonstruktionsbehandling, uden at konkursbehandling også fremgår af planen. Det foreslåede vil derfor ikke få nogen praktiske konsekvenser for kategoriseringen af virksomheder som likvidationsenheder.

Afvikling iværksættes, når virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a i lov om finansiel virksomhed, og i øvrigt opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Konkurs- eller rekonstruktionsbehandling

kan iværksættes, når virksomheden er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18 i konkursloven, og § 234, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Ændringen vil i højere grad bringe definitionen af en likvidationsenhed i lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD). Direktivet indeholder en definition af likvidationsenheder, som mere bredt henviser til almindelig insolvensbehandling, og som tilsvarende er defineret bredt i direktivet. I dansk ret vil definitionen derfor både skulle henvise til konkurs- og rekonstruktionsbehandling.

Det foreslåede vil implementere dele af artikel 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet), som indsætter artikel 2, stk. 1, litra 83aa, i BRRD.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 1, nr. 56, litra c, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder lovens centrale definitioner. Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 56, litra c, at en likvidationsenhed er en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås at nyaffatte *§ 5, stk. 1, nr. 56, litra c,* så en likvidationsenhed vil være en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, for hvilken en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 ikke foreskriver udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede vil medføre en præcisering af, at der med nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser menes de beføjelser, der er fastsat i §§ 272 og 273 i lov om finansiel virksomhed og i §§ 17 og 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og ikke bail-in-værktøjet, der er

fastsat i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det foreslåede vil endvidere i højere grad bringe definitionen af en likvidationsenhed i lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD). Forslaget vil ikke få betydning for kategoriseringen af virksomheder som likvidationsenheder. For en nærmere gennemgang af de rettigheder og forpligtelser, der følger med en kategorisering af en virksomhed som likvidationsenhed henvises der til Folketingstidende 2024-25, tillæg A, L 70 som fremsat, side 41ff.

I medfør af den foreslåede definition må koncernafviklingsplanen ikke foreskrive udøvelse af de nævnte nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Herved forstås, at en koncernafviklingsplan enten ikke nævner de pågældende nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser eller udtrykkeligt beskriver, at de ikke vil finde anvendelse på virksomheden. Når det omvendt udtrykkeligt fremgår af koncernafviklingsplanen, at nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne vil finde anvendelse, vil virksomheden ikke blive kategoriseret som en likvidationsenhed.

Det har været erfaringen på tværs af EU, at afviklingsmyndigheder ikke altid i deres koncernafviklingsplaner angiver krisehåndteringen af en virksomhed, som er en del af en afviklingskoncern, og som ikke selv er afviklingsenhed, når afviklingsmyndighederne ikke planlægger med, at afviklingsenheden (typisk modervirksomheden) skal understøtte virksomheden, jf. nærmere herom nedenfor, og virksomheden derfor skal undergå almindelig insolvensbehandling frem for kontrolleret afvikling. Det er derfor fra EU-lovgivers side fundet nødvendigt at indsætte en bestemmelse, som sikrer, at en virksomhed også vil blive kategoriseret som en likvidationsenhed i tilfælde, hvor koncernafviklingsplanen er tavs om, hvordan virksomheden skal krisehåndteres. Afviklingsmyndighederne i Danmark er Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet. Når afviklingsmyndighederne omvendt planlægger med, at afviklingsenheden skal understøtte en virksomhed i en afviklingskoncern, når virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, forudsætter det som udgangspunkt tilstedeværelsen af interne nedskrivningsegnede passiver, der som udgangspunkt udstedes fra virksomheden til afviklingsenheden, jf. §§ 267 d og § 267 e i lov om finansiel virksomhed. Bliver virksomheden nødlidende eller forventeligt nødlidende, vil understøttelsen af virksomheden i denne henseende ske ved videregivelse af tab til afviklingsenheden gennem afviklingsmyndighedernes nedskrivning eller

konvertering af de interne nedskrivningsegnede passiver. Det vil derfor ikke være muligt at karakterisere sådanne virksomheder som likvidationsenheder, da der som udgangspunkt ikke fastsættes et krav om nedskrivningsegnede passiver for likvidationsenheder.

Det foreslåede vil implementere dele af artikel 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som indsætter artikel 2, stk. 1, litra 83aa, i BRRD.

Til nr. 5 (§ 14, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 14, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, ud over at opfylde kravene til tilladelse skal godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af henholdsvis det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav.

Det foreslås, at *§ 14, stk. 10,* ophæves.

Ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. (lov om forsikringsvirksomhed) blev reguleringen af forsikringsvirksomhed udskilt fra lov om finansiel virksomhed og overført til en selvstændig sektorlov. I den forbindelse blev § 14, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed videreført med redaktionelle ændringer i § 19, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed.

I forbindelse med udskillelsen af reguleringen af forsikringsvirksomhed fra lov om finansiel virksomhed blev de dagældende §§ 11 og 126 d i lov om finansiel virksomhed, som § 14, stk. 10, henviser til, ophævet. Ved en fejl blev § 14, stk. 10, imidlertid ikke ophævet samtidig.

Bestemmelsen har derfor været opretholdt sideløbende med den tilsvarende bestemmelse i § 19, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed. Dette har medført en periode med utilsigtet dobbeltregulering, idet de

pågældende virksomheder også har været omfattet af § 19, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed.

Ophævelsen af bestemmelsen medfører dermed ikke materielle ændringer af retstilstanden.

Til nr. 6 og 7 (§ 16 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§§ 16 a-16 g i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Det fremgår af § 16 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at hvis et lån skal kunne finansieres ved et pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, skal dette fremgå af låneaftalen mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og låntager. Det skal endvidere fremgå af låneaftalen, at der kan videregives oplysninger om låntager mellem det långivende institut og det udstedende institut, efter § 120 b.

Behandling i henhold Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) skal være lovlig. Det følger af databeskyttelseslovens § 6, at behandling af personoplysninger må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. Det følger af artikel 6, litra c, at en behandling er lovlig, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Behandling dækker også videregivelse af personoplysninger.

Det foreslås i *§ 16 c, stk. 1, 2. pkt.,* at ændre »§ 120 b« til »stk. 3«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 6 og 16, hvor § 120 b i lov om finansiel virksomhed foreslås ophævet og indsat som § 16 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede vil således medføre korrekt henvisning i bestemmelsen.

Derudover foreslås det i § 16 c at indsætte et nyt *stk. 3,* hvorefter et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal videregive oplysninger om

en låntager, hvis lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, jf. stk. 1. Udveksling af oplysninger mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det pengeinstitut eller realkreditinstitut, der udsteder de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, hvormed lånet finansieres, skal ske i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i registeret eller porteføljen i en serie eller gruppe af serier med seriereservefond.

Ved fælles funding overdrages lån med tilhørende pantebrev til eje fra det långivende institut til det udstedende institut, jf. § 16 d, sti. 1, mens kundeforholdet ofte fortsat administreres af det långivende institut.

Den foreslåede bestemmelse svarer med sproglige og præciserende ændringer til den gældende § 120 b i lov om finansiel virksomhed, som foreslås ophævet i lovforslagets § 3, nr. 17.

Den sproglige præcisering vil tydeliggøre, at bestemmelsen udgør en retlig forpligtelse efter national ret, som pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal videregive oplysninger i medfør af, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

Det foreslåede vil medføre, at oplysninger, der er nødvendige til brug for risikostyring og administration af porteføljen i registeret, serien med seriereservefond eller gruppen af serier med fælles seriereservefond, kan videregives fra et långivende pengeinstitut eller et realkreditinstitut til det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut. Videregivelsen vil kunne foretages, hvis der er indgået en låneaftale, hvoraf det fremgår, at lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, jf. § 16 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Herunder kommer også oplysninger om den løbende afvikling af lånet under forudsætning af, at denne ikke sker planmæssigt.

Bestemmelsen vil udelukkende give mulighed for, at der udveksles oplysninger, som er nødvendige for risikostyring af lånet og løbende vurdering af pantets bonitet. Oplysningerne vil således ikke kunne benyttes til andre formål, som eksempelvis kreditvurdering af kunden i andre sammenhænge, rådgivning eller markedsføring. Bestemmelsen vil endvidere ikke give

mulighed for, at det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut kan videregive oplysningerne til andre virksomheder. Her vil databeskyttelsesreglerne i stedet finde anvendelse for videregivelse af oplysninger om fysiske personer og de almindelige videregivelsesregler i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed vil finde anvendelse for videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede stk. 3 vil ikke fastsætte en udtømmende liste over, hvilke oplysninger der kan videregives efter bestemmelsen. Bestemmelsens udformning har til formål at sikre, at pengeinstitutterne og realkreditinstitutterne kan videregive de nødvendige oplysninger, selvom kravene forbundet med långivning, kreditvurdering, nedskrivning, restancer, inddrivelse, udstedelse af særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, fælles funding m.v. måtte blive ændret eller der kommer flere krav til. Efter det foreslåede vil videregivelse kunne ske i det omfang, det er nødvendigt at hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i et register eller porteføljen i en serie med seriereservefond eller gruppe af serier med fælles seriereservefond.

Videregivelse til risikostyring vil omfatte oplysninger om kunden (f.eks. alder, bopæl, civilstand, erhverv) og det långivende pengeinstitut eller realkreditinstituts kreditvurdering af kunden, eller alternativt oplysninger om kundens økonomiske forhold, som sætter det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut i stand til at foretage sin egen kreditvurdering af kunden. Det kan eksempelvis være oplysninger om kundens økonomiske forhold, eksponeringssammensætning samt ejendomsoplysninger, herunder oplysninger som er nødvendige for at opfylde kravet om, at udlånet ikke må overstige den fastsatte lånegrænse i hele lånets løbetid. Kreditvurderingen af kunden er nødvendig for, at det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut kan vurdere, om det vil acceptere pantebrevet og med hvilken værdi, det kan indgå i registeret over de aktiver, der ligger til sikkerhed for de udstedte obligationer eller i en serie med seriereservefond eller gruppe af serier med fælles seriereservefond.

Er det udstedende institut et pengeinstitut, der anvender intern rating-baserede metoder til at opgøre solvensprocenten, vil instituttet i forbindelse med opgørelsen af instituttets solvensprocent desuden skulle foretage en individuel rating af de kunder, hvis pantebreve er indlagt i instituttets register. Det samme vil gøre sig gældende for et realkreditinstitut som det udstedende institut.

De løbende indbetalinger på et lån, som er finansieret ved fælles funding, kan indbetales til det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut, jf. § 16 e i lov om finansiel virksomhed, og ikke til det udstedende institut. Det vil derfor være nødvendigt, at det långivende institut løbende videregiver oplysninger om afviklingen af lånet, såfremt denne ikke sker planmæssigt. Der vil her være tale om oplysninger om, at kunden er i restance med afdrag, at det långivende institut har ydet kunden henstand, eller oplysninger om potentielle betalingsproblemer. Sådanne oplysninger har betydning for det udstedende instituts risikostyring.

Det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut vil kunne have behov for at tilbagesælge de pantebreve m.v., der ligger til sikkerhed for instituttets udstedelser af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, til det långivende institut. I forbindelse med et sådant tilbageslag vil der ligeledes være behov for at udveksle oplysninger om lånet og det tilhørende pantebrev fra det udstedende institut til det långivende institut.

Bestemmelsen vil sikre, at oplysninger kan gå både fra det långivende institut til det udstedende institut og den anden vej.

Omfanget af de oplysninger, der er nødvendige at videregive, vil kunne variere fra lån til lån.

I tilfælde af en tvist om, hvorvidt videregivelsen har været nødvendig, vil det være op til det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut at godtgøre, at den konkrete videregivelse har været nødvendig for risikostyringen og administration af lånet med tilhørende pantebrev og derved sikkerhedsgrundlaget for obligationsudstedelsen. Det vil som udgangspunkt være det institut, der har initieret overførslen, f.eks. ved at bede om oplysningerne, der skal godtgøre, at oplysningen har været nødvendig. Den udveksling af oplysninger om fysiske personer, som vil kunne foretages med hjemmel i den foreslåede bestemmelse, vurderes at kunne finde sted inden for rammerne af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen.

Det en vigtig forudsætning for at kunne varetage rollen som udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut ved fælles funding, at instituttet har mulighed for at få adgang til alle relevante oplysninger til brug for risikostyringen

og administrationen af den portefølje af lån med tilhørende pantebrev, som ligger til grund for udstedelsen af særlig dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Bestemmelsen vil fastsætte, at hensynet til den person, hvis oplysninger udveksles, ikke overstiger pengeinstituttet eller realkreditinstituttets interesse i at kunne udveksle oplysningerne. Låntager har en interesse i at kunne få et lån ydet på baggrund af en udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, men også i at bevare sit kundeforhold i sit sædvanlige pengeinstitut, uanset om instituttet selv har mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer, eller om lånet finansieres via udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer gennem fælles funding. Videregivelse vil være nødvendig for at kunne foretage den nødvendige risikostyring og administration.

Låntager vil i forbindelse med indgåelse af låneaftalen skulle oplyses om, at der vil kunne blive udvekslet fortrolige oplysninger om vedkommende mellem et udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut og vedkommendes pengeinstitut eller realkreditinstitut, jf. § 16 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 8 (Overskriften til kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed)
Kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed vedrører videregivelse af fortrolige oplysninger fra finansielle virksomheder samt fra de ansatte og andre personer, der er tilknyttet finansielle virksomheder.

Kapitlet vedrører alle former for kundeoplysninger, det vil sige såvel juridiske personers oplysninger som fysiske personers oplysninger.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 9 affattes således: »Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.

Forslaget er en konsekvens af, at det i lovforslagets § 3, nr. 9, foreslås at ophæve reguleringen af videregivelse af oplysninger om fysiske personer, som er reguleret i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter kapitlet vil få et mere snævert anvendelsesområde Den foreslåede ændring vil tydeliggøre, at kapitlet vil regulere færre situationer, end det historisk har været tilfældet.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 9, og til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 117, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed samt i reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Reglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger, når oplysningerne vedrører fysiske personer, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832.

I § 117 i lov om finansiel virksomhed findes hovedreglen om, at personer knyttet til en finansiel virksomhed eller dennes holdingvirksomhed ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter fortrolige oplysninger om virksomheden selv og om virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavshedspligt er, at kunder i finansielle virksomheder ofte betror virksomhederne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Det er oplysninger, som ofte ikke udleveres til andre, herunder heller ikke til andre typer af virksomheder. Kunder i finansielle virksomheder har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Bestemmelsen finder også anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, jf. § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Af § 117, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger, at den, der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Tavshedspligten følger oplysningerne i det omfang, de videregives i henhold til stk. 1 og finder fortsat anvendelse ved en efterfølgende videregivelse af oplysningerne. Modtageren vil herefter alene kunne videregive modtagne kundeoplysninger, hvis en efterfølgende videregivelse også er berettiget. Det er ikke afgørende for lovligheden af videregivelsen, om modtageren underlægges tavshedspligt, men derimod om videregivelsen er berettiget.

Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 117 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte *§ 117, stk. 1, 1. pkt.,* i lov om finansiel virksomhed med følgende ordlyd: »Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, samt revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, jf. dog stk. 3.«.

Med forslaget vil reguleringen af oplysninger om fysiske personer fra bestemmelsens anvendelsesområde blive fjernet, hvilket vil medføre, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Den foreslåede § 117, stk. 1, vil beskytte den finansielle virksomheds kunder mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger, når kunden er en juridisk person.

Hvad angår oplysninger om juridiske personer vil det foreslåede videreføre retstilstanden, og forslaget vil derfor fortsat medføre, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget. Fortrolige oplysninger i henhold til den foreslåede bestemmelse vil dække over alle oplysninger om kunder og kundeforhold, der vedrører juridiske personer, og som ikke er offentligt tilgængelige.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer i henhold til den foreslåede bestemmelse. Dette er i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper, da oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne udgøre personoplysninger, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person.

Det betyder også, at bestemmelsen ikke vil regulere ansattes m.v. videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om den virksomhed, som de er tilknyttet. Forhold herom har ansættelsesretlig karakter, og vil fra den finansielle

virksomheds eller finansielle holdingvirksomheds side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede bestemmelse opregner de persongrupper, som vil blive pålagt tavshedspligt. Det vil som udgangspunkt være afgørende, at den pågældende person har et ansættelsesforhold med den finansielle virksomhed eller er medlem af bestyrelsen. Personer, der ikke har en ansættelsesretlig relation til den finansielle virksomhed, f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang den finansielle virksomhed er berettiget til at videregive oplysninger til disse. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at samme person kan være ansat i flere virksomheder på det finansielle område, hvis ansættelsesforholdet er i overensstemmelse med reglerne om varetagelse af andre hverv. Ansættelse i flere virksomheder vil ikke have indflydelse på, hvilke oplysninger der vil kunne udveksles mellem virksomhederne i henhold til den foreslåede bestemmelse. En person vil derfor ikke på baggrund af § 117 i lov om finansiel virksomhed kunne benytte oplysninger fra én finansiel virksomhed i arbejdet for en anden, medmindre det sker på baggrund af en berettiget videregivelse i henhold til § 117 eller en af de øvrige videregivelsesbestemmelser i kapitel 9.

Begrebet »fortrolige oplysninger« vil skulle forstås bredt og vil omfatte alle oplysninger, som ikke er offentligt tilgængelige, herunder oplysninger om, hvem der er kunder i en finansiel virksomhed m.v. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, vil de ikke kunne anses for fortrolige, og er dermed ikke omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, vil skulle afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 43 i lov om finansiel virksomhed om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger vil ikke i henhold til den foreslåede § 117, stk. 1, 1. pkt., dække over oplysninger om den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed selv.

Der vil foreligge videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil ikke være en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i pengeinstituttet sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen vil også beskytte mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det vil indebære, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« vil skulle forstås den juridiske enhed, som virksomheden udgør. Det vil blandt andet i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det vil også betyde, at oplysningen udnyttes, hvis moderselskabet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse vil således ske ved at overlade oplysningen til andre uden for den juridiske enhed, og udnyttelse vil ske ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger vil kun kunne videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. F.eks. vil konkrete oplysninger omfattet af bestemmelsen kunne videregives inden for virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund til videregivelsen.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden. Samtykket vil kun kunne vedrøre den juridiske person, der har afgivet samtykke. En juridisk person kan ikke afgive samtykke til videregivelse af oplysninger på vegne af sine ansatte eller sine kunder, uagtet om kunderne er fysiske eller juridiske personer.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Der vil blive foretaget en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder koncipistreglen, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil blive fortolket til fordel for kunden.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. En finansiel virksomhed vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen

om at videregive de pågældende oplysninger. Det vil f.eks. kunne være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed eller som følge af andre særregler, f.eks. skattekontrollovens § 61. Tilsvarende vil gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver, pålagt i medfør af lovgivningen, forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler fortsat vil omfatte både videregivelse og overladelse af oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger vil desuden være berettiget, hvis det sker som led i et frasalg af et forretningsområde, fusion eller sammenlægning. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis en koncern sælger en række selskaber i koncernen til et andet selskab, og oplysningerne udgør kundeoplysninger hos en finansiel virksomhed. I den forbindelse vil det være berettiget, f.eks. i en overgangsperiode, at videregive oplysninger ved at dele kundeoplysninger i en fælles database.

Videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for politimæssig efterforskning af en sag vil ligeledes være berettiget. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning kan ske, hvis hensynet til at opklare strafferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette vil blandt andet betyde, at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt person er kunde i et pengeinstitut eller ej.

Kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed indeholder yderligere bestemmelser, efter hvilke en finansiel virksomhed vil kunne foretage en berettiget videregivelse i overensstemmelse med den foreslåede § 117, stk. 1, 1. pkt. Udover bestemmelserne i kapitel 9 og de ovenstående eksempler foreligger der ikke en udtømmende liste over tilfælde, hvor videregivelse vil være berettiget i henhold til § 117, stk. 1, 1. pkt. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i de typetilfælde, som i henhold til praksis i hvert fald er berettiget ved videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det er ikke hensigten med forslaget til § 117, stk. 1, 1. pkt., at ændre i de begrænsninger og muligheder for udnyttelse og videregivelse af fortrolige

oplysninger om juridiske personer, der gælder i henhold til den gældende § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget vil derimod betyde, at fortrolige oplysninger om fysiske personer ikke længere vil være omfattet af videregivelsesbestemmelsen i § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. I stedet vil videregivelse af oplysninger om fysiske personer alene være reguleret af databeskyttelsesreglerne, som i vidt omfang varetager de samme hensyn som de hidtidige regler. Den finansielle virksomhed vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder. For yderligere baggrund henvises til bemærkningerne til den gældende § 117, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832 og 4833.

Overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen i den foreslåede § 117, stk. 1, 1. pkt., vil være strafbelagt i henhold til § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter overtrædelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 117, stk. 1, vil være den pågældende finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed, herunder bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, samt øvrige ansatte, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling vil bestå i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der vil f.eks. foreligge en videregivelse, så snart en oplysning kommunikeres mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader den finansielle virksomhed enten fysisk, f.eks. i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan eksempelvis downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende, uden at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil oplysningerne lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der vil foreligge en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader den finansielle virksomhed, uden der er en saglig begrundelse herfor, og uden det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det vil i den relation være uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke. Forslaget om at overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen skal være strafbelagt, vil sikre at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 10-16, hvori der foretages ændringer til bestemmelserne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed som følge af forslaget om, at § 117, stk. 1, 1. pkt., fremover alene skal finde anvendelse for juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§§ 117 a og 118 i lov om finansiel virksomhed)
(Til § 117 a i lov om finansiel virksomhed)
Der er i § 117 a i lov om finansiel virksomhed fastsat regler om, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kundes navn og adresse i visse tilfælde, hvor der er sket en fejloverførsel. Bestemmelsen er er en undtagelse til hovedreglen i § 117 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter der gælder en tavshedspligt om fortrolige oplysninger, som personer med en relation til en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed bliver bekendt med under udøvelsen af deres hverv.

§ 117 a i lov om finansiel virksomhed finder i sin helhed anvendelse på kundeoplysninger om både fysiske og juridiske personer.

Det følger af § 117 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kundes navn og adresse til den, der har overført penge til en kundes konto som følge af en fejloverførsel af penge til den pågældende kundes konto.

Af stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed følger det, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kundes navn og adresse til en betalingsmodtager, når kunden har anvendt et betalingsmiddel til at betale for varer eller tjenesteydelser hos betalingsmodtageren, og der er sket en fejlagtig transaktion.

Det fremgår også af bemærkningerne til bestemmelsen jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 3670-3672, at det ikke har været hensigten med videregivelsesreglerne, at de skulle beskytte en person, som uretmæssigt bliver beriget som følge af en fejloverførsel, f.eks. en fejlagtig indtastning på en dankortterminal. Bestemmelsen er således blandt andet indsat med henblik på at sikre, at videregivelse af oplysninger om pengeinstitutters kunder ikke begrænses på en måde, der giver en beskyttelse af personer, som fejlagtig var blevet beriget.

Videregivelsesreglerne i lov om finansiel virksomhed, herunder § 117 a, supplerer databeskyttelsesreglerne for så vidt angår videregivelse af oplysninger om fysiske personer. Det indebærer, at finansielle virksomheder allerede skal overholde de databeskyttelsesretlige krav til behandling af personoplysninger, herunder videregivelse, uagtet, at der i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed er regler herom.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) fastsætter de generelle rammer for behandling af personoplysninger. Databeskyttelsesforordningen suppleres af databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesforordningens artikel 6 fastsætter i stk. 1, litra a-f, hvad der udgør lovlig behandling af personoplysninger.

Det foreslås at ophæve *§ 117 a.*

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget om, at kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed foreslås ændret, så kapitlet alene fastsætter regler for videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, jf. navnlig nærværende lovforslags § 3, nr. 9.

Forslaget vil medføre, at pengeinstitutter ikke på baggrund af en specifik bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, vil kunne videregive navn og adresse på en kunde, der er en juridisk person, når der er sket en fejloverførsel.

Pengeinstitutter vil dog fortsat kunne videregive navn og adresse på en kunde, der er en juridisk person, hvis det er berettiget efter § 117. Det vil det f.eks. kunne være på baggrund af aftale eller samtykke, eller på baggrund af en konkret interesseafvejning. Den interesseafvejning, der lå til grund for § 117 a i lov om finansiel virksomhed, vil med andre ord fortsat kunne berettige en videregivelse af navn og adresse med henblik på de fejloverførte midler kan søges dækket eller inddrevet. Af bemærkningerne til § 117 a, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 3670-3672, følger det, at hensynet til, at den person, som taber penge ved en fejloverførsel, får mulighed for at få oplyst identiteten på den person, der muligvis er blevet beriget, vejer tungere end hensynet til at hemmeligholde identiteten på den muligvis berigede person. Det samme gør sig gældende for den forretningsdrivende, der måtte have tastet forkert på en dankortterminal. Her findes hensynet til, at den forretningsdrivende får mulighed for at søge sit tab dækket, at burde veje tungere end hensynet til den kunde, som fejlagtigt er blevet beriget.

Pengeinstitutterne vil navnlig ved videregivelse på baggrund af en interesseafvejning skulle sikre sige, at videregivelsen er proportional, f.eks. ved at varsle den berigede kunde om videregivelsen forud for at den sker. På den måde får kunden for mulighed for at føre pengene tilbage inden vedkommendes identitet videregives. Dette proportionalitetskrav følger af § 117, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832-4833, hvor det fremgår, at en videregivelse kun er berettiget, hvis de konkrete oplysninger er nødvendige for at varetage den opgave, som de videregives til brug for.

For oplysninger om fysiske personer vil forslaget vil medføre, at pengeinstitutter ikke efter lov om finansiel virksomhed vil kunne videregive navn og adresse på en kunde, der er en fysisk person, til den, der har mistet penge ved en fejloverførsel. En fejloverførsel kan både ske ved overførsel af penge til en kundes konto, eller som følge af en fejlagtig transaktions ved betaling med et betalingsmiddel. Pengeinstitutter vil i medfør af det foreslåede skulle vurdere, om der kan ske videregivelse med udgangspunkt i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Den foreslåede ordning vil indebære, at hvis en virksomhed ønsker at videregive oplysninger om en kunde, der er en fysisk person, til den, der har mistet penge ved en fejloverførsel, vil virksomheden skulle vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Det vil bero på en konkret vurdering, om et pengeinstitut kan videregive oplysningerne om den kunde, som er en fysisk person, på baggrund af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f (interesseafvejning). Hvis et pengeinstitut vurderer, at det vil være proportionalt på baggrund af en interesseafvejning at videregive oplysninger om deres kunde, bør pengeinstituttet fortsat overveje, om samme formål kan opfyldes gennem en for kunden mindre indgribende foranstaltning.

Pengeinstitutterne vil eksempelvis kunne gøre brug af varsling over for kunden, så kunden har mulighed for at overføre de manglende midler af egen drift eller modsige sig videregivelsen. Kundens bemærkninger vil kunne indgå i interesseafvejningen.

Pengeinstitutterne vil fortsat skulle tage højde for anden regulering, som fastsætter regler om videregivelse af oplysninger om fysiske personer. F.eks. fastsætter lov om Det Centrale Personregister regler om videregivelse af oplysninger om personer med navne- og adressebeskyttelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 118 i lov om finansiel virksomhed)

I § 118 i lov om finansiel virksomhed findes undtagelser til videregivelsesbestemmelsen i § 117. Undtagelsen indebærer blandt andet, at der kan videregives sædvanlige oplysninger om kundeforhold til brug for varetagelsen af administrative opgaver.

Hvad der udgør sædvanlige kundeoplysninger er fastsat af i bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007 om sædvanlige kundeoplysninger i finansielle virksomheder. Administrative opgaver skal forstås bredt, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, som fremsat, side 4833. Som eksempel kan nævnes fælles udfærdigelse og udsendelse af kontomeddelelser eller forsikringsoversigter samt indberetning af andre virksomheders oplysninger til skattevæsenet. Videregivelse af sædvanlige kundeoplysninger i henhold til § 118 i lov

om finansiel virksomhed kan ske til såvel koncernforbundne som ikke-koncernforbundne virksomheder.

For en nærmere gennemgang af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås at ophæve *§ 118.*

Forslaget vil medføre, at det ikke vil fremgå eksplicit, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for administrative opgaver. Bekendtgørelse om sædvanlige kundeoplysninger i finansielle virksomheder vil bortfalde som følge af, at hjemmelsbestemmelsen i stk. 5 vil blive ophævet.

Den foreslåede ophævelse af § 118 i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at oplysninger ikke automatisk kan videregivelse til brug for varetagelse af administrative opgaver til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) ejer fuldt ud, og til ATP eller til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders videregivelse af oplysninger til ATP vil herefter kunne foretages enten på baggrund af et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til databeskyttelsesforordningen for så vidt angår fysiske personer, eller fordi videregivelsen følger af anden lovgivning, f.eks. efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, eller på baggrund af en konkret vurdering af videregivelsen i henhold til § 117 for så vidt angår juridiske personer.

Den foreslåede ophævelse af § 118 vil endvidere medføre, at oplysninger om en kapital- eller ratepension, der er oprettet i et pengeinstitut som en del af en arbejdsmarkedspensionsordning, ikke kan videregives fra pengeinstituttet til et forsikringsadministrationsfællesskab, der er koncernforbundet med pengeinstituttet, til brug for rådgivning om ordningen.

Kapitalpensioner og ratepensioner er produkter, der tilhører fysiske personer. Med forslaget om at fjerne reguleringen af fysiske personer i reglerne om videregivelse i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, vil særlige videregivelseshjemler for oplysninger om fysiske personer ikke længere have samme relevans.

Ophævelsen af § 118, stk. 3, vil få den konsekvens, at videregivelse af oplysninger om fysiske personer, herunder deres kapital- og ratepensioner, vil skulle vurderes efter databeskyttelsesreglerne.

Videregivelse af oplysninger om juridiske personer til brug for administrative opgaver vil herefter kunne ske i de situationer, hvor det er berettiget enten på baggrund af bestemmelser i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, på baggrund af bestemmelser i anden lovgivning eller på baggrund af en konkret vurdering af videregivelsen i henhold til § 117.

Ved vurderingen af om en videregivelse til brug for administrative opgaver er berettiget efter § 117, vil der kunne blive lagt vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Det vil f.eks. kunne være oplysninger, der anvendes til at identificere kunden, og oplysninger, der markerer væsentlige forhold om kunden og det konkrete kundeforhold, og som er nødvendige i forbindelse med administrative opgaver.

Som eksempler på oplysninger, som identificerer kunden, er blandt andet navn, adresse, cvr-nr., hvem der kan tegne eller forpligte kunden og lignende.

Oplysninger, som markerer væsentlige forhold om kunden og dennes kundeforhold, vil f.eks. kunne være oplysninger om koncernrelationer, oprindelig hovedstol, renteoplysninger, størrelse og forfaldstid på lån i koncernen m.v.

Den finansielle virksomhed vil skulle tage sædvanlige forholdsregler i forbindelse med aftaler om outsourcing af opgaver, herunder administrative opgaver. Det vil gælde blandt andet sikring af, at der er det fornødne tekniske sikkerhedsniveau hos modtageren, og at der ikke videregives flere oplysninger, end hvad der er nødvendigt for administrationen. Dette vil også svare til de krav, der gælder for outsourcing, hvor der behandles oplysninger om fysiske personer, jf. databeskyttelsesforordningens regler om fælles dataansvarlige i artikel 26 og om brug af databehandlere i artikel 28 og 29 m.v.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 9, og pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 118 a i lov om finansiel virksomhed)

Videregivelse af oplysninger til demokratiske virksomheder er reguleret i § 118 a i lov om finansiel virksomhed.

Demokratiske virksomheder er kendetegnet ved at have en demokratisk styreform, som blandt andet kan komme til udtryk efter princippet "ét medlem, én stemme" eller lignende organisering af virksomheden, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151 som fremsat, side 9.

Visse demokratiske virksomheder er reguleret i sektorspecifik lovgivning pga. virksomhedernes særlige karakter. Det gælder blandt andet for visse finansielle virksomheder, som gennem deres holdingstruktur er organiseret som demokratiske virksomheder. Demokratiske virksomheder kan også helt eller delvist eje finansielle virksomheder, som er omfattet af sektorspecifik lovgivning, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151 som fremsat, side 24.

En finansiel virksomhed kan videregive oplysninger om en kundes navn og kontaktoplysninger til en forening eller virksomhed, der helt eller delvis ejer den finansielle virksomhed, hvis kundeforholdet i den finansielle virksomhed medfører, at kunden er eller kan blive medlem af foreningen eller deltager i virksomheden. Oplysningerne kan kun videregives til brug for kommunikation om medlemskabet og de dertilhørende rettigheder i foreningen eller virksomheden, der ejer den finansielle virksomhed.

Baggrunden for § 118 a er, at videregivelsesbestemmelsen i § 117 i lov om finansiel virksomhed udgør en barriere for demokratiske virksomheders mulighed for medlemskommunikation, når de er en finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 151, side 25.

Den tavshedspligt, der følger af § 117 i lov om finansiel virksomhed, pålægges også den, der modtager oplysninger i henhold til § 118 a.

Det foreslås i *§ 118 a,* at »herunder personnummer og cvr-nummer« ændres til »når kunden er en juridisk person«.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 9, som foreslår, at videregivelsesbestemmelsen i § 117 i lov om finansiel virksomhed alene skal gælde for finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Forslaget vil medføre, at § 118 a ikke kan hjemle videregivelse af oplysninger om fysiske personer, uanset om der er tale om medlemskommunikation eller ej.

Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og demokratiske virksomheder vil herefter kunne videregive oplysninger om fysiske personer, når dette sker i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Der vil i så fald skulle foreligge et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a-f, og det nødvendige aftalegrundlag ift. et evt. fælles dataansvar eller en databehandlerkonstruktion.

For så vidt angår oplysninger om fysiske personer vil videregivelsesmulighederne for de demokratiske virksomheder, der er omfattet af reglerne i lov om finansiel virksomhed, efter det foreslåede svare til videregivelsesmulighederne for de demokratiske virksomheder, der ikke er omfattet af reglerne i lov om finansiel virksomhed.

Videregivelse af oplysninger om juridiske personer vil ift. medlemskommunikation fortsat kunne foretages med hjemmel i § 118 a i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 9, samt pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 119 i lov om finansiel virksomhed)

I § 119 i lov om finansiel virksomhed er det fastsat, at oplysninger om rent private forhold ikke må videregives uden kundens samtykke, medmindre der er tale om en berettiget videregivelse efter § 117, stk. 1, eller § 118, stk. 2.

Oplysninger om rent private forhold omfatter blandt andet oplysninger om strafbare forhold, etnisk baggrund, politisk eller religiøs overbevisning.

I henhold til databeskyttelsesreglerne kræves et lovligt behandlingsgrundlag for behandling af personoplysninger, jf. artikel 6, stk. 1, i databeskyttelsesforordningen. En videregivelse af oplysninger om fysiske personer anses for at udgøre en behandling i databeskyttelsesretlig forstand.

Artikel 9, stk. 1, fastsætter imidlertid, at behandling af særlige kategorier af personoplysninger er forbudt, medmindre behandlingen er omfattet af de specifikke tilfælde i stk. 2. Det gælder for oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.

Databeskyttelsesreglerne fastsætter regler om, hvad der udgør gyldigt samtykke til behandling af personoplysninger. Artikel 7 i databeskyttelsesforordningen fastsætter således blandt andet, at et samtykke skal kunne dokumenteres, og at et samtykke skal kunne trækkes tilbage. Af præambelbetragtning nr. 32 til forordningen fremgår det, at et samtykke bør gives i form af en klar bekræftelse, der indebærer en frivillig, specifik, informeret og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved vedkommende accepterer, at personoplysninger om vedkommende behandles, f.eks. ved en skriftlig erklæring, herunder elektronisk, eller en mundtlig erklæring.

Det foreslås at ophæve *§ 119*.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 9, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Der vil herefter ikke være behov for en bestemmelse i kapitel 9, der fastsætter krav om samtykke for videregivelse af oplysninger om rent private forhold i de tilfælde, hvor videregivelsen ikke er berettiget.

Forslaget vil indebære, at hvis en virksomhed ønsker at videregive oplysninger om rent private forhold, vil virksomheden skulle vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, eller artikel 9, stk. 2, litra a-j. Videregivelse af CPR-nr. vil fortsat skulle ske i overensstemmelse med § 11 i databeskyttelsesloven.

Den finansielle virksomhed vil skulle være opmærksom på, om de konkrete oplysninger om rent private forhold er omfattet af de særlige kategorier af personoplysninger, som er oplistet i artikel 9 i databeskyttelsesforordningen.

Hvilket behandlingsgrundlag en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed mest hensigtsmæssigt vil kunne anvende til at videregive oplysninger om rent private forhold vil blandt andet komme an på, hvilket aftalegrundlag der foreligger med den enkelte fysiske person, til hvilket formål videregivelsen sker, og i hvilket omfang der er tale om en lovfastsat pligt i medfør af lov om finansiel virksomhed eller anden regulering. Det vil bero på en konkret vurdering hos den enkelte finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed om samtykke, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a, eller artikel 9, stk. 2, litra a, fortsat vil være hensigtsmæssigt ved videregivelse af oplysninger om rent private forhold.

Pengeinstitutter, der ønsker at videregive oplysninger om rent private forhold, vil efter forslaget alene skulle forholde sig til databeskyttelsesreglerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger og til lovforslagets § 3, nr. 12.

Til nr. 13 (§ 120, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

I § 120 i lov om finansiel virksomhed er der fastsat regler om videregivelse af oplysninger til brug for risikostyring. § 120 finder anvendelse på videregivelse til en modervirksomhed, der er en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed.

Den der modtager oplysninger i henhold til § 120 pålægges tavshedspligten i § 117 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *§ 120, stk. 1, 1. pkt.,* efter »Oplysninger« at indsætte »om juridiske personer«.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 9, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede vil præcisere, at bestemmelsen alene vil kunne benyttes til at videregive oplysninger om juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 14, der også indeholder ændringer til § 120 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 14 (§ 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 120, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger kan videregives til den finansielle virksomheds modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, såfremt modervirksomheden er en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Dette gælder dog ikke oplysninger om rent private forhold. Bestemmelsen er en undtagelse til videregivelsesbestemmelsen i § 117 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af stk. 2, at oplysninger om privatkunder ikke kan videregives til brug for risikostyring, jf. stk.1, bortset fra de særlige tilfælde, hvor oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Med ordlyden af stk. 2 ligger et implicit krav om, at den finansielle virksomhed, der vil videregive oplysninger om privatkunder til brug for risikostyring i koncernen, skal kunne godtgøre, at videregivelsen er nødvendig for risikostyringen.

Med privatkunder skal forstås kunder, der er fysiske personer. Erhvervskunder, der er enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber, sidestilles databeskyttelsesretligt med fysiske personer, og er som følge heraf også omfattet af den begrænsning, der er indeholdt i bestemmelsen.

Det foreslås at ophæve *§ 120, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2*.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 14, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, og at videregivelse af oplysninger om fysiske personer som konsekvens heraf alene vil skulle ske i henhold til databeskyttelsesreglerne.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det ikke længere vil fremgå, at videregivelsesbestemmelsen i § 120, stk. 1, ikke gælder for rent private forhold.

Forslaget om at ophæve § 120, stk. 1, 2. pkt., vil sikre, at bestemmelsen ikke indeholder overflødige elementer, der vil kunne føre til usikkerhed om forståelsen af bestemmelsen eller dens anvendelsesområde.

Forslaget om at ophæve § 120, stk. 2, vil udvide den videregivelsesbestemmelse, der findes i § 120, stk. 1.

Der vil med det foreslåede ikke længere være et eksplicit krav om, at oplysninger om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse, hvis de skal kunne videregives til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen. Dette vil dog være elementer, der vil kunne inddrages i den databeskyttelsesretlige vurdering, som den finansielle virksomhed vil skulle foretage forud for videregivelse af oplysninger om en privatkunde til brug for risikostyring i henhold til § 120.

De finansielle virksomheder skal allerede i dag overholde databeskyttelsesreglerne. Hvilket behandlingsgrundlag en finansiel virksomhed mest hensigtsmæssigt vil kunne anvende til at videregive oplysninger om privatkunder til brug for risikostyring, herunder oplysninger om rent private forhold, vil blandt andet komme an på, hvordan den finansielle virksomhed og dennes koncern er struktureret. Der kan f.eks. være forskel i, hvilke lovbestemte krav der findes til risikostyring, og der kan være forskelle i aftalegrundlaget med den enkelte privatkunde.

Til nr. 15 (§ 120 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I § 120 a i lov om finansiel virksomhed er der fastsat regler om videregivelse af oplysninger til brug for risikostyring, og bestemmelsen finder anvendelse på udveksling af oplysninger om erhvervskunder, der udveksles mellem pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er koncernforbundne, samt mellem fællesejede penge- og realkreditinstitutter og indehavere af kapitalandele i det pågældende penge- eller realkreditinstitut.

Det foreslås i *§ 120 a, stk. 1, 1. pkt.* at ændre »erhvervskunder« til »juridiske personer« og at », herunder kreditvurdering og kreditadministration« udgår.

Det foreslås to steder i *§ 120 a, stk. 2*, at indsætte »om juridiske personer« efter »oplysninger«.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 9, om, at videregivelsesreglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede vil fastsætte, at bestemmelsen alene vil kunne benyttes til at videregive fortrolige oplysninger om juridiske personer. »Erhvervskunder« har omfattet alle former for virksomhedstyper, herunder selskaber, enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber. Ændringen af bestemmelsens ordlyd til at omfatte »juridiske personer« vil betyde, at bestemmelsen alene vil omfatte virksomheder i selskabsform, og ikke enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber. Videregivelse af oplysninger om enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil derfor skulle behandles efter databeskyttelsesreglerne.

Et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, der som led i sin risikostyring forudsættes at videregive oplysninger om enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber for at kunne opfylde de krav, som lovgivningen stiller til risikostyringen, vil kunne videregive disse oplysninger på baggrund af artikel 6, stk. 1, litra c, om overholdelse af en retlig forpligtelse eller evt. på baggrund af en interesseafvejning efter artikel 6, stk. 1, litra f, i databeskyttelsesforordningen.

Forslaget indeholder også en sproglig ensretning, så begrebet »juridiske personer« vil blive anvendt gennemgående i videregivelsesbestemmelserne med henblik på at undgå tvivl.

Det foreslås samtidig at fjerne den sproglige uddybning af, hvad der udgør risikostyring ved at fjerne præciseringen »herunder kreditvurdering og kreditadministration«.

I § 120 indgår begrebet risikostyring også uden at være nærmere præciseret. Den uddybende beskrivelse i § 120 a, stk. 1, som foreslås ændret, vil kunne give det indtryk, at begrebet efter denne bestemmelse skal forstås anderledes end det tilsvarende begreb i § 120, hvilket ikke er tilfældet.

Risikostyring udgør i den finansielle regulering et meget vidt begreb, fordi der er mange dele ved udøvelse af finansiel virksomhed, der kan kræve risikostyring. Det har ikke været hensigten af have forskellige definitioner af begrebet »risikostyring« i kapitel 9 om videregivelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 16, der også indeholder ændringer til § 120 a i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 16 (§ 120 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 119 i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger om rent private forhold ikke må videregives uden kundens samtykke, medmindre der er tale om en berettiget videregivelse efter § 117, stk. 1, eller § 118, stk. 2.

I § 120 a, stk. 1, er der fastsat bestemmelser om udveksling af oplysninger om erhvervskunder til brug for risikostyring mellem pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er koncernforbundne, og til disse virksomheders finansielle holdingvirksomheder samt datterselskaber, der yder udlån eller driver leasingvirksomhed.

Dette finder tillige anvendelse ved udveksling af oplysninger mellem fællesejede penge- og realkreditinstitutter og indehavere af kapitalandele i det pågældende penge- eller realkreditinstitut, når de nævnte indehavere er penge- eller realkreditinstitutter og de i fællesskab besidder mere end 4/5 af kapitalandelene, jf. stk. 2. Tilsvarende gælder udveksling af oplysninger med de fællesejede virksomheders datterselskaber, der yder udlån eller driver leasingvirksomhed.

Videregivelse i henhold til stk. 1 og 2 omfatter derimod ikke oplysninger som nævnt i § 119, dvs. oplysninger om rent private forhold, jf. § 120 a, stk. 3.

Det foreslås at ophæve *§ 120 a, stk. 3*.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 3, nr. 9, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Det vil herefter ikke være nødvendigt at regulere i § 120 a, at bestemmelsen ikke kan bruges til at videregive oplysninger om rent private forhold.

Forslaget vil medføre, at bestemmelsen ikke længere præciserer, at oplysninger om rent private forhold ikke kan videregives i henhold til hverken § 120 a, stk. 1 eller 2. Forslaget hænger sammen med lovforslagets § 3, nr. 12, hvorefter § 119 om rent private forhold foreslås ophævet som følge af forslaget om, at lov om finansiel virksomhed alene skal regulere videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 12 og 15, og pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 17 (§§ 120 b-122 i lov om finansiel virksomhed)
(Til § 120 b i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 120 b i lov om finansiel virksomhed, at et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut kan videregive oplysninger om en låntager til det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut, hvis der er indgået en låneaftale, hvoraf det fremgår, at lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Udveksling af oplysninger mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det pengeinstitut eller realkreditinstitut, der udsteder de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, hvormed lånet finansieres, kan ske, i det omfang det er nødvendigt af hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i registeret eller porteføljen i en serie med seriereservefond eller gruppe af serier med fælles reservefond.

I §§ 16 a-16 g er der fastsat regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

I den gældende § 16 c i lov om finansiel virksomhed er der blandt andet fastsat regler om, at det skal fremgå af låneaftalen mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og låntager, hvis et lån skal kunne finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, og at der kan videregives oplysninger om låntager mellem det långivende institut og det udstedende institut.

Det foreslås at ophæve *§ 120 b*.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 7, hvor det foreslås at indsætte § 16 c, stk. 3, der med sproglige og præciserende ændringer svarer til § 120 b.

Forslaget om at flytte bestemmelsen med sproglige præciseringer, vil tydeliggøre, at bestemmelsen udgør en retlig forpligtelse efter national ret, som

pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal videregive oplysninger i medfør af, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

Det er med forslaget om at flytte § 120 b til § 16 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed ikke hensigten at ændre i institutternes videregivelsesmuligheder ved fælles funding.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 7, og pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 121 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 121 i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil.

Samtykke kræves dog ikke, hvis videregivelsen sker i overensstemmelse med stk. 2 eller vedrører sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold til en virksomhed, der er omfattet af tavshedspligten, jf. stk. 3.

Det foreslås at ophæve *§ 121*.

Det foreslåede vil sikre, at der ikke i lov om finansiel virksomhed er fastsat bestemmelser, der ikke er i overensstemmelse med det nationale råderum i databeskyttelsesforordningen. For en nærmere gennemgang af det nationale råderum og videregivelse til brug for markedsføring eller rådgivning, henvises til gennemgangen af gældende ret i pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger og til Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning i pkt. 2.5.2 i de almindelige bemærkninger. Forslaget vil medføre, at der ikke længere vil være krav i lov om finansiel virksomhed om en privatkundes udtrykkelige samtykke, når en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed ønsker at videregive oplysninger om privatkunden til brug for markedsføring eller rådgivning.

Forslaget vil derudover medføre, at virksomheder ikke længere vil kunne basere en videregivelse af oplysninger om privatkunder på § 121, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter videregivelse og anvendelse kan ske uden samtykke under visse betingelser.

Forslaget vil indebære, at hvis en virksomhed ønsker at videregive oplysninger om en privatkunde til brug for markedsføring eller rådgivning, vil virksomheden skulle vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Det vil bero på en konkret vurdering, om en virksomhed kan videregive oplysninger om privatkunder til brug for markedsføring eller rådgivning på baggrund af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f (interesseafvejning), som behandlingshjemmel.

Virksomhederne vil fortsat skulle efterleve reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 2-4, om den registreredes indsigelsesret over for behandling af oplysninger med henblik på direkte markedsføring og den dataansvarliges pligt til at meddele den registrerede om muligheden til at gøre indsigelse.

Forslaget vil også medføre, at videregivelse af oplysninger om kunder, der er juridiske personer, ikke vil kunne foretages til brug for markedsføring eller rådgivning, hvis der ikke er tale om en berettiget videregivelse efter § 117. En finansiel virksomhed, som ønsker at videregive sådanne oplysninger, vil f.eks. kunne inddrage dette i aftalegrundlaget med en kunde, der er en juridisk person, eller i øvrigt indhente et samtykke til videregivelsen. Ved vurderingen af om en videregivelse er berettiget, vil der også kunne lægges vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til ophævelsen af § 118, jf. lovforslaget § 3, nr. 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 122 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 122 i lov om finansiel virksomhed, at den finansielle virksomhed skal udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige.

Bestemmelsen giver kunderne mulighed for at fravælge et institut, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4835.

De generelle regler om behandling af personoplysninger, herunder videregivelse af personoplysninger, følger i dag af databeskyttelsesforordningen suppleret af databeskyttelsesloven.

Det følger af artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen, at den dataansvarlige har en oplysningspligt overfor den registrerede. Efter oplysningspligten skal den dataansvarlige give den registrerede en række oplysninger om, hvordan den registreredes personoplysninger konkret behandles.

Oplysningerne efter artikel 13 og 14 skal som minimum være oplysninger om (a) identitet på og kontaktoplysninger for den dataansvarlige og dennes eventuelle repræsentant, (b) kontaktoplysninger for en eventuel databeskyttelsesrådgiver, (c) formålene med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til, og retsgrundlaget for behandlingen, (d) for artikel 13 de legitime interesser, som forfølges af den dataansvarlige eller en tredjemand, hvis behandlingen er baseret på artikel 6, stk. 1, litra f, eller for artikel 14 de berørte kategorier af personoplysninger, (e) eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne, og (f) hvor det er relevant, at den dataansvarlige agter at overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, og om hvorvidt Kommissionen har truffet afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, eller i tilfælde af overførsler i henhold til artikel 46 eller 47 eller artikel 49, stk. 1, andet afsnit, litra h, henvisning til de fornødne eller passende garantier, og hvordan der kan fås en kopi heraf, eller hvor de er blevet gjort tilgængelige.

Derudover skal der gives de yderligere oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at den registrerede gives en rimelig og gennemsigtig behandling, herunder blandt andet om det tidsrum, hvor personoplysningerne vil blive opbevaret, og om retten til at anmode om indsigt i og berigtigelse eller sletning af personoplysninger m.v., samt om retten til at trække samtykke tilbage på ethvert tidspunkt og om forekomsten af automatiske afgørelser, jf. artikel 13, stk. 2, og 14, stk. 2.

Oplysningspligten skal så vidt muligt opfyldes samtidig med, at oplysningerne indsamles, f.eks. samtidig med en ansøgningsblanket eller lignende. I andre tilfælde, hvor kunden eller den potentielle kunde retter uopfordret henvendelse, skal oplysningerne gives senest indenfor 10 kalenderdage i henhold til Datatilsynets praksis.

For at anse artikel 13 og 14 for efterlevet vil det i modsætning til § 122 i lov om finansiel virksomhed ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde.

Det foreslås at ophæve *§ 122* i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede vil medføre, at finansielle virksomheder efter lov om finansiel virksomhed hverken vil være forpligtede til at udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden, eller at have sådanne retningslinjer offentligt tilgængelige.

Finansielle virksomheder er allerede forpligtet til at efterleve bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Finansielle virksomheder vil med det foreslåede alene skulle iagttage de oplysningspligter, der er fastsat i databeskyttelsesreglerne. Fysiske personer vil fortsat få oplysninger om, hvordan personoplysninger behandles af den finansielle virksomhed, herunder til hvem oplysninger videregives fra virksomheden.

Databeskyttelsesreglerne giver en mere detaljeret regulering af, hvilke oplysninger der skal gives, end hvad der følger af § 122. Samtidig er der righoldig praksis om overholdelsen af databeskyttelsesforordningen og oplysningspligten heri.

Forslaget vil medføre den forskel for en fysisk person, at der ikke vil være retningslinjer for videregivelse tilgængeligt hos de finansielle virksomheder. Den fysiske person skal allerede i dag modtage oplysninger om behandling af personoplysninger fra den finansielle virksomhed i henhold til databeskyttelsesforordningen.

For juridiske personer vil forslaget indebære, at de ikke længere vil kunne regne med at finde retningslinjer om videregivelse af oplysninger på pengeinstituttets eller realkreditinstituttets hjemmeside. Juridiske personer har ikke krav på at modtage de samme oplysninger efter databeskyttelsesreglerne som fysiske personer.

Den finansielle virksomhed vil fortsat skulle overholde § 117 i lov om finansiel virksomhed og kan herefter alene videregive oplysninger om juridiske personer i berettigede tilfælde samt i de tilfælde, der følger af §§ 118 a-120 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 11-17. Juridiske personer kan på den

baggrund danne sig et overblik over, i hvilke situationer deres oplysninger kan videregives.

For den finansielle virksomhed vil den foreslåede ophævelse af § 122 betyde, at virksomheden kan nøjes med at iagttage oplysningspligten i henhold til artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen overfor fysiske personer, og at virksomheden ikke skal have særskilte retningslinjer om videregivelse i medfør af lov om finansiel virksomhed liggende offentligt tilgængeligt.

Den finansielle virksomhed bør dog på forespørgsel fra en juridisk person oplyse, hvordan den finansielle virksomhed på et generelt niveau videregiver oplysninger om juridiske personer i overensstemmelse med reglerne om god skik.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 18 (§ 124, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)
Det fremgår af artikel 177 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og bilag 1 i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov, at kreditinstitutter skal indføre procedurer for stresstest til brug ved vurdering af kapitalgrundlaget.

Det fremgår af § 124, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal have et tilstrækkeligt solvensbehov, og at institutterne skal have procedurer til at sikre dette.

Artikel 100, ark. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2013/36/EU, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1619 af 31. Maj 2024 (CRD VI) anfører, at kreditinstitutter og disses rådgivere afholder sig fra aktiviteter, der forringer stresstest. Denne bestemmelse er ikke tidligere implementeret i dansk ret. Dette foreslås gjort nu.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 9* i § 124, hvorefter pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses rådgivere i forbindelse med stresstest ikke må deltage i aktiviteter, der kan forringe en stresstest, herunder benchmarking, indbyrdes udveksling af oplysninger, aftaler om fælles adfærd eller optimering af deres indberetninger i stresstest.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre en intern koordinering mellem pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses rådgivere, som forringer institutternes stresstest. Dette er for eksempel tilfældet, hvis institutterne aftaler et lavt niveau for nedskrivningerne, så effekten af stresstesten på instituttets solvens undervurderes.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse, hvor aktiviteterne forringer en stresstest. En stresstest bliver forringet, hvis instituttet bruger parametre i beregningerne, som giver for milde resultater. Ligeledes forringes en stresstest, hvis effekterne undervurderes, så udfaldet bliver uforsigtigt eller optimistisk.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse på lignende aktiviteter, der ikke forringer en stresstest. Dette er for eksempel tilfældet, hvis branchen udvikler værktøjer for stresstest, som skal hjælpe særligt mindre eller mellemstore institutter med at fastsætte et forsigtigt niveau af resultaterne ved udarbejdelse af stresstest.

Pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal afholde sig fra at sammenligne resultater, hvis det har til formål at aftale en fælles adfærd, som forringer virksomhedernes stresstest. Finanstilsynet og den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) udfører benchmarking af stresstest, som virksomhederne kan henholde sig til, og som indgår i Finanstilsynets dialog med virksomhederne om forsigtigheden af deres stresstestresultater.

Ligeledes skal pengeinstitutter og realkreditinstitutter afholde sig fra at udveksle oplysninger om stresstest, hvis det har til formål at aftale en fælles adfærd, som forringer virksomhedernes stresstest.

Ved optimering af indberetninger i stresstest forstås, at pengeinstitutter eller realkreditinstitutter bevidst undervurderer effekten af en stresstest eller anvender parametre i stresstesten, som ikke er egnede for den konkrete virksomhed, når de indberetter stresstesten til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet kan påbyde pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses rådgivere at ophøre med aktiviteter, der forringer stresstest.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at overtrædelse af bestemmelsen vil kunne straffes med bøde, jf. forslag til ændring af § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 19 (§ 332 i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 332 j i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger til Finanstilsynet for virksomheder omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for kryptoaktiver.

Det foreslås at ophæve *§ 332 j* og i stedet indsætte bestemmelsen som *§ 332 i,* hvorefter skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler for indberetning af oplysninger til Finanstilsynet for virksomheder omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for kryptoaktiver.

Formålet med den foreslåede ændring er at indsætte § 332 j som § 332 i lov om finansiel virksomhed for at sikre korrekt kronologi i loven. § 332 j blev indsat ved lov nr. 712 af 20. juni 2025, men bestemmelsen burde rettelig have været indsat som § 332 i, hvilket der nu rettes op på.

Da Finanstilsynet ved kongelig resolution af 3. juni 2026 er overgået fra at henhøre under Erhvervsministeriet til at henhøre under Skatte- og Vækstministeriet, er bemyndigelsen desuden ændret til skatte- og vækstministeren. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, som ikke indebærer nogle materielle ændringer.

Det foreslåede vil medføre, at skatte- og vækstministeren kan fastsætte indberetningskrav til virksomheder omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1114 af 31. maj 2023 om markeder for kryptoaktiver (MiCA), når disse indberetninger er nødvendige for at påse overholdelsen af MiCA.

Artikel 21, stk. 1, i MiCA fastsætter, at en udsteder af aktivbaserede tokens, der har en emissionsværdi højere end 100.000.000 mio. euro, skal indberette informationer vedrørende antallet af indehavere af den pågældende token, værdien af tokenet, det gennemsnitlige antal og samlede værdi af transaktioner pr. dag i det relevante kvartal, der knytter sig til dens anvendelse som vekslingsmiddel inden for et fælles valutaområde.

Artikel 21, stk. 2, i MiCA fastsætter, at den kompetente myndighed ligeledes kan kræve, at udstedere, der er under grænsen på de 100.000.000 mio. euro, skal indberette iht. stk. 1.

Der vil derudover kunne fastsættes straf i form af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i en bekendtgørelse udstedt med hjemmel i den foreslåede § 332 i, jf. den gældende § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 20 (§ 373, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed)

Af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fremgår, at overtrædelse af visse af bestemmelserne om videregivelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det gælder § 118, stk. 4, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2.

Af § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fremgår det, at overtrædelse af blandt andet § 121, stk. 1, og § 122 straffes med bøde.

Det foreslås i *§ 373, stk. 1,* at »§ 118, stk. 4, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af forslaget om at ophæve §§ 118 og 119 samt dele af § 120, jf. lovforslagets § 3, nr. 10, 12, 14 og 17.

Forslaget vil medføre, at overtrædelse af regler om videregivelse af oplysninger om fysiske personer vil blive straffet efter de regelsæt, der regulerer videregivelsen. Det vil blandt andet være bestemmelser om straf i databeskyttelsesloven og CPR-loven.

Til nr. 21 (§ 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke overtrædelser af lov om finansiel virksomhed samt en række EU-retsakter, der kan straffes med bøde.

Det foreslås i *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* at »§ 121, stk. 1, § 122,«, udgår og efter »§ 101 k, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 124, stk. 9,«.

Ændringen vil medføre, at der fastsættes hjemmel til at straffe overtrædelse af § 124, stk. 9, med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af den foreslåede § 124, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed vil være pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller disses rådgivere. Den strafbare handling kan bestå i, at institutterne eller disses rådgivere forsætligt medvirker til forringelse af stresstest med henblik på at skabe misvisende effekter af stresstesten.

Finanstilsynet anvender pengeinstitutternes og realkreditinstitutternes stresstest i det løbende tilsyn. Effekten af en stresstest kan blandt andet have betydning for, om virksomheden får Finanstilsynets tilladelse til at indfri kapitalinstrumenter. Giver Finanstilsynet f.eks. tilladelse til indfrielse af kapitalinstrumenter på grundlag af en for mild stresstest, kan det betyde, at virksomheden ikke har tilstrækkelig kapital til at modstå en ny finansiel krise.

Pengeinstitutterne og realkreditinstitutterne anvender også stresstest til at fastsætte virksomheden kapitalmålsætning. En for mild stresstest kan derfor også medføre, at virksomhedens kapitalmålsætning er for lav til at modstå en ny finansiel krise.

*Til § 4*

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 54, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 54, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en kapitalforvalter er en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til porteføljeforvaltning på individuelt grundlag, jf. § 8, stk. 4, nr. 1, når forvalteren leverer tjenesteydelser i relation til porteføljepleje af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Det gælder også alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, og som ikke er omfattet af en aftale med en forvalter, det vil sige selvforvaltende.

Denne definition af en kapitalforvalter betyder, at kun forvaltere af alternative investeringsfonde, der yder individuel porteføljepleje (også kaldet skønsmæssig porteføljepleje), jf. § 8, stk. 4, nr. 1, kan anses for kapitalforvaltere. Forvaltere, der yder almindelig porteføljepleje på vegne af fonde, er

derimod ikke omfattet, selv om forvalteren også kan udøve aktionærrettigheder i denne forbindelse. Alle virksomheder med tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde efter § 11, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., kan yde almindelig porteføljepleje (fondsforvaltning), men det kræver det en særlig tilladelse at udøve porteføljepleje på et individuelt grundlag.

Det foreslås i *§ 3, stk. 1, nr. 54,* at ændre », jf. nr. 3, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i § 8, stk. 4, nr. 1« til »med tilladelse i henhold til § 11 i denne lov«.

Det foreslåede vil medføre, at henvisningen til § 8, stk. 4, nr. 1, udgår og at definitionen fremover omfatter forvaltere med almindelig tilladelse.

Med den foreslåede ændring vil alle forvaltere af alternative investeringsfonde, i det omfang de foretager aktieinvesteringer, udgøre kapitalforvaltere i lovens forstand, uanset om de yder kollektiv forvaltning (porteføljepleje på vegne af fonde) eller individuel forvaltning (porteføljepleje på vegne af enkelte investorer). Da bestemmelserne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. tilsvarende gælder med de fornødne tilpasninger for selvforvaltende alternative investeringsfonde med tilladelse efter § 11, vil disse fonde også blive omfattet af begrebet.

Forslaget vil sikre, at alle forvaltere af alternative investeringsfonde er omfattet af reglerne for kapitalforvaltere om aktivt ejerskab, når de leverer tjenesteydelser i relation til aktier med dertilknyttede stemmerettigheder.

Ændringen vil medføre, at flere forvaltere fremover vil udgøre kapitalforvaltere og dermed blive omfattet af blandt andet krav om at udarbejde en politik for aktivt ejerskab og offentliggøre oplysninger om gennemførelse af politikken, jf. §§ 66 a og 66b, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Alternativt kan forvalterne offentliggøre en klar og begrundet forklaring på, hvorfor de har valgt ikke at følge kravene.

Definitionen skal sikre tilstrækkelig gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, som fastsætter særlige regler om aktivt ejerskab for institutionelle investorer og kapitalforvaltere. Direktivets artikel 2, litra f, fastsætter en definition af en kapitalforvalter i dette henseende, men denne er ikke begrænset til

investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, som yder porteføljepleje på individuelt grundlag. Med ændringen vil dansk ret derfor blive bragt i overensstemmelse med EU-retten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 Ændring af kapitalforvalterbegrebet i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 11, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter, hvilke aktiviteter en forvalters tilladelse kan omfatte, betingelserne for tilladelse til visse yderligere aktiviteter, herunder krav om tilslutning til en garantifond, samt Finanstilsynets adgang til at begrænse tilladelsens omfang. Det foreslås i *§ 11, stk. 2, 2. pkt.* og *3. pkt.,* at ændre »bilag 1, nr. 3« til »§ 8, stk. 3 og 4«.

Formålet med ændringen er at rette op på en lovteknisk fejl i § 2, nr. 5, i lov nr. 712 af 20. juni 2025. Ændringen indebar, at ændre »bilag 1, nr. 3« til »§ 8, stk. 3 og 4« i blandt andet § 11, stk. 2, 1. og 2. pkt. Der var dog en fejl i angivelsen af, hvilke punktummer ændringen skulle foretages i.

Der er en note i lovbekendtgørelse nr. 468 af 26. april 2026, som lyder: 2) Lovændringen, der vedrører § 2, nr. 5, i lov nr. 712 af 20. juni 2025, ændrer i § 11. Ved en fejl foreskriver loven, at ændringen foretages i § 11, stk. 2, 1. og 2. pkt., men det er rettelig i 2. og 3. pkt.

Ændringen i § 2, nr. 5, i lov nr. 712 af 20. juni 2025 blev foretaget for overalt i loven at ændre henvisningen til bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. til § 8, stk. 3 og 4, i loven.

Ændringen var en konsekvens af, at lovens bilag 1, nr. 3, i sin helhed ville udgå fra bilaget og i stedet blive rykket op i lovens § 8, stk. 3 og 4, for at skabe større overensstemmelse med FAIF-direktivet.

Det foreslåede i dette lovforslag vil medføre, at § 11, stk. 2, bliver affattet korrekt.

Til nr. 3 (§ 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række regler og forordninger.

Det foreslås i *§ 155, stk. 1, 6. pkt.,* at ændre »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et fælles europæisk adgangspunkt, som giver centraliseret adgang til offentligt tilgængelige oplysninger med relevans for finansielle tjenesteydelser, kapitalmarkeder og bæredygtighed« og i *7. pkt.* at indsætte efter »digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor og regler udstedt i medfør heraf«: »og artikel 2, stk. 2, 1. afsnit, litra c, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemsigtighed og integritet i forbindelse med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) vurderingsaktiviteter og regler udstedt i medfør heraf«.

Formålet med ændringen er at rette op på en lovteknisk fejl i § 2, nr. 55 og 56, i lov nr. 712 af 20. juni 2025. Ændringen indebar at indsætte en henvisning til to forordninger, hvor det fejlagtigt blev angivet, at indsættelsen af § 2, nr. 55, skulle ske i 5. pkt. i stedet for 6. pkt., og § 2, nr. 56, skulle ske i 6. pkt. i stedet for 7. pkt.

Der er en note i lovbekendtgørelse nr. 468 af 26. april 2026, som lyder: 3) Lovændringen, der vedrører § 2, nr. 56, i lov nr. 712 af 20. juni 2025, ændrer i § 155. Ved en fejl foreskriver loven, at ændringen foretages i § 155, 5. pkt., men det er rettelig i 7. pkt. Der er en fejl i lovbekendtgørelsens note, da ændringen foretages i 6. pkt., og ikke 5. pkt.

Formålet med ændringen var, at Finanstilsynet ville blive udpeget som kompetent myndighed til at føre tilsyn med overholdelsen af ESAP-forordningen og de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen. Den foreslåede ændring skulle medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelser af ESAP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede i dette lovforslag vil medføre, at § 155, stk. 1, bliver affattet korrekt.

*Til § 5*

Til nr. 1 (§ 10, nr. 64, litra a og b, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

§ 10 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter indeholder lovens centrale definitioner. Det fremgår af § 10, nr. 64, litra a, at en likvidationsenhed er en virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 184 skal tages under konkursbehandling. Videre fremgår det af § 10, nr. 64, litra b, at en likvidationsenhed er en virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186 skal tages under konkursbehandling.

Det foreslås i *§ 10, nr. 64, litra a* og *b,* at ændre »konkursbehandling« til »konkurs- eller rekonstruktionsbehandling«.

Det foreslåede vil medføre, at en virksomhed også vil blive kategoriseret som en likvidationsenhed, når det fremgår af virksomhedens afviklings- eller koncernafviklingsplan, at den skal tages under rekonstruktionsbehandling frem for at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette vil gælde i tillæg til det nuværende kriterium om, at virksomheden skal tages under konkursbehandling frem for at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. For en nærmere gennemgang af de rettigheder og forpligtelser, der følger med en kategorisering som likvidationsenhed henvises der til Folketingstidende 2024-25, tillæg A, L 70 som fremsat, side 41ff.

Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet vil i praksis planlægge med, at en virksomhed i sidste ende skal tages under konkursbehandling, hvis den ikke vurderes at skulle afvikles i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det vil derfor i praksis ikke forekomme, at der ifølge en afviklings- eller koncernafviklingsplan alene planlægges med, at en virksomhed skal tages under rekonstruktionsbehandling, uden at konkursbehandling også fremgår af planen. Det foreslåede vil derfor ikke at få nogen praktiske konsekvenser for kategoriseringen af virksomheder som likvidationsenheder.

Afvikling iværksættes, når virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, og i øvrigt opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4 i

lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Konkurs- eller rekonstruktionsbehandling kan iværksættes, når virksomheden er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18 i konkursloven, og § 172, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Ændringen vil i højere grad bringe definitionen af en likvidationsenhed i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD). Direktivet indeholder en definition af likvidationsenheder, som mere bredt henviser til almindelig insolvensbehandling, og som tilsvarende er defineret bredt i direktivet. I dansk ret vil definitionen derfor både skulle henvise til konkurs- og rekonstruktionsbehandling.

Det foreslåede vil implementere dele af artikel 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet), som indsætter artikel 2, stk. 1, litra 83aa, i BRRD.

Til nr. 2 (§ 10, nr. 64, litra c, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

§ 10 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter indeholder lovens centrale definitioner. Det følger af den gældende § 10, nr. 64, litra c, at en likvidationsenhed er en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås at nyaffatte *§ 10, nr. 64, litra c,* så en likvidationsenhed vil være en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, for hvilken en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186 ikke foreskriver udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser efter §§ 214 eller 215 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede vil medføre en præcisering af, at der med nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser menes de beføjelser, der er fastsat i §§ 214 og 215 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og i §§ 17 og 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og ikke bail-in-værktøjet, der er fastsat i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det foreslåede vil endvidere i højere grad bringe definitionen af en likvidationsenhed i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD). Forslaget vil ikke få betydning for kategoriseringen af virksomheder som likvidationsenheder. For en nærmere gennemgang af de rettigheder og forpligtelser, der følger med en kategorisering af en virksomhed som likvidationsenhed henvises der til Folketingstidende 2024-25, Tillæg A, L 70 som fremsat, s. 41ff.

I medfør af den foreslåede definition må koncernafviklingsplanen ikke foreskrive udøvelse af de nævnte nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Herved forstås, at en koncernafviklingsplan enten ikke nævner de pågældende nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser eller udtrykkeligt beskriver, at de ikke vil finde anvendelse på virksomheden. Når det omvendt udtrykkeligt fremgår af koncernafviklingsplanen, at nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne vil finde anvendelse, vil virksomheden ikke blive kategoriseret som en likvidationsenhed.

Det har været erfaringen på tværs af EU, at afviklingsmyndigheder ikke altid i deres koncernafviklingsplaner angiver krisehåndteringen af en virksomhed, som er en del af en afviklingskoncern, og som ikke selv er afviklingsenhed, når afviklingsmyndighederne ikke planlægger med, at afviklingsenheden (typisk modervirksomheden) skal understøtte virksomheden, jf. nærmere herom nedenfor, og virksomheden derfor skal undergå almindelig insolvensbehandling frem for kontrolleret afvikling. Det er derfor fra EU-lovgivers side fundet nødvendigt at indsætte en bestemmelse, som sikrer, at en virksomhed også vil blive kategoriseret som en likvidationsenhed i tilfælde, hvor koncernafviklingsplanen er tavs om, hvordan virksomheden skal krisehåndteres. Afviklingsmyndighederne i Danmark er Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet.

Når afviklingsmyndighederne omvendt planlægger med, at afviklingsenheden skal understøtte en virksomhed i en afviklingskoncern, når

virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, forudsætter det som udgangspunkt tilstedeværelsen af interne nedskrivningsegnede passiver, der som udgangspunkt udstedes fra virksomheden til afviklingsenheden, jf. §§ 204 og 205 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Bliver virksomheden nødlidende eller forventeligt nødlidende, vil understøttelsen af virksomheden i denne henseende ske ved videregivelse af tab til afviklingsenheden gennem afviklingsmyndighedernes nedskrivning eller konvertering af de interne nedskrivningsegnede passiver. Det vil derfor ikke være muligt at karakterisere sådanne virksomheder som likvidationsenheder, da der som udgangspunkt ikke fastsættes et krav om nedskrivningsegnede passiver for likvidationsenheder.

Det foreslåede vil implementere dele af artikel 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som indsætter artikel 2, stk. 1, litra 83aa, i BRRD.

Til nr. 3 og 4 (Overskriften til kapitel 12 og overskriften før § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter vedrører videregivelse af fortrolige oplysninger fra fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed samt fra de ansatte og andre personer, der er tilknyttet fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder.

Kapitlet vedrører alle former for kundeoplysninger, det vil sige såvel juridiske personers oplysninger som fysiske personers oplysninger.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 12 affattes således: »Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.

Forslaget er en konsekvens af, at det i lovforslagets § 5, nr. 5-8, foreslås at ophæve reguleringen af videregivelse af oplysninger om fysiske personer, som er reguleret i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvorefter kapitlet vil få et mere snævert anvendelsesområde. Den foreslåede ændring vil tydeliggøre, at kapitlet vil regulere færre situationer, end det historisk har været tilfældet.

Det foreslås, at *overskriften* før § 114 ophæves.

Forslaget skal ses i lyset at, at det i lovforslagets § 5, nr. 6-8, foreslås at ophæve visse af bestemmelserne om videregivelse af oplysninger om fysiske personer i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Forslaget vil medføre, at der ikke i kapitel 12 om videregivelse i lov om fondsmæglerskaber og investeringsservice og -aktiviteter vil være en overskrift, der angiver »generelle bestemmelser«.

Der henvises til lovforslagets § 5 nr. 6-8, og til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 114, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Fondsmæglerselskabers videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter samt i reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Reglerne i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på fondsmæglerselskabernes videregivelse af fortrolige oplysninger, når oplysningerne vedrører fysiske personer, jf. Folketingstidende 2020-21, L 207 som fremsat, side 365.

I § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter findes hovedreglen om, at personer knyttet til et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavshedspligt er, at kunder ofte betror fondsmæglerselskaberne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Det er oplysninger som ofte ikke udleveres til andre. Kunder i fondsmæglerselskaber har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Bestemmelsen finder også anvendelse for fondsmæglerholdingvirksomheder, jf. § 4, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Af § 114, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter følger, at den der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Tavshedspligten følger oplysningerne i det omfang, de videregives i henhold til stk. 1 og finder fortsat anvendelse ved en efterfølgende videregivelse af oplysningerne. Modtageren vil herefter alene kunne videregive modtagne kundeoplysninger, hvis en efterfølgende videregivelse også er berettiget. Det er ikke afgørende for lovligheden af videregivelsen, om modtageren underlægges tavshedspligt, men derimod om videregivelsen er berettiget.

Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 114 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 266, stk. 2, nr. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås at nyaffatte *§ 114, stk. 1, 1. pkt.,* i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter med følgende ordlyd: »Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af repræsentantskabet, direktører og øvrige ansatte i et fondsmæglerselskab eller i en fondsmæglerholdingvirksomhed må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.«

Med forslaget vil reguleringen af oplysninger om fysiske personer fra bestemmelsens anvendelsesområde blive fjernet, hvilket vil medføre, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Den foreslåede § 114, stk. 1, vil kunne beskytte fondsmæglerselskabets kunder mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger, når kunden er en juridisk person.

Hvad angår juridiske personer vil det foreslåede videreføre retstilstanden, og forslaget vil derfor fortsat medføre, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget. Fortrolige oplysninger i henhold til den foreslåede bestemmelse vil dække over alle oplysninger om kunder og

kundeforhold, der vedrører juridiske personer, og som ikke er offentligt tilgængelige.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer i henhold til den foreslåede bestemmelse. Dette er i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper, da oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne udgøre personoplysninger, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person.

Det betyder også, at bestemmelsen ikke vil regulere ansattes m.v. videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om det fondsmæglerselskab, som de er tilknyttet. Forhold herom har ansættelsesretlig karakter, og vil fra fondsmæglerselskabets side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede bestemmelse opregner de persongrupper, som vil blive pålagt tavshedspligt. Det vil som udgangspunkt være afgørende, at den pågældende har et ansættelsesforhold med fondsmæglerselskabet eller er medlem af bestyrelsen. Personer, der ikke har en ansættelsesretlig relation til fondsmæglerselskabet, f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang fondsmæglerselskabet er berettiget til at videregive oplysninger til disse. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at samme person kan være ansat i flere virksomheder på det finansielle område, hvis ansættelsesforholdet er i overensstemmelse med reglerne om varetagelse af andre hverv. Ansættelse i flere virksomheder vil ikke have indflydelse på, hvilke oplysninger der vil kunne udveksles mellem virksomhederne i henhold til den foreslåede bestemmelse. En person vil derfor ikke på baggrund af § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter kunne benytte oplysninger fra én finansiel virksomhed i arbejdet for en anden, medmindre det sker på baggrund af en berettiget videregivelse i henhold til § 114 eller en af de øvrige videregivelsesbestemmelser i kapitel 12.

Begrebet »fortrolige oplysninger« vil skulle forstås bredt og vil omfatte alle oplysninger, som ikke er offentligt tilgængelige, herunder oplysninger om,

hvem der er kunder i et forsikringsselskab m.v. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, vil de ikke kunne anses for fortrolige og vil dermed ikke være omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, vil skulle afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 45 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger vil ikke i henhold til den foreslåede § 114, stk. 1, 1. pkt., dække over oplysninger om fondsmæglerselskabet selv.

Der vil foreligge videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil således være videregivelse, når oplysningerne forlader forsikringsselskabet. Det vil ikke være en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen vil også beskytte mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det vil indebære, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« skal forstås den juridiske enhed, som virksomheden udgør. Det vil blandt andet i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det vil også betyde, at oplysningen udnyttes, hvis moderselskabet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse vil således ske ved at overlade oplysningen til andre udenfor den juridiske enhed og udnyttelse ske ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger vil kun kunne videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. F.eks. vil konkrete oplysninger omfattet af bestemmelsen kunne videregives inden for virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund til videregivelsen.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden. Samtykket vil kun kunne vedrøre den juridiske person, der har afgivet samtykke. En juridisk person kan ikke afgive samtykke til videregivelse af oplysninger på vegne af sine ansatte eller sine kunder, uagtet om kunderne er fysiske eller juridiske personer.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Der vil blive foretaget en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder koncipistreglen, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil blive fortolket til fordel for kunden.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. Et fondsmæglerselskab vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen om at videregive de pågældende oplysninger. Det vil f.eks. kunne være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til lov om lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter eller som følge af andre særregler, f.eks. skattekontrollovens § 61. Tilsvarende vil gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver, pålagt i medfør af lovgivningen, forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler fortsat vil omfatte både videregivelse og overladelse af oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger vil desuden være berettiget, hvis det sker som led i et frasalg af et forretningsområde, fusion eller sammenlægning. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis en koncern sælger en række selskaber i koncernen til et andet selskab, og oplysningerne udgør kundeoplysninger hos et fondsmæglerselskab. I den forbindelse vil det være berettiget f.eks. i en overgangsperiode at videregive oplysninger ved at dele kundeoplysninger i en fælles database.

Videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for politimæssig efterforskning af en sag vil ligeledes være berettiget. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning vil kunne ske, hvis hensynet til at opklare strafferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette vil blandt andet betyde, at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt juridisk person er kunde i et fondsmæglerselskab eller ej.

Kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter indeholder yderligere bestemmelser, efter hvilke et forsikringsselskab vil kunne foretage en berettiget videregivelse i overensstemmelse med den foreslåede § 114, stk. 1, 1. pkt.

Udover bestemmelserne i kapitel 12 og de ovenfor beskrevne eksempler foreligger ikke en udtømmende liste over tilfælde, hvor videregivelse vil være berettiget i henhold til den foreslåede § 114, stk. 1, 1. pkt. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i de typetilfælde, som i henhold til praksis i hvert fald er berettiget ved videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det er ikke hensigten med forslaget til § 114, stk. 1, 1. pkt., at ændre i de begrænsninger og muligheder for udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, der gælder i henhold til den gældende § 114, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter

Forslaget vil derimod betyde, at fortrolige oplysninger om fysiske personer ikke længere vil være omfattet af videregivelsesbestemmelsen i § 114, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. I stedet vil videregivelse af oplysninger om fysiske personer alene være reguleret af databeskyttelsesreglerne, som i vidt omfang varetager de samme hensyn som de hidtidige regler. Fondsmæglerselskabet vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder. For yderligere baggrund henvises til bemærkningerne til den gældende § 117 i lov om finansiel virksomhed, som svarer til den gældende § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832 og 4833.

Overtrædelse af den forslåede § 114, stk. 1, foreslås strafbelagt med bøde eller fængsel indtil fire måneder efter den foreslåede § 266, stk. 2, nr. 1, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 vil være det pågældende fondsmæglerselskab eller fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af repræsentantskabet, direktører og øvrige ansatte, samt revisorer og granskningsmænd og deres suppleanter, stiftere,

vurderingsmænd og likvidatorer, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling vil bestå i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der vil foreligge en videregivelse, så snart en oplysning kommunikeres mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader fondsmæglerselskabet enten fysisk, f.eks. i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan eksempelvis downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden, at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil det lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der vil foreligge en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader fondsmæglerselskabet, uden der er en saglig begrundelse herfor, og uden det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det er i den relation uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke. Forslaget om at overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen skal være strafbelagt, vil sikre at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 6-8, hvori der foretages ændringer til bestemmelserne i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter som følge af forslaget om, at § 114, stk. 1, fremover alene skal finde anvendelse for juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§§ 115 og 116 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

(Til § 115 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

I § 115 findes undtagelser til videregivelsesbestemmelsen i § 114. Undtagelsen indebærer blandt andet, at der kan videregives sædvanlige oplysninger om kundeforhold til brug for varetagelsen af administrative opgaver.

I medfør af § 115, stk. 4, fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om sædvanlige kundeoplysninger mhp. at definere, hvad der forstås som sædvanlige kundeoplysninger i forsikringsselskaber.

For en nærmere gennemgang af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger og beskrivelsen af § 118 i lov om finansiel virksomhed, der svarer til § 115 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås at ophæve *§ 115.*

Forslaget vil dels medføre, at det ikke vil fremgå eksplicit, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for administrative opgaver.

Den foreslåede ophævelse af § 115 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter vil dels medføre, at oplysninger ikke kan videregivelse til brug for varetagelse af administrative opgaver til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) ejer fuldt ud, og til ATP.

Fondsmæglerselskabers videregivelse af oplysninger til ATP vil herefter kunne foretages enten på baggrund af et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til databeskyttelsesforordningen, for så vidt angår fysiske personer, eller fordi videregivelsen følger af anden lovgivning, f.eks. efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, eller på baggrund af en konkret vurdering af videregivelsen i henhold til § 114 for så vidt angår juridiske personer.

Endelig vil den foreslåede ophævelse af § 115 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter medføre, at bemyndigelsesbestemmelsen til at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger der er sædvanlige kundeoplysninger, vil blive ophævet.

Videregivelse af oplysninger om juridiske personer vil kunne ske i de situationer, hvor det er berettiget enten på baggrund af bestemmelser i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, på baggrund af bestemmelser i anden lovgivning eller på baggrund af en konkret vurdering af videregivelsen i henhold til § 114.

Ved vurderingen af om der er tale om en berettiget videregivelse til brug for administrative opgaver, vil der kunne blive lagt vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Det vil f.eks. kunne være oplysninger, der anvendes til at identificere kunden, og oplysninger, der markerer væsentlige forhold om kunden og det konkrete kundeforhold, og som er nødvendige i forbindelse med administrative opgaver.

Som eksempler på oplysninger, som identificerer kunden, er blandt andet navn, adresse, cvr-nr., hvem der kan tegne eller forpligte kunden og lignende. Oplysninger, som markerer væsentlige forhold om kunden og dennes kundeforhold, vil eksempelvis kunne være oplysninger om, hvem der er køber/sælger i de enkelte fondshandler, kvoteringskode, optionsperioder m.v.

Fondsmæglerselskabet vil skulle tage sædvanlige forholdsregler i forbindelse med aftaler om outsourcing af opgaver, herunder administrative opgaver. Det gælder blandt andet sikring af, at der er det fornødne tekniske sikkerhedsniveau hos modtageren, og at der ikke videregives flere oplysninger, end hvad der er nødvendigt for administrationen. Dette vil også svare til de krav, der gælder for outsourcing, hvor der behandles oplysninger om fysiske personer, jf. databeskyttelsesforordningens regler om fælles dataansvarlige i artikel 26 og om brug af databehandlere i artikel 28 og 29 m.v.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 5, og pkt. 0 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 116 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

I § 116 i fon lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er det fastsat, at oplysninger om rent private forhold ikke må videregives uden kundens samtykke, medmindre der er tale om en berettiget videregivelse efter § 114, stk. 1, 1. pkt., eller § 115, stk. 2.

Oplysninger om rent private forhold omfatter blandt andet oplysninger om strafbare forhold, etnisk baggrund, politisk eller religiøs overbevisning.
I henhold til databeskyttelsesreglerne kræves et lovligt behandlingsgrundlag for behandling af personoplysninger, jf. artikel 6, stk. 1, i databeskyttelsesforordningen. En videregivelse af oplysninger om fysiske personer anses for at udgøre en behandling i databeskyttelsesretlig forstand.

Artikel 9, stk. 1, fastsætter imidlertid, at behandling af særlige kategorier af personoplysninger er forbudt, medmindre behandlingen er omfattet af de specifikke tilfælde i stk. 2. Det gælder for oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.

Databeskyttelsesreglerne fastsætter regler om, hvad der udgør gyldigt samtykke til behandling af personoplysninger. Artikel 7 i databeskyttelsesforordningen fastsætter således blandt andet, at et samtykke skal kunne dokumenteres, og at et samtykke skal kunne trækkes tilbage. Af præambelbetragtning nr. 32 til forordningen fremgår det, at et samtykke bør gives i form af en klar bekræftelse, der indebærer en frivillig, specifik, informeret og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved vedkommende accepterer, at personoplysninger om vedkommende behandles, f.eks. ved en skriftlig erklæring, herunder elektronisk, eller en mundtlig erklæring.

Det foreslås at ophæve *§ 116*.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 5, nr. 5, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Der vil herefter ikke være behov for en bestemmelse i kapitel 12, der fastsætter krav om samtykke for videregivelse af oplysninger om rent private forhold i de tilfælde, hvor videregivelsen ikke er berettiget.

Forslaget vil indebære, at hvis et fondsmæglerselskab ønsker at videregive oplysninger om rent private forhold, vil fondsmæglerselskabet skulle

vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, eller artikel 9, stk. 2, litra a-j. Videregivelse af CPR-nr. vil fortsat skulle ske i overensstemmelse med § 11 i databeskyttelsesloven.

Fondsmæglerselskabet vil skulle være opmærksom på, om de konkrete oplysninger om rent private forhold er omfattet af de særlige kategorier af personoplysninger, som er oplistet i artikel 9 i databeskyttelsesforordningen. Hvilket behandlingsgrundlag et fondsmæglerselskab mest hensigtsmæssigt vil kunne anvende til at videregive oplysninger om rent private forhold vil blandt andet komme an på, hvilket aftalegrundlag, der foreligger med den enkelte fysiske person, til hvilket formål videregivelsen sker, og i hvilket omfang, der er tale om en lovfastsat pligt i medfør af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter eller anden regulering. Det vil bero på en konkret vurdering hos det enkelte fondsmæglerselskab om samtykke, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a, eller artikel 9, stk. 2, litra a, fortsat vil være hensigtsmæssigt ved videregivelse af oplysninger om rent private forhold.

Fondsmæglerselskaber, der ønsker at videregive oplysninger om rent private forhold, vil efter forslaget alene skulle forholde sig til databeskyttelsesreglerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger og til lovforslagets § 5 nr. 5.

Til nr. 7 (§ 117, stk. 1, 1. pkt. i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

I § 117, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er det fastsat, at et fondsmæglerselskab kan videregive fortrolige oplysninger til fondsmæglerselskabets modervirksomhed til brug for risikostyring, hvis modervirksomheden er et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed.

Den der modtager oplysninger efter § 117 pålægges tavshedspligten i § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i *§ 117, stk. 1, 1. pkt.,* at indsætte »om juridiske personer« efter »oplysninger«.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 5, nr. 5, om, at tavshedspligten i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede vil præcisere, at videregivelsesmuligheden i § 117 alene vil kunne benyttes til at videregive oplysninger om juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 8, der også indeholder ændringer til § 117 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Til nr. 8 (§ 117, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, overskriften før § 118, §§ 118 og 119 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

(Til § 117, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det følger af § 117, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at oplysninger kan videregives til fondsmæglerselskabets modervirksomhed til brug for risikostyring, hvis moderselskabet er et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed. Det gælder dog ikke oplysninger om rent private forhold. Bestemmelsen er en undtagelse til videregivelsesbestemmelsen i § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det følger af stk. 2, at oplysninger om kunder, der er fysiske personer, ikke kan videregives til brug for risikostyring, jf. stk.1, bortset fra de særlige tilfælde, hvor oplysningerne om kunden vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Med ordlyden af stk. 2 ligger et implicit krav om, at fondsmæglerselskabet skal kunne godtgøre, at videregivelsen er nødvendig for risikostyringen.

Kunder, der er enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber, sidestilles databeskyttelsesretligt med fysiske personer, og er som følge heraf også omfattet af den begrænsning, der er indeholdt i § 117.

Det foreslås at ophæve *§ 117, stk. 1, 2. pkt.,* og *stk. 2*.

Forslaget skal ses i lyset af lovforslagets § 5, nr. 5, om, at videregivelsesbestemmelsen i kapitel 12 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter kun vil skulle omfatte videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, og at videregivelse af oplysninger om fysiske personer som konsekvens heraf alene vil skulle ske i henhold til databeskyttelsesreglerne.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det ikke længere vil fremgå, at videregivelsesbestemmelsen i § 117, stk. 1, ikke gælder for rent private forhold.

Forslaget om at ophæve § 117, stk. 1, 2. pkt., vil sikre, at bestemmelsen ikke indeholder overflødige elementer, der vil kunne føre til usikkerhed om forståelsen af bestemmelsen eller dens anvendelsesområde.

Forslaget om at ophæve § 117, stk. 2, vil udvide den videregivelsesbestemmelse, der findes i § 117, stk. 1.

Der vil med det foreslåede ikke længere være et eksplicit krav om, at oplysninger om en kunde, der er en fysisk person, vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse, hvis de skal kunne videregives til brug for risikostyring. Dette vil dog være elementer, der vil kunne inddrages i den databeskyttelsesretlige vurdering, som fondsmæglerselskabet vil skulle foretage forud for videregivelse af oplysninger om en privatkunde til brug for risikostyring i henhold til § 117.

Fondsmæglerselskaber skal allerede i dag overholde databeskyttelsesreglerne. Hvilket behandlingsgrundlag en finansiel virksomhed mest hensigtsmæssigt vil kunne anvende til at videregive oplysninger om privatkunder til brug for risikostyring, herunder oplysninger om rent private forhold, vil blandt andet komme an på, hvordan den finansielle virksomhed og dennes koncern er struktureret. Der kan f.eks. være forskel i, hvilke lovbestemte krav der findes til risikostyring, og der kan være forskelle i aftalegrundlaget med den enkelte privatkunde.

(Til overskriften før § 118 og § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)
Det følger af § 118 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at oplysninger om en kunde, der er en fysisk person, ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil.

Samtykke kræves dog ikke, hvis videregivelsen sker i overensstemmelse med stk. 2 eller vedrører sædvanlige oplysninger om kunder, der er juridiske personer til en virksomhed, der er omfattet af tavshedspligten, jf. stk. 3.

Det foreslås at ophæve *§ 118*.

Det foreslåede vil sikre, at der ikke i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er fastsat bestemmelser, der ikke er i overensstemmelse med det nationale råderum i databeskyttelsesforordningen. For en nærmere gennemgang af det nationale råderum og videregivelse til brug for markedsføring eller rådgivning, henvises til gennemgangen af gældende ret i pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger og til Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning i pkt. 2.5.2 i de almindelige bemærkninger.

Forslaget vil medføre, at der ikke længere vil være krav i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter om udtrykkeligt samtykke fra en kunde, der er en fysisk person, når et fondsmæglerselskab ønsker at videregive oplysninger om kunden til brug for markedsføring eller rådgivning.

Forslaget vil derudover medføre, at virksomheder ikke længere vil kunne basere en videregivelse af oplysninger om kunder, der er fysiske personer, på § 118, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvorefter videregivelse og anvendelse kan ske uden samtykke under visse betingelser.

Forslaget vil indebære, at hvis et fondsmæglerselskab ønsker at videregive oplysninger om en kunde, der er en fysisk person, til brug for markedsføring eller rådgivning, vil fondsmæglerselskabet skulle vurdere, om behandlingen kan ske på baggrund af et af behandlingsgrundlagene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Det vil bero på en konkret vurdering, om et fondsmæglerselskab kan videregive oplysninger om kunder, der er fysiske personer, til brug for markedsføring eller rådgivning på baggrund af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f (interesseafvejning), som behandlingshjemmel.

Virksomhederne vil fortsat skulle efterleve reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 2-4, om den registreredes indsigelsesret over for behandling af oplysninger med henblik på direkte markedsføring og den dataansvarliges pligt til at meddele den registrerede om muligheden til at gøre indsigelse.

Forslaget vil også medføre, at videregivelse af oplysninger om kunder, der er juridiske personer, ikke vil kunne foretages til brug for markedsføring eller rådgivning, hvis der ikke er tale om en berettiget videregivelse efter § 114. Et fondsmæglerselskab, som ønsker at videregive sådanne oplysninger, vil f.eks. kunne inddrage dette i aftalegrundlaget med en kunde, der er en juridisk person, eller i øvrigt indhente et samtykke til videregivelsen. Ved vurderingen af om en videregivelse er berettiget, vil der også kunne lægges vægt på, om der er tale om oplysninger, der sædvanligvis indgår i registreringen af kunden. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til ophævelsen af § 115, jf.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger.

(Til § 119 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det følger af § 119 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at et fondsmæglerselskab skal udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra fondsmæglerselskabet. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige.

Formålet med bestemmelsen, der for fondsmæglerselskaber viderefører den tilsvarende regel i lov om finansiel virksomhed, er at give kunderne mulighed for at fravælge et institut, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4835.

De generelle regler om behandling af personoplysninger, herunder videregivelse af personoplysninger, følger i dag af databeskyttelsesforordningen suppleret af databeskyttelsesloven.

Det følger af artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen, at den dataansvarlige har en oplysningspligt overfor den registrerede. Efter oplysningspligten skal den dataansvarlige give den registrerede en række oplysninger om, hvordan den registreredes personoplysninger konkret behandles.

Oplysningerne efter artikel 13 og 14 skal som minimum være oplysninger om (a) identitet på og kontaktoplysninger for den dataansvarlige og dennes eventuelle repræsentant, (b) kontaktoplysninger for en eventuel databeskyttelsesrådgiver, (c) formålene med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til, og retsgrundlaget for behandlingen, (d) for artikel 13 de legitime interesser, som forfølges af den dataansvarlige eller en tredjemand, hvis behandlingen er baseret på artikel 6, stk. 1, litra f), eller for artikel 14 de berørte kategorier af personoplysninger, (e) eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne, og (f) hvor det er relevant, at den dataansvarlige agter at overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, og om hvorvidt Kommissionen har truffet afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, eller i tilfælde af overførsler i henhold til artikel 46 eller 47 eller artikel 49, stk. 1, andet afsnit, litra h, henvisning til de fornødne eller passende garantier, og hvordan der kan fås en kopi heraf, eller hvor de er blevet gjort tilgængelige.

Derudover skal der gives de yderligere oplysninger, der er nødvendige for at sikre at den registrerede gives en rimelig og gennemsigtig behandling, herunder blandt andet om det tidsrum, hvor personoplysningerne vil blive opbevaret, og om retten til at anmode om indsigt i og berigtigelse eller sletning af personoplysninger m.v., samt om retten til at trække samtykke tilbage på ethvert tidspunkt og om forekomsten af automatiske afgørelser, jf. artikel 13, stk. 2, og 14, stk. 2.

Oplysningspligten skal så vidt muligt opfyldes samtidig med, at oplysningerne indsamles, f.eks. samtidig med en ansøgningsblanket eller lignende. I andre tilfælde, hvor kunden eller den potentielle kunde retter uopfordret henvendelse, skal oplysningerne gives senest indenfor 10 kalenderdage i henhold til Datatilsynets praksis.

For at anse artikel 13 og 14 for efterlevet vil det i modsætning til § 119 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde.

Det foreslås at ophæve *§ 119.*

Det foreslåede vil medføre, at fondsmæglerselskaber efter lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter hverken vil være forpligtede til at udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden, eller at have sådanne retningslinjer offentligt tilgængelige.

Fondsmæglerselskaber er allerede forpligtet til at efterleve bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Fondsmæglerselskaber vil med det foreslåede alene skulle iagttage de oplysningspligter, der er fastsat i databeskyttelsesreglerne. Fysiske personer vil fortsat få oplysninger om, hvordan personoplysninger behandles af den finansielle virksomhed, herunder til hvem oplysninger videregives fra virksomheden.

Databeskyttelsesreglerne giver en mere detaljeret regulering af, hvilke oplysninger der skal gives, end hvad der følger af § 119. Samtidig er der righoldig praksis om overholdelsen af databeskyttelsesforordningen og oplysningspligten heri.

Forslaget vil medføre den forskel for en fysisk person, at der ikke vil være retningslinjer for videregivelse offentligt tilgængeligt hos fondsmæglerselskaberne. Den fysiske person skal allerede i dag modtage oplysninger om behandling af personoplysninger fra fondsmæglerselskabet i henhold til databeskyttelsesforordningen.

For juridiske personer vil forslaget indebære, at de ikke længere vil kunne regne med at finde retningslinjer om videregivelse af oplysninger på fondsmæglerselskabets hjemmeside. Juridiske personer har ikke krav på at modtage de samme oplysninger efter databeskyttelsesreglerne som fysiske personer.

Fondsmæglerselskabet vil fortsat skulle overholde § 114 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og kan herefter alene videregive oplysninger om kunder, der er juridiske personer i berettigede

tilfælde samt i tilfælde, der er omfattet af § 117, jf. lovforslagets § 5, nr. 6-8. Juridiske personer kan på den baggrund danne sig et overblik over, i hvilke situationer deres oplysninger kan videregives.

For fondsmæglerselskabet vil den foreslåede ophævelse af § 119 betyde, at fondsmæglerselskabet kan nøjes med at iagttage oplysningspligten i henhold til artikel 13 og 14 i databeskyttelsesforordningen overfor fysiske personer, og at fondsmæglerselskabet ikke skal have særskilte retningslinjer om videregivelse i medfør af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter liggende offentligt tilgængeligt.

Fondsmæglerselskabet bør dog på forespørgsel fra en juridisk person oplyse, hvordan fondsmæglerselskabet på et generelt niveau videregiver oplysninger om juridiske personer i overensstemmelse med reglerne om god skik.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 266, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Af § 266, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fremgår, at overtrædelse af visse af bestemmelserne om videregivelse straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det gælder § 118, stk. 1, og § 119.

Af § 266, stk. 2, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fremgår, at overtrædelse af blandt andet § 114, § 115, stk. 3, § 116, og § 117, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil l4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *§ 266, stk. 1, nr. 1,* at ændre »§ 118, stk. 1, §§ 119 og 140« til »§ 140«, og at »§ 115, stk. 3, § 116, § 117, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2,« udgår i *stk. 2, nr. 1*.

Det foreslåede er en konsekvens af forslaget om at ophæve §§ 115, 116, 118 og 119 samt dele af § 117, jf. lovforslagets § 5, nr. 6-8.

Forslaget vil medføre, at overtrædelse af regler om videregivelse af oplysninger om fysiske personer vil blive straffet efter de regelsæt, der regulerer

videregivelsen. Det vil blandt andet være bestemmelser om straf i databeskyttelsesloven.

*Til § 6*

Til nr. 1 (§ 138, stk. 1, i lov om betalinger)

§ 138 i lov om betalinger fastsætter regler om offentliggørelse af Finanstilsynets reaktioner og visse afgørelser vedrørende virksomheder omfattet af loven. Reaktionerne skal som udgangspunkt offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn af både virksomheden og Finanstilsynet, ligesom oplysninger om eventuel klage- eller domstolsbehandling og sagens udfald skal offentliggøres.

Det foreslås i *§ 138, stk. 1, 1. pkt.* og *8. pkt.,* at ændre »jf. dog stk. 3« til »jf. dog stk. 4«.

Formålet med ændringen er at rette op på en lovteknisk fejl i § 2, nr. 14, i lov nr. 711 af 20. juni 2025. Ændringen indebar, at »jf. dog stk. 3.« blev ændret til »jf. dog stk. 4.« Ændringen blev foretaget i § 138, stk. 1, 1. pkt. og 5. pkt. Der var dog en fejl i angivelsen af, hvilket punktum ændringen skulle foretages. I stedet for 5. pkt. skulle ændringen være foretaget i 8. pkt.

Der er en note i lovbekendtgørelse nr. 463 af 26. april 2026, som lyder: 2) Lovændringen, der vedrører § 2, nr. 14, i lov nr. 711 af 20. juni 2025, ændrer i § 138. Ved en fejl foreskriver loven, at ændringen foretages i 5. pkt., men ændringen er foretaget retteligt i 7. pkt. Der vil blive rettet op på fejlen ved en lovændring. Der er en fejl i noten til lovbekendtgørelsen, da ændringen rettelig skulle være foretaget i 8. pkt.

Ændringen i § 2, nr. 14, i lov nr. 711 af 20. juni 2025 blev foretaget, fordi henvisningen til stk. 3 var forkert og skulle have været til stk. 4. Der var således alene tale om en formel rettelse af en lovhenvisning, som ikke indebar materielle ændringer.

Det foreslåede i dette lovforslag vil medføre, at § 138, stk. 1, bliver affattet korrekt.

Til nr. 2 (§ 143 i lov om betalinger)

Den gældende § 143 i lov om betalinger indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner blandt andet afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om betalinger og en række forordninger på det finansielle område.

Det foreslås at nyaffatte *§ 143,* hvorefter afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for kryptoaktiver og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Formålet med nyaffattelsen er at rette op på en lovteknisk fejl i § 5, nr. 13, i lov nr. 1666 af 30. december 2024. Ændringen indebar, at § 143, 2. pkt., blev »artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro« ændret til »Europa-Parlamentets og Rådets forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen eller Europa-Parlamentets Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler i euro«. Der var dog fejl i angivelsen af, hvilket punktum ændringen skulle foretages. Der findes ikke et 2. pkt. i § 143, hvorfor ændringen skulle have været i 1. pkt.

Der er en note i lovbekendtgørelse nr. 463 af 26. april 2026, som lyder: 3) Lovændringen, der vedrører § 5, nr. 13, i lov nr. 1666 af 30. december 2024, ændrer i § 143. Ved en fejl foreskriver loven, at ændringen foretages i § 143, 2. pkt. Der findes ikke et 2. pkt. i § 143, hvorfor ændringen er foretaget rettelig i 1. pkt. Der vil blive rettet op på fejlen ved en lovændring.

Ændringen i 2024 var en konsekvens af ophævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet. Ændringen medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til straksbetalingsforordningen kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslåede i dette lovforslag vil medføre, at *§ 143* bliver affattet korrekt.

*Til § 7*

Til nr. 1 og 2 (Overskriften før § 62 og § 62 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Danske UCITS' videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i § 62 i lov om investeringsforeninger samt i reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. § 62 i lov om investeringsforeninger supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på danske UCITS' videregivelse af fortrolige oplysninger, når oplysningerne vedrører fysiske personer, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 176 som fremsat, side 125.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en enkelt bestemmelse om videregivelse af fortrolige oplysninger fra danske UCITS og depotselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og administrationsselskaber til en dansk UCITS samt fra de ansatte og andre personer, der er knyttet til disse virksomheder.

I § 62 i lov om investeringsforeninger m.v. findes hovedreglen om, at personer knyttet til en dansk UCITS eller en dansk UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavshedspligt er, at danske UCITS' kunder ofte betror virksomhederne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Det er oplysninger, som ofte ikke udleveres til andre. Danske UCITS' kunder har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Af § 62, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v. følger, at den, der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten. Tavshedspligten følger oplysningerne i det omfang, de videregives i henhold til stk. 1 og finder fortsat anvendelse ved en efterfølgende videregivelse af oplysningerne. Modtageren vil herefter alene kunne videregive modtagne kundeoplysninger, hvis en efterfølgende videregivelse også er berettiget. Det er ikke afgørende for lovligheden af videregivelsen, om modtageren underlægges tavshedspligt, men derimod om videregivelsen er berettiget. Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 62 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at *overskriften* før § 62 affattes således: »Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.

Det foreslåede vil tydeliggøre, at § 62 i lov om investeringsforeninger m.v. vil regulere færre situationer, end det historisk har været tilfældet, ved allerede i overskriften at tydeliggøre, at kapitlet kun vedrører oplysninger om juridiske personer.

Det foreslås, at nyaffatte *§ 62, stk. 1,* i lov om investeringsforeninger m.v. med følgende ordlyd: »Bestyrelsesmedlemmer, direktører, de øvrige ansatte og revisorer i en dansk UCITS eller i den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som de under udøvelse af deres stilling eller hverv er blevet bekendt med.« Med »den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab« menes det depotselskab henholdsvis det investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, som det kompetente organ i den danske UCITS har valgt at indgå aftale med.

Med forslaget vil reguleringen af oplysninger om fysiske personer fra bestemmelsens anvendelsesområde blive fjernet, hvilket vil medføre, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede § 62, stk. 1, vil beskytte investorer i danske UCITS mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger, når investoren er en juridisk person.

Hvad angår juridiske personer vil det foreslåede videreføre retstilstanden, og forslaget vil derfor fortsat medføre, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget. Fortrolige oplysninger i henhold til den foreslåede bestemmelse vil dække over alle oplysninger om kunder og kundeforhold, der vedrører juridiske personer, og som ikke er offentligt tilgængelige.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer i henhold til den foreslåede bestemmelse. Dette er i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper, da oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne udgøre personoplysninger, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person.

Det betyder også, at bestemmelsen ikke vil regulere ansattes m.v. videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om den UCITS, som de selv er tilknyttet. Forhold herom har ansættelsesretlig karakter, og vil fra den danske UCITS' side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede bestemmelse opregner de persongrupper, som vil blive pålagt tavshedspligt. Det vil som udgangspunkt være afgørende, at den pågældende har et ansættelsesforhold med den danske UCITS eller er medlem af bestyrelsen. Personer, der ikke har en ansættelsesretlig relation til den danske UCITS, f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang den danske UCITS er berettiget til at videregive oplysninger til disse. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at samme person kan være ansat i flere virksomheder på det finansielle område, hvis ansættelsesforholdet er i overensstemmelse med reglerne om varetagelse af andre hverv. Ansættelse i flere virksomheder vil ikke have indflydelse på, hvilke oplysninger der vil kunne udveksles mellem virksomhederne i henhold til den foreslåede bestemmelse. En person vil derfor ikke på baggrund af § 62 i lov om investeringsforeninger kunne benytte oplysninger fra én finansiel

virksomhed i arbejdet for en anden, medmindre det sker på baggrund af en berettiget videregivelse i henhold til § 62.

Begrebet »fortrolige oplysninger« vil skulle forstås bredt og vil omfatte alle oplysninger, som ikke er offentligt tilgængelige, herunder oplysninger om, hvem der er den danske UCITS' kunder og investorer. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, vil de ikke kunne anses for fortrolige og vil dermed ikke være omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, vil skulle afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 29 i lov om investeringsforeninger m.v. om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger vil ikke i henhold til den foreslåede § 62, stk. 1, dække over oplysninger om den danske UCITS selv.

Der vil foreligge videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil således være videregivelse, når oplysningerne forlader den danske UCITS. Det er ikke en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i den danske UCITS sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen vil også beskytte mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det vil indebære, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« skal forstås den juridiske enhed, som virksomheden udgør. Det vil blandt andet i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det betyder også, at oplysningen udnyttes, hvis moderselskabet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse sker således ved at overlade oplysningen til andre udenfor den juridiske enhed og udnyttelse sker ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger vil kun kunne videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. F.eks. vil konkrete oplysninger omfattet af bestemmelsen kunne videregives inden for virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund til videregivelsen.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden. Samtykket vil kun kunne vedrøre den juridiske person, der har afgivet samtykke. En juridisk person kan ikke afgive samtykke til videregivelse af oplysninger på vegne af sine ansatte eller sine kunder, uagtet om kunderne er fysiske eller juridiske personer.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Der vil blive foretaget en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder koncipistreglen, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil blive fortolket til fordel for kunden.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. En dansk UCITS vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen om at videregive de pågældende oplysninger. Det vil f.eks. kunne være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til lov om investeringsforeninger. Tilsvarende vil gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver, pålagt i medfør af lovgivningen, forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler fortsat vil omfatte både videregivelse og overladelse af oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for politimæssig efterforskning af en sag vil ligeledes være berettiget. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning kan ske, hvis hensynet til at opklare strafferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette vil blandt andet betyde, at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt juridisk person er kunde eller investor i en dansk UCITS eller ej.

Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i de typetilfælde, som i henhold til praksis i hvert fald er berettiget ved videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det er ikke hensigten med forslaget til § 62, stk. 1, at ændre i de begrænsninger og muligheder for udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, der gælder i henhold til den gældende § 62, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.

Forslaget vil derimod betyde, at fortrolige oplysninger om fysiske personer ikke længere vil være omfattet af videregivelsesbestemmelsen i § 62, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. I stedet vil videregivelse af oplysninger om fysiske personer alene være reguleret af databeskyttelsesreglerne, som i vidt omfang varetager de samme hensyn som de hidtidige regler. Den danske UCITS eller den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder. For yderligere baggrund henvises til bemærkningerne til den gældende § 117 i lov om finansiel virksomhed, som svarer til den gældende § 62 i lov om investeringsforeninger m.v., jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832 og 4833.

Overtrædelse af den forslåede § 62, stk. 1, vil være strafbelagt i henhold til § 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter overtrædelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 vil være den pågældende danske UCITS eller den pågældende danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, herunder bestyrelsesmedlemmer, direktører, øvrige ansatte og revisorer, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling vil bestå i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der vil foreligge en videregivelse, så snart en oplysning kommunikeres mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader den danske UCITS eller den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab enten fysisk, f.eks. i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom

virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan eksempelvis downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden, at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil det lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der vil foreligge en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader den danske UCITS eller den danske UCITS' depotselskab, investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, uden der er en saglig begrundelse herfor, og uden det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det vil i den relation være uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke. Forslaget om at overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen skal være strafbelagt, vil sikre, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

*Til § 8*

Til nr. 1 og 2 (§ 3 a, stk. 2, nr. 2 og 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere)

Den gældende § 3 a, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere fastsætter krav om, at en kreditformidler skal registreres hos Finanstilsynet, før den må udøve virksomhed. Af stk. 2, fremgår det i hvilke tilfælde, Finanstilsynet skal undlade at foretage registreringen af kreditformidlere.

Det foreslås i *§ 3 a, stk. 2, nr. 2,* at ændre »betryggende måde, eller« til »betryggende måde,«.

Det foreslås i *§ 3 a, stk. 2, nr. 3,* at ændre »forsvarlig måde.« til »forsvarlig måde, eller«.

Begge forslag er en konsekvens af, at det foreslås at indsætte et nyt nr. 4 i § 3 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 8, nr. 3. Da stk. 2 er opbygget som en sætningskæde, vil det være nødvendigt at foretage de foreslåede ændringer for at sætningskæde vil hænge sammen med et nyt nummer i bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 3 a, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere)

Den gældende § 3 a, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere fastsætter krav om, at en kreditformidler skal registreres hos Finanstilsynet, før den må udøve virksomhed. Af stk. 2, fremgår det i hvilke tilfælde, Finanstilsynet skal undlade at foretage registreringen af kreditformidlere.

§ 3 a implementeringer artikel 37, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/2225 af 18. oktober 2023 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af direktivet 2008/48/EF (forbrugerkreditdirektivet). Det følger af artikel 37, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditgivere og kreditformidlere er underlagt en passende godkendelsesprocedure, registrering og tilsynsordninger, der er etableret af en uafhængig kompetent myndighed.

Hvis en virksomhed har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, gælder der i dag ikke en undtagelse for registrering hos Finanstilsynet. I medfør af § 3 a, stk. 2, har Finanstilsynet derfor ikke mulighed for at undlade at registrere en virksomhed, der har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed som kreditformidler.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 4* i *§ 3 a, stk. 2,* i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere, hvorefter Finanstilsynet skal undlade at foretage registrering efter stk. 1, hvis kreditformidleren allerede har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en virksomhed, der har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed og samtidig er en kreditformidler, ikke skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne fortsætte med at være kreditformidler.

Formålet med ændringen er at lette virksomhedernes administrative byrder. Med forslaget skal en virksomhed, der allerede har tilladelse som

forbrugslånsvirksomhed hos Finanstilsynet, og som samtidig fungerer som kreditformidler, ikke længere registreres særskilt som kreditformidler. Det betyder, at én tilladelse er nok. Dermed forenkles virksomhedernes kontakt med Finanstilsynet, og virksomhederne undgår unødvendige og dobbelte registreringskrav.

Ændringen er i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, i forbrugerkreditdirektivet, da der med ændringen fortsat i Danmark findes passende godkendelsesprocedure, registrering og tilsynsordning med kreditgivere, der også har aktiviteter som kreditformidlere.

For virksomheder, der på tidspunktet for lovændringens ikrafttræden både har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed og er registreret som kreditformidler hos Finanstilsynet, vil Finanstilsynet som følge af ændringen slette registreringen som kreditformidler. Virksomheden vil dermed fremover alene have tilladelse som forbrugslånsvirksomhed og vil ikke være særskilt registreret som kreditformidler.

Til nr. 4 og 5 (§ 5, stk. 2, nr. 2, og § 5, stk. 3, nr. 2 i lov om i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere)

Den gældende § 5 i lov om forbrugslånsvirksomheder og registrering af kreditformidlere fastsætter, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over virksomheder, der har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, eller som opfylder betingelserne for registrering til at udøve aktivitet som kreditformidler. Registeret er offentligt tilgængeligt for at sikre, at offentligheden har indsigt i, hvilke virksomheder, der har fået tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, og hvilke virksomheder, der er registreret som kreditformidler.

Det følger af henholdsvis § 5, stk. 2 og 3, hvilke oplysninger som registeret skal indeholde for forbrugslånsvirksomheder og for kreditformidlere.

Det foreslås at nyaffatte *§ 5, stk. 2,* således, at registeret for forbrugslånsvirksomheder skal indeholde oplysning om navn, adresse og cvr-nummer på virksomheden.

Det foreslås tilsvarende at affatte *§ 5, stk. 3,* således, at registeret for kreditformidlere skal indeholde navn, adresse og cvr-nummer på virksomheden.

Det foreslåede vil medføre, at der ikke stilles krav til Finanstilsynet om, at det offentlige register for forbrugslånsvirksomheder skal indeholde navne på personer i ledelsen for virksomheden, og at registreret for kreditformidlere, ikke skal indeholde navn på den person i ledelsen for virksomheden, der er ansvarlig for virksomhedens aktivitet som kreditformidler.

Navne på personer i ledelsen af forbrugslånsvirksomheder fremgår allerede af cvr-registeret, og det vurderes derfor at være en unødvendig administrativ byrde at stille krav om, at Finanstilsynet også skal offentliggøre navnene i Finanstilsynets virksomhedsregister og dermed have de samme informationer registreret flere steder. At oplysningerne er registreret i flere offentlige registre, skaber også mulighed for uoverensstemmelser og dermed fejl i oplysningerne til offentligheden.

Den person hos en kreditformidler, der udpeges til at være den ansvarlige for virksomhedens aktivitet som kreditformidler, skal være en del af virksomhedens daglige eller øverste ledelse. Dermed vil denne person ligeledes fremgå af cvr-registeret, dog uden nærmere angivelse af, at denne er ansvarlig for virksomhedens aktivitet som kreditformidler. Det er derfor af samme årsager som beskrevet ovenfor, unødvendigt at stille krav til Finanstilsynet om, at navnet også fremgår af registeret.

For så vidt angår begge ændringer er der tale om administrative lettelser for Finanstilsynet.

Til nr. 6 (Kapitel 5 i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Kapitel 5 i lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder alene § 12, som vedrører videregivelse af fortrolige oplysninger.

Det fremgår af bestemmelsens stk. 1, at en forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.

Bestemmelsen supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger. Forbrugslånsvirksomheder er i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder defineret som en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere.

Forbrugslånsvirksomheders kunder kan af den grund kun være fysiske personer.

Tavshedspligten i § 12 i lov om forbrugslånsvirksomheder indebærer, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget.

Hovedreglen om, at en forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte er underlagt tavshedspligt har to formål. For det første skal reglen beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder. Den pågældende forbrugslånsvirksomhed kan beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den pågældende forbrugslånsvirksomhed, kan videregives.

For det andet skal bestemmelsen beskytte virksomhedernes kunder mod uberettiget udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger. Baggrunden for den strenge hemmeligholdelsespligt er, at kunderne i disse virksomheder ofte betror virksomheden adskillige oplysninger af privat og personlig karakter, som ofte ikke udleveres til andre. Det gælder f.eks. oplysninger om indtægts- og formueforhold og oplysninger om helbredsforhold. Hertil kommer tilfælde, hvor lovgivningen pålægger virksomheden at indhente oplysninger om kunden, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 158 som fremsat, side 42.

Det er fastsat i § 12, stk. 2, i lov om forbrugsforeninger, at den, der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 12 i lov om forbrugslånsvirksomheder kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 30, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås at ophæve *kapitel 5* i lov om forbrugslånsvirksomheder.
Forslaget vil fjerne regulering om behandling, herunder videregivelse, af oplysninger om fysiske personer.

Den foreslåede ophævelse vil medføre, at der ikke i lov om forbrugslånsvirksomheder vil være en regulering af forbrugslånsvirksomheders eller deres ansattes videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om den virksomhed, som de er tilknyttet. Forhold af denne karakter har ansættelsesretlig karakter, og vil fra forbrugslånsvirksomhedens side kunne reguleres

gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede ophævelse vil også medføre, at behandling, herunder videregivelse, af oplysninger om fysiske personer fremover alene vil skulle ske i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Forbrugslånsvirksomheden vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og vil fortsat skulle indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 24, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Der er i lov om forbrugslånsvirksomheder fastsat i § 24, hvem der anses som part i forhold til Finanstilsynet. I § 24, stk. 3, fremgår det blandt andet, at Finanstilsynet kan give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end dem, som er nævnt i stk. 1 og 2, når Finanstilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. § 12.

Det foreslås, at *§ 24, stk. 3,* ophæves.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 8, nr. 6, hvori det foreslås at ophæve kapitel 5 i lov om forbrugslånsvirksomheder, der indeholder § 12 om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Forslaget vil medføre, at der ikke gælder en bestemmelse om partsstatus i sager om videregivelse i henhold til lov om forbrugslånsvirksomheder.

Forslaget vil ikke få konsekvenser for fysiske eller juridiske personers partsrettigheder i henhold til lov om forbrugslånsvirksomheder, fordi det samtidig foreslås med lovforslaget, at videregivelsesbestemmelsen ophæves, og som følge heraf også Finanstilsynets mulighed for at tage sager om videregivelse op.

Til nr. 8 (§ 30, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Af § 30, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder fremgår det, at overtrædelse af § 12 om videregivelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *§ 30, stk. 1,* at »§ 4, stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 12, stk. 1« ændres til »og § 4, stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, nr. 3 og 4«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om at ophæve § 12 i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lovforslagets § 8, nr. 6.

*Til § 9*

Til nr. 1 og 2 (Overskriften før § 15 og § 15, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

Forsikringsformidleres, genforsikringsformidleres og accessoriske forsikringsformidleres videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i § 15 i lov om forsikringsformidling, samt i reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. § 15 i lov om forsikringsformidling supplerer databeskyttelsesreglerne, som også finder anvendelse på forsikringsformidleres, genforsikringsformidleres og accessoriske forsikringsformidleres videregivelse af fortrolige oplysninger, når oplysningerne vedrører fysiske personer, jf. Folketingstidende 2017-18, L 8 som fremsat, side 60.

Lov om forsikringsformidling indeholder en enkelt bestemmelse om videregivelse af fortrolige oplysninger fra forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og deres ansatte.

I § 15 i lov om forsikringsformidling findes hovedreglen om, at personer knyttet til en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavshedspligt er, at forsikringsformidleres, genforsikringsformidleres og accessoriske forsikringsformidleres kunder ofte betror virksomhederne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Det er oplysninger som ofte ikke udleveres til andre. Forsikringsformidleres, genforsikringsformidleres og accessoriske forsikringsformidleres kunder har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Af § 15, stk. 2, i lov om forsikringsformidling følger, at den der modtager oplysninger i henhold til stk. 1, også omfattes af tavshedspligten.

Tavshedspligten følger oplysningerne i det omfang, de videregives i henhold til stk. 1 og finder fortsat anvendelse ved en efterfølgende videregivelse af oplysningerne. Modtageren vil herefter alene kunne videregive modtagne kundeoplysninger, hvis en efterfølgende videregivelse også er berettiget. Det er ikke afgørende for lovligheden af videregivelsen, om modtageren underlægges tavshedspligt, men derimod om videregivelsen er berettiget.
Udnyttelse eller videregivelse af oplysninger i strid med § 15 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 42, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslås, at *overskriften* før § 15 affattes således: »Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer«.

Det foreslåede vil tydeliggøre, at § 15 i lov om forsikringsformidling vil regulere færre situationer, end det historisk har været tilfældet, ved allerede i overskriften at tydeliggøre, at bestemmelsen kun vedrører oplysninger om juridiske personer.

Det foreslås, at nyaffatte *§ 15, stk. 1,* i lov om forsikringsformidling med følgende ordlyd: »En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler og deres ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger om juridiske personer, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.«

Med forslaget vil reguleringen af oplysninger om fysiske personer fra bestemmelsens anvendelsesområde blive fjernet, hvilket vil medføre, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det foreslåede § 15, stk. 1, vil beskytte virksomhedens kunder mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger, når kunden er en juridisk person.

Hvad angår juridiske personer vil det foreslåede videreføre retstilstanden, og forslaget vil derfor fortsat medføre, at fortrolige oplysninger hverken må videregives eller udnyttes uberettiget. Fortrolige oplysninger i henhold til den foreslåede bestemmelse vil dække over alle oplysninger om kunder og kundeforhold, der vedrører juridiske personer, og som ikke er offentligt tilgængelige.

Enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber vil som udgangspunkt ikke skulle anses som juridiske personer i henhold til den foreslåede bestemmelse. Dette er i overensstemmelse med databeskyttelsesretlige principper, da oplysninger i forbindelse med enkeltmandsvirksomheder eller interessentskaber vil kunne udgøre personoplysninger, hvis oplysningerne giver mulighed for at identificere en fysisk person.

Det betyder også, at bestemmelsen ikke vil regulere ansattes m.v. videregivelse eller udnyttelse af oplysninger om den forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler, som de selv er tilknyttet. Forhold herom har ansættelsesretlig karakter, og vil fra forsikringsformidlerens, genforsikringsformidlerens eller accessoriske forsikringsformidlerens side kunne reguleres gennem f.eks. ansættelses- og samarbejdskontrakter og ansættelsesklausuler. Derudover findes der i lov om forretningshemmeligheder regler om beskyttelse mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse af forretningshemmeligheder.

Den foreslåede bestemmelse opregner de persongrupper, som vil blive pålagt tavshedspligt. Det vil som udgangspunkt være afgørende, at den pågældende har et ansættelsesforhold med forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler. Personer, der ikke har en ansættelsesretlig relation til forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang forsikringsselskabet er berettiget til at videregive oplysninger til disse. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at samme person kan være ansat i flere virksomheder på det finansielle område, hvis ansættelsesforholdet er i overensstemmelse med reglerne om varetagelse af andre hverv. Ansættelse i flere virksomheder vil ikke have indflydelse på, hvilke oplysninger der vil kunne udveksles mellem virksomhederne i henhold til den foreslåede bestemmelse. En person vil derfor ikke på baggrund af § 15

i lov om forsikringsformidling kunne benytte oplysninger fra én finansiel virksomhed i arbejdet for en anden, medmindre det sker på baggrund af en berettiget videregivelse i henhold til § 15.

Begrebet »fortrolige oplysninger« vil skulle forstås bredt og vil omfatte alle oplysninger, som ikke er offentligt tilgængelige, herunder oplysninger om, hvem der er forsikringsformidlerens, genforsikringsformidlerens eller den accessoriske forsikringsformidlers kunder. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, vil de ikke kunne anses for fortrolige og er dermed ikke omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, skal således afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 12 i lov om forsikringsformidling om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger vil ikke i henhold til den foreslåede § 15, stk. 1, dække over oplysninger om virksomheden selv.

Der vil foreligge videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil således være videregivelse, når oplysningerne forlader forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler. Det vil ikke være en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen vil også beskytte mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det vil indebære, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« vil skulle forstås den juridiske enhed, som forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler udgør. Det vil blandt andet i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det vil også betyde, at oplysningen udnyttes, hvis moderselskabet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse vil således ske ved at overlade oplysningen til andre udenfor den juridiske enhed og udnyttelse vil ske ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger vil kun kunne videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. F.eks. vil konkrete oplysninger omfattet af bestemmelsen kunne videregives inden for virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund til videregivelsen.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden. Samtykket vil kun kunne vedrøre den juridiske person, der har afgivet samtykke. En juridisk person kan ikke afgive samtykke til videregivelse af oplysninger på vegne af sine ansatte eller sine kunder, uagtet om kunderne er fysiske eller juridiske personer.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Der vil blive foretaget en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder koncipistreglen, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil blive fortolket til fordel for kunden.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessoriske forsikringsformidler vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen om at videregive de pågældende oplysninger. Det vil f.eks. kunne være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til lov om forsikringsvirksomhed eller som følge af andre særregler, f.eks. skattekontrollovens § 61. Tilsvarende vil gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver, pålagt i medfør af lovgivningen, forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler fortsat vil omfatte både videregivelse og overladelse af oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger vil desuden være berettiget, hvis det sker som led i et frasalg af et forretningsområde, fusion eller sammenlægning. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis en koncern sælger en række selskaber i koncernen til et andet selskab. I den forbindelse vil det være berettiget f.eks. i en overgangsperiode at videregive oplysninger ved at dele kundeoplysninger i en fælles database.

Videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for politimæssig efterforskning af en sag vil ligeledes være berettiget. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning kan ske, hvis hensynet til at opklare straferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette vil blandt andet betyde, at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt person er kunde hos en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler eller ej.

Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i de typetilfælde, som i henhold til praksis i hvert fald er berettiget ved videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Det er ikke hensigten med forslaget til § 15, stk. 1, at ændre i de begrænsninger og muligheder for udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, der gælder i henhold til den gældende § 15, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

Forslaget vil derimod betyde, at fortrolige oplysninger om fysiske personer ikke længere vil være omfattet af videregivelsesbestemmelsen i § 15, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. I stedet vil videregivelse af oplysninger om fysiske personer alene være reguleret af databeskyttelsesreglerne, som i vidt omfang varetager de samme hensyn som de hidtidige regler. Forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler vil derfor fortsat skulle sikre, at der foreligger et lovligt behandlingsgrundlag, og indgå de nødvendige databehandleraftaler mv. for at sikre den registrerede fysiske persons rettigheder. For yderligere baggrund henvises til bemærkningerne til den gældende § 117 i lov om finansiel virksomhed, som svarer til den gældende § 15 i lov om forsikringsformidling, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4832 og 4833.

Overtrædelse af den foreslåede § 15, stk. 1, vil være strafbelagt i henhold til 42, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, hvorefter overtrædelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, vil være den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske

forsikringsformidler samt deres ansatte, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling vil bestå i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der vil foreligge en videregivelse, så snart en oplysning kommunikeres mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler enten fysisk, f.eks. i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan f.eks. downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil det lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der vil foreligge en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, uden der er en saglig begrundelse herfor, og uden det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det er i den relation uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke. Forslaget om at overtrædelse af videregivelsesbestemmelsen skal være strafbelagt, vil sikre at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger.

*Til § 10*

Til nr. 1 (§ 96 a i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af § 96 a i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) ikke må afvise optagelse til handel af et aktieselskabs aktier med den begrundelse, at selskabet har indført en struktur med aktier med flere stemmer (MVS-struktur) i overensstemmelse med de selskabsretlige regler herom.

Det fremgår af artikel 3, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2810 af 23. oktober 2024 om strukturer med aktier med flere stemmer i selskaber, der anmoder om, at deres aktier optages til handel på en multilateral handelsfacilitet (herefter MVSD), at medlemsstaterne skal sikre, at investeringsselskaber og markedsoperatører, der driver en MHF, ikke forhindrer optagelse til handel af et selskabs aktier med den begrundelse, at selskabet har indført en MVS-struktur i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3. Det fremgår af artikel 3, stk. 5, i MVSD, at artikel 3 også finder anvendelse på et selskab, hvis aktier ikke allerede er optaget til handel på et reguleret marked eller en MHF, hvis det pågældende selskab beslutter at ændre en eksisterende MVS-struktur med henblik på optagelse til handel af sine aktier på en MHF. Artikel 3, stk. 4, er tidligere implementeret i § 96 a i lov om kapitalmarkeder ved § 1 i lov nr. 1638 af 16. december om ændring af lov om kapitalmarkeder, lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love Ved en fejl blev artikel 3, stk. 5, i MVSD ikke implementeret ved samme lov.

Det foreslås i *§ 96 a,* at der efter »indført« indsættes »eller ændret«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) ikke må afvise optagelse til handel af et aktieselskabs aktier med den begrundelse, at selskabet har indført eller ændret en struktur med aktier med flere stemmer (MVS-struktur) i overensstemmelse med de selskabsretlige regler herom. Det foreslåede vil medføre, at operatøren af en MHF dermed ikke må afvise optagelse til handel af et aktieselskabs aktier på en MHF hverken med den begrundelse af selskabet har indført en MVS-struktur, eller, efter den foreslåede bestemmelse, har ændret en eksisterende MVS-struktur.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 3, stk. 5, i MVSD.

Til nr. 2 (§ 175, nr. 8, i lov om kapitalmarkeder)

§ 175 i lov om kapitalmarkeder oplister hvilke aktører, der kan cleare og afvikle transaktioner på vegne af tredjemand.

§ 175 i lov om kapitalmarkeder viderefører § 54, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 272. Ved en fejl er centrale modparter (CCP'er), som var benævnt "clearingcentraler" i lov om værdipapirhandel m.v., dog ikke medtaget i § 175 i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *§ 175, nr. 8,* at indsætte centrale modparter (CCP'er).

Det foreslåede vil medføre, at det bliver muligt for en central modpart (CCP) at sende afviklingsinstrukser til en værdipapircentral (CSD) på vegne af deltagerne.

*Til § 11*

Det foreslås i *stk. 1,* at loven skal træde i kraft den 1. juli 2027.

Det foreslås i *stk. 2,* at dispensationer givet i medfør af § 130, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 461 af 26. april 2026, forbliver gyldige i medfør af § 130, stk. 6, i lov om forsikringsvirksomhed, som flyttet ved denne lovs § 1, nr. 14.

Den foreslåede overgangsbestemmelse vil sikre, at dispensationer givet til forsikringsholdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder i medfør af § 130, stk. 3, fortsat vil være gyldige efter lovforslagets rykning af bestemmelsen til § 130, stk. 6.

Det foreslås i *stk. 3,* at regler udstedt i medfør af § 124, stk. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1390 af 18. november 2025, som ændret ved § 1 i lov nr. 712 af 20. juni 2025, § 4 i lov nr. 1322 af 20. november 2025, § 2 i lov nr. 1636 af 16. december 2025 og § 2 i lov nr. 1638 af 16. december 2025, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 124, stk. 10 og 11, i lov om finansiel virksomhed, jf. denne lovs § 3, nr. 17.

Bemyndigelserne er anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 2143 af 22. december 2020 om kapital til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg for pengeinstitutter og realkreditinstitutter og bekendtgørelse nr. 677 af 12. juni 2025 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og

solvensbehov. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at disse bekendtgørelser forbliver i kraft, selvom hjemmelsbestemmelserne rykker til stk. 10 og 11.

Det foreslås i *stk. 4,* at lovforslaget i medfør af denne lovs § 10, nr. 1, implementerer artikel 3, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2810 af 23. oktober 2024 om strukturer med aktier med flere stemmer i selskaber, der anmoder om, at deres aktier optages til handel på en multilateral handelsfacilitet. Implementeringsfristen var den 5. december 2026. Den foreslåede bestemmelse vil rette en fejl i den oprindelige implementering af direktivet. Lovændringen fastsætter rettigheder for erhvervslivet og bør derfor træde i kraft den 1. juli 2026.

*Til § 12*

Det foreslås i *stk. 1,* at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Lovforslagets §§ 1, 2 og 9 og skal ikke kunne sættes i kraft for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er hjemtaget og dermed reguleres af færøske love. Lov om forsikringsvirksomhed, lov om firmapensionskasser og lov om forsikringsformidling gælder derfor ikke for Færøerne og indeholder ikke en anordningshjemmel.

Det foreslås i *stk. 2,* at lovens §§ 1-11 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lov om forsikringsvirksomhed er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 355, der ikke er udnyttet.

Lov om firmapensionskasser er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 127, der ikke er udnyttet.

Lov om finansiel virksomhed er anordnet i Grønland ved kongelig anordning nr. 1252 af 15. december 2004.

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 200, der ikke er udnyttet.

lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 307, der ikke er udnyttet.

Lov om betalinger er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 161, der ikke er udnyttet.

Lov om visse udbydere af leasing af motorkøretøjer er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 36, der ikke er udnyttet.

Lov om investeringsforeninger er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 201, der ikke er udnyttet.

Lov om forbrugslånsvirksomheder er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 34, der ikke er udnyttet.

Lov om forsikringsformidling er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 46, der ikke er udnyttet.

Lov om kapitalmarkeder er ikke sat i kraft for Grønland ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 263, der ikke er udnyttet.

Det foreslås i *stk. 3,* at lovens §§ 3-9 og 11 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lov om finansiel virksomhed er anordnet på Færøerne ved kongelig anordning nr. 86 af 10. februar 2006.

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde er ikke sat i kraft for Færøerne ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 200, der ikke er udnyttet.

lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er ikke sat i kraft for Færøerne ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 307, der ikke er udnyttet.

Lov om betalinger er er anordnet på Færøerne ved kongelig anordning nr. 1223 af 4. juni 2021.

Lov om visse udbydere af leasing af motorkøretøjer er ikke sat i kraft for Færøerne ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 36, der ikke er udnyttet.

Lov om investeringsforeninger er anordnet på Færøerne ved kongelig anordning nr. 985 af 11. august 2010.

Lov om forbrugslånsvirksomheder er ikke sat i kraft for Færøerne ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 34, der ikke er udnyttet.

Lov om kapitalmarkeder er ikke sat i kraft for Færøerne ved anordning. Loven indeholder imidlertid en anordningshjemmel, jf. § 263, der ikke er udnyttet.